

WESTERN

P. Filmor

POKLANJAM TI SVOJU SMRT

ROTO
BIBLIOTEKA
X-100

WESTERN

271

1991

P. Filmor

POKLANJAM TI SVOJU SMRT

X-100

Urednik izdanja
P. MATIĆ

Recenzent
N. KOVAČIĆ

Lektor
J. STOJICEVIĆ

Izdaje i štampa NIŠJP »DNEVNIK« Novi Sad, Vojvodanskih brigada 7, telefon 021/621-555 ● Žiro račun 65700-603-7711 ● Direktor »Dnevnika« Miodrag Karadžić ● za izdavača: Ilija Vojnović ● Odgovorni urednik: Milorad Predojević ● Grafički urednik: Juliš Arvanitidis ● Sekretar redakcije: Zdenka Karabasil ● Korektor: Dragan Matović

YU ISSN 0353—1287
Rukopisi se ne vraćaju

POKLANJAM TI SVOJU SMRT

1

Topli sunčeve zrake dotakle su mi lice.

Osetio sam kako mi se sa čela prema ušima spuštaju kapi znoja.

Pre nego što sam otvorio oči, sačekao sam nekoliko minuta. Čim mi se povratila svest, setio sam se svega što mi se dogodilo. Istina, nisam znao gde se nalazim, no najvažnija mi je bila spoznaja da sam još uvek živ.

Ne znam da li sam se nekim pokretom odao. Nakon prvih nekoliko polusvesnih trenutaka, pokušao sam da izgledam što mirnije, kao da zaista spavam.

Kada sam pomerio desnu ruku, radosno sam konstatovao da nisam vezan. Nadlanicom sam dotakao pokrivač kojim sam bio pokriven. Pomerajući prste na nogama, shvatio sam da sam bos, da mi je neko skinuo čizme.

Nisam morao mnogo mudrovati da bi se dosetio kako spasenje dugujem nekome, nekome ko me je pronašao u onoj proklesnoj pustinji, gde sam pao nakon što su me napustili i snaga i nada.

Iako je mnogo toga govorilo da nemam potreba za strahovanjem, da se ne moram pretvarati da spavam, nisam imao hrabrosti da otvorim oči.

Snopovi sunčeve svetlosti dodirivali su mi lice i cedili znoj. U nepomičnom, zagrejanom vazduhu sobe u kojoj sam ležao osećao se miris cveća, što me je mnogo iznenadilo i ohrabrilo.

Ponadao sam se kako su moji spasioci mirni rančeri ili farmeri; bilo ko, samo ne podivljali plaćenici Pedra Martinesa.

Čim se to prokleta ime pojavilo u mojoj svesti, nehotičan trzaj prodrmao mi je telo.

Pedro Martines!

Talas nemoćnog besa, pojačanog strahom i očajanjem, proleteo je mojim slabim telom. Trebalo mi je nekoliko trenutaka da se smirim. Osetio sam meko platno posteljine, zgužvane u šakama.

Tek nakon nekoliko minuta primetio sam da mi usnice podrhtavaju. Glasno sam disao. Uspeo sam se smiriti, no samo za kratko.

Tek što sam primirio disanje i iz misli uspeo odagnati ime omraženog neprijatelja, doživeo sam nov šok, koji je iznova prodrmao moje živce.

Dodir nečije ruke osetio sam na licu.

Jauk mi je pobegao sa usana.

Krenuo sam rukama da se obranim od tog dodira, no i težina pokrivača bila je dovoljna da me spreči u toj nepotrebnoj meri.

— Smirite se, gospodine — mek ženski glas javio mi se iznad lica, kao da dolazi sa neba. — Nemojte se plašiti, ne preti vam nikakva opasnost. . .

Žena je još nešto govorila, no ja sam čvrsto stisnuo usne i pokušavao da smirim uzbuđenje. Šok je delovao još kratko vreme.

Videvši da još ne nameravam otvoriti oči, u nedostatku hrabrosti da se suočim sa stvarnošću, žena je ućutala i nastavila da mi mekim platnom briše sve gušće kapi znoja sa čela.

Osetio sam kada mi je pomerila levu ruku i sela na krevet. Ležaj je zaškripao pod njenom težinom. Topao, ugodan miris ženskog tela dotakao mi je nosnice i vratio bar deo nade i hrabrosti.

— Bilo bi dobro da se malo pridignete, da vam sredim jastuk — javio se glas moje spasiteljice. — Upravo sam skuvala supu. Jelo vam je potrebno. Ako možete sedeti, pomoći ću vam da se uspravite.

Nisam joj odmah odgovorio.

Ni sam nisam znao šta mogu a šta ne mogu. Urođen kukavičluk i stečena opreznost, terali su me da ne prihvatim ženinu pomoć bez sumnjičavosti.

Iako je sve pokazivalo da joj mogu biti zahvalan za spas, još uvek sam nepoverljivo ćutao, kao da imam mnogo mogućnosti izbora.

Ona je strpljivo čekala da konačno progovorim.

Da bih znao šta da joj kažem, morao sam prvo da ispitam svoje izmoždено telo.

Odlučnijim, hrabrijim pokretom, malo sam podigao ruku. Ništa me nije zbolelo. Oba lakta povukao sam prema gore i oslonio se o njih. Ni pomeranje nogu nije mi zadavalo nikakve probleme.

Žena mi je hitro priskočila u pomoć. Uzela je jastuk, protresla ga i namestila meni iza leđa. Oslonio sam se i glavu pognuo na grudi.

Vrtelo mi se u glavi, u rukama nisam imao snage, a noge su mi podrhtavale već nakon tog malog naprezanja, no, uzevši u obzir svoje stanje koje sam poslednje pamtio pre ovog buđenja, sada mi se činilo da sam čvrst i snažan.

Žena je neprestano govorila o svakojakim sitnicama koje su imale jedinu svrhu: da me ohrabre.

— Niste ranjeni? — upitala me je. — Ja sam vas skinula i oprala. Nigde nisam primetila nikakvu ranu. Nadam se da niste teže ugruvani.

Slegnuo sam ramenima.

Znao sam da osim potpune iznemoglosti nemam drugih telesnih smetnji. Nisam bio ranjen, unatoč velikoj želji Pedrovih plaćenika.

— Doneću supu — prošaputala je žena.

Čuo sam njene tihe korake kada je otišla od mog kreveta.

Otvorio sam oči.

Kao i uvek nakon što sam se vraćao iz nesvesti (u poslednje vreme to mi se događalo vrlo često) pogled mi nije bio jasan i čist. Morao sam sačekati neko vreme da sasvim jasno osmotrim sobu u kojoj sam se nalazio.

Bila je to nevelika soba, pretrpana predmetima. No, odmah sam primetio da su i ti suvišni predmeti stavljeni na najpogodnija mesta, što je značilo da u kući vlada vredna ženska ruka. Nisam znao da li se tome treba radovati.

Pogled mi je postao mnogo bistriji kada sam ugledao svoju spasiteljicu.

Istina, istog trena dah mi je zastao u grudima, a slabost opet prostrujala telom.

Zena je mirno prišla krevetu, kao da ne primećuje moj nasmešen izraz lica. Mirno je sela na rub kreveta i pažljivo zagrabila kašikom vrelu čorbu, povrh koje se podizao mirisan oblak pare.

Meni tada hrana nije bila potrebna. Na lice sam postavio svoj najsladji osmeh. Zaboravio sam na svoj poražavajući položaj. Jedan pogled na njeno prekrasno lice bio je dovoljan da mi vrati snagu.

Duga, kovrčava crna kosa uokviravala je ženino bledo, izduženo lice. Krupne, crne oči celom tom licu davale su nezaboravan, očaravajući sjaj. Onih nekoliko trenutaka koliko su nam se pogledi spajali, bilo je dovoljno da zauvek zapamtim iskričavi plamen tih garavih zenica.

Iako sam očekivao da će se njene pune, divno izvajane usnice razvući u osmeh, ona je bez ijedne reči spustila glavu, imuna na moj šarmantan osmeh.

Umesto da me ohrabri i svojom lepotom još više mi pomogne da ozdravim, ona je spretnim, sporim pokretom zahvatila malo čorbe i prinela mi kašiku usnama.

Pri tom pokretu, njene krupne grudi pomerile su se pod tankom tkaninom izbledele crvene bluze. Bilo je dovoljno samo da se za tren pod krutim platnom odeće ocrtaju njene prekrasne obline, da ozdravim.

Nisam siguran da li je ona primećivala kuda je bio usmeren moj zadivljeni pogled. Bilo kako bilo, gurnula mi je kašiku u usta.

— Pazite, supa je vreća — opomenu me žena; a ja sam joj u glasu prepoznao ruganje.

Prećutao sam.

Pognute glave sakrio sam tugu i stao glasno duvati, da ne bih oprljio čorbom usne.

Pri sledećim zalogajima, pažljivije sam gledao čorbu nego prekrasnu spasiteljicu. Pojeo sam dva tanjira čorbe. Kao da je taj topao bućuriš probudio moj prazni stomak. Žena je donela i sveže ispečen biftek. Pojeo sam ga u jednom zalogaju.

Tek nakon obilnog jela, ponovo sam pažnju posvetio lepotici.

Nisam skidao oka s nje dok je odlazila u drugu sobu, odakle mi je donosila jelo. Kada se vratila sa čašom vina, prinela je do kreveta lepo izdeljanu stolicu i sela na nju. Nasmešila se.

Dugo smo ćutali.

Krišom sam, dok sam ispijao gutljaje dobrog, jakog vina, pogledom ispitivao njene duge, prelepe noge, čiji su listovi blistali belinom ispod ruba crne suknje.

Kada je ustala i odnela čašu, uživao sam pri pogledu na to visoko, božjom rukom oblikovano telo. Ni široka, naborana suknja, ni bluza od grubog platna, nisu mogle sakriti njene predivne obline, dovoljne da zavedu i raspamete svakog muškarca. Duga kosa lepršala joj je oko lica, a onih nekoliko slabašnih, blelih osmeha bili su dovoljni da prikažu sav šarm i lepotu moje domaćice.

Kada je tankim, belim zastorom, sprečila da topli snopovi sunčevih zraka ulaze u sobu, zastala je kod vrata i upitala me treba li mi šta.

Klimnuo sam glavom.

— Recite, šta želite? — zacvrkutala je nežnim glasom.

— Hteo bih da vam zahvalim — prvi put sam progovorio.

Zadovoljno sam konstatovao da mi se snaga vraća, što je potvrdila i čvrstina glasa.

— Moramo pomagati jedni drugima — rekla je žena, a prekrasan osmeh blesnuo je na njenim punim

usnicama. — Drago mi je što ste se oporavili. Niste izgledali baš blistavo kada sam vas pronašla.

— Nisam se ni osećao blistavo — uspeo sam se osmehnuti. — Nego, gde se nalazim? Ja sam se preko Ljana uputio za San Huero.

Ženi je iščezao osmeh sa lica. Pažljivo me odmerila oštrim, procenivačkim pogledom kakvim, eto, raspolazu i najdivnije lepotice a ne samo radoznale oštrokonde. Više se nije osmehivala.

— Cini se da ste mnogo skrenuli sa svog puta — rekla je nakon što me je dobro osmotrila. — Mora da ste imali dobar razlog da u pola leta krenete kroz Ljano. Tu prokletu pustinju čak i lešinari izbegavaju.

— Eto, da me vi niste spasili, i ja sam im mogao poslužiti kao hrana — napomenuo sam, želeći da joj još jednom izrazim zahvalnost. — Verujte da ni ja nisam krenuo kroz Ljano samo da bih se prošetao.

— Naravno! — Njene oči su sevnule nekim hladnim sjajem, no taj neugodni blesak oprostio sam joj zbog prekrasnog lica i tela. — Imali ste sreće. Odavde, pa do Linasola, osim poneke zmije, nema ni žive duše. Mislila sam da ste mrtvi kada sam vas pronašla.

— Ne, zahvaljujući vama, ja sam još uvek živ — opet sam iskazao zahvalnost, nadajući se da će to s njenog lica odagnati taj ne odviše prijatan ispitivački izraz. — Nikada nisam čuo za Linasol — napomenuo sam kako bih skrenuo razgovor na drugu temu.

— Linasol se nalazi desetak milja na istoku — rekla je žena, a da joj pogled nije postao nimalo topliji. — San Huero je još istočniji. Verujem da i sami vidite koliko ste zalutali. Biće vam teško da stignete u San

Huero. U okolini nema čak ni železnice.

To me nije obradovalo.

Ženine reči, čak i da nisu imale neugodnu hladnoću, izazvale su i meni blago razočaranje.

Čim sam se osvestio, ugledao sam prelepu spasiateljicu. Upravo zbog njene lepote, zaboravio sam na sve ostale nedaće, koje su me snašle.

Zaboravio sam da mi je konj uginuo mnogo pre nego što sam i ja pao, izgubivši svest. Na konju je ostala oprema. Čak ni pušku nisam mogao poneti.

— Oprala sam vam odelo, gospodine — rekla je moja domaćica. — U džepovima nisam pronašla novac. Revolver sam očistila i stavila ga na stolicu, uz krevet. Iako sam pokušala da u pustinji pronađem vašeg konja, nisam u tome uspela.

— Sirota životinja je malaksala pre mene — objasnio sam suvim glasom. — Ja sam još cele noći pešao. Čini se da sam izgubio orijentaciju. No, izgleda da sam imao vrašku sreću, kao nikada pre.

Osmehnula se, ipak.

Odmah sam joj oprostio svu pređašnju hladnoću ispitivčakih reči i pogleda.

— Muž i ja vodimo ovu postaju — rekla je žena. — Nemamo mnogo posla. Na južnim padinama Bie-monta imamo mali posed za uzgoj ovaca. Moj muž je sada tamo. Košulja vam je sasvim iscepana. Daću vam jednu njegovu. Mislim da ste otprilike iste visine i građe.

— Hvala vam, gospodo — rekao sam. — Nadam se da ću vam se moći odužiti za dobrotu.

Ona se samo nasmešila.

Otišla je u drugu sobu i zatvorila vrata za sobom.

Njene poslednje reči nisu me mnogo obradovale. Znao sam da

me sreća neće baš dugo pratiti. Tek što sam se oduševio lepotom crnokose krasotice, a iz njenih usta saznajem da je udata.

No, kako ni pre nisam imao mnogo sreće sa ženama, navika me je učinila otpornim na slične muke.

Kada je donela košulju, upitao sam je za ime. Rekla je da se zove Vanda Merfi. Napomenula je kako će mi košulja njenog muža odlično stajati. Rekla je da će nam skuvati kafu. Kao usput, upitala me je kako se zovem.

Uspela me je iznenaditi.

Nisam mogao sakriti zbunjenost. Bio sam nepripremljen, kao da se nisam mogao dosetiti da će me, pre ili kasnije, to pitati.

Rekao sam da mi je ime Filip Anderson.

Klimnula je glavom, no siguran sam da mi nije poverovala.

Otišla je da nam skuva kafu.

Nisam mogao ništa drugo nego da proklinjem vlastitu glupost. Iako nisam mogao ni naslutiti kakve će posledice izaći iz te laži, znao sam da ne smem dozvoliti da mi se lične neopreznosti ponavljaju.

Zadremao sam.

2

Nisam uspeo da ustanem.

Precenio sam svoje snage. Još se nisam podigao ni u sedeći položaj, a već sam bio isceden, sav okupan znojem. Glasno sam disao, a vrtoglavica me sve više obuzimala. Nisam uspeo ni noge da izvučem ispod pokrivača.

Morao sam priznati svoj poraz. Ispružio sam se u postelji. Još dugo sam glasno udisao hladan, oštar noćni vazduh.

Nisam hteo dozivati svoju lepu

domaćicu. Video sam kada je ugasi-la svetlo.

Zažmurio sam. Bilo je toliko važnih pitanja za koja sam morao pronaći odgovore, no nisam imao dovoljno koncentracije kako bih našao bilo kakvo rešenje.

U glavi mi je zujalo, a otkucaji srca čuli su se poput udaraca doboša.

Ispružio sam ruku i dotakao dršku svog revolvera koji je gospođa Merfi stavila na stolicu. Odman-sam se osetio sigurnijim, iako sam znao da mi nije pretila nikakva direktna opasnost.

Strah mi je poput čudne biljke kli-jao u grudima.

Nisam mogao ni na šta određeno misliti. Osećao sam kako mi znoj obliva lice. Soba kao da se zavrтела. U grudima nisam imao vazduha.

Poput stravične slike, pred očima mi se pojavilo lice Pedra Martinesa.

Po ko zna koji put, morao sam pretrpeti težak, bolan povratak ruž-ne uspomene koja me je pekla i mu-čila, a da joj nisam mogao uteći.

Uspomene su krenule. . .

Kao da sam slutio šta znači Pedrova poseća, te večeri sam očistio revolver i ulickao ga, iako sam ga vrlo retko upotrebljavao. Sedeo sam na terasi i uživao gledajući porumene-lo nebo na zapadu, gde je iznad Dalisovih planina nestajala žuta sunčeva kugla.

Čim sam video Pedra i njegove ja-hače, znao sam da je gotovo sa ugodnim večernjim odmorom.

Dolores je izašla na trem. Videla je ko stiže. Nije me ni pogledala. (Već tada sam mogao naslutiti da će me snaći nevolja!) Umesto da me ohrabri osmehom, kao što je činila uvek kada bi nam u posetu stizao

njen razuzdani brat — razbojnik, mirno je otišla u unutrašnjost kuće.

Tada nisam primetio ništa neobično u njenom ponašanju. Ne mogu se više setiti o čemu sam razmišljao dok sam posmatrao Pedra kako prilazi sa svojim jahačima. Čutke sam gledao kako se zaustavljaju kod pojila.

Pedro je uzde svog konja samo tučnuo u ruke jednom od svojih ljudi. Odmah je krenuo prema meni. Već po hitrim, neobično čvrstim koracima, primetio sam da s njim nešto nije u redu.

Kada se uspeo na trem i stao ispred mene, primetio sam kako mu sitne, podmukle oči divlje blešte ispod oboda šešira.

Iako je bio gotovo za glavu niži, izgledo je znatno opasnije od mene. Dotrajala odeća na njegovom zbijenom, žilavom telu, samo što se nije raspala od starosti i poderotina. Smrdeo je poput lešine, a duga, masna kosa upotpunjavala je izgled podivljalog čoveka.

Na sve to sam navikao i odavno se pomirio s tim, no zaista sam se iznenadio kada sam primetio da nije pijan.

Raskoračio se ispred mene. Isturio je neobrijanu bradu čutke me posmatrajući. Primetio sam kako mu se prsti divlje tresu, nadomak revol verskih drški.

Još kada sam prvi put video tog glupog bandita, osetio sam strah od njega. U smradu koji je Pedro neprestano širio oko sebe, kao da je bila i nekakva neobična supstanca koja je ljude terala u paniku, kao da se nalaze pred stravičnom utvarom.

Kao muž njegove sestre mogao sam se osećati sigurnim, no osećaj straha nikada me nije napustio čim bi se pomenulo ime strašnog Pedra Martinesa.

Jedini snažniji osećaj bila je mržnja.

Mrzeo sam tog kratkonogog bandita. Mrzeo sam svaki njegov pokret, svu reč koju bi on izgovorio.

Što je bilo najgore od svega, nisam imao hrabrosti da mu tu mržnju otvoreno priznam. I on, kao i ja, znali smo da je Dolores jedino što nas sprečava da ne zarati otvoreno. A on je mislio da bi ja trebalo da budem srećniji zbog toga.

Bio je u pravu.

Nisam imao dovoljno hrabrosti da mu se suprotstavim. Pristao sam da ga trpim. Svojevoljno sam podvi-jao rep i podnosio njegovo divljanje. (Dolores je, kako mi je sama rekla, mislila da ja to činim zbog nje.) Mogao sam se samo nadati da će jednom, umesto tog divljaka, stići vest da ga je neko ubio i time oplemenio svet.

Nije me pozdravio. Znao je da me ne veseli njegova poseta. Rodbinske veze nisu nas sprečavale da ne skrivamo antipatiju.

— Ovo je poslednji put, poslednji put! — viknuo je Pedro i gotovo poskočio u mestu, ne mogavši da suzdrži bes, koji je kipteo u njegovom niskom, zbijenom telu.

Nisam znao šta ga je toliko naljutilo.

Nisam ga ni pitao.

Mirno sam se zavalio u stolicu. Ne obraćajući pažnju na njegov divlji pogled, bez reči sam uzeo duvan-kesu i počeo motati cigaretu, nadajući se da mi prsti neće zadrhtati.

Očekivao sam da se na vratima pojavi Dolores i umiri svog ludog brata. No, ona se nije pojavljivala.

Pedro nije sputavao svoj bes.

Iznenada je zamahnuo nogom i snažno udario stolicu, na koju sam upravo nameravao da podignem noge. Stolica je poletela kroz vaz-

duh i razbila se o drvenu ogradu trema. Lomljava krhkog drveta nasmejala je Pedrove prljave plaćenike, koji su napajali konje.

— Tebi govorim, gringo — viknuo je Pedro, još većma se razljutivši kada je video da sam uspeo da savladam iznenađenje i mirno podnesem njegovo divljanje.

Neko vreme je ćutke gledao u mene.

Pripalio sam cigaretu. Miris duvana malo je raskužio Pedrov smrad.

— Dva čoveka sam izgubio. Dva najbolja čoveka — vikao je Pedro kreštavim glasom. Široko je razmahivao rukama i cupkao u mestu, drhteći od ljutnje koja ga je prožimala — Manuelo i Augusto su poginuli tvojom krivicom, gringo. Samo si ti kriv za njihovu smrt. Preko ovoga ne mogu preći, da znaš.

Tada sam shvatio o čemu se radi.

Shvatio sam šta je toliko razbesnelo mog krvoločnog šogora.

Sačuvao sam miran izraz lica. Nisam se uplašio, ne mnogo. Već nekoliko puta pretrpeo sam takve izlive Pedrove ljutnje. Imao sam iskustva s njegovim pretnjama, pa se nisam zabrinuo.

Bilo mi je jasno da je Pedrova banda pretrpela velike gubitke. Činilo se da su upravo došli iz neke pljačke, u kojoj su dvojica njegovih ljudi izgubili živote. Pedrov bes još nije bio otupljen alkoholom.

— Preko ovoga neću preći, gringo — nastavio je bandit. — Od sada ćemo drugačije. Ti si moj najveći neprijatelj, amigo. Ti znaš kako ja sređujem račune sa svojim neprijateljima. Ako nastaviš da se igraš sa mojim živcima, i tebe će čekati ista sudbina kao i sve glupane koji su se usudili da se suprotstave Pedru Martinesu.

Tek što se njegova galama utišala, ja sam ustao sa stolice.

— Amin! — rekao sam kao pečat njegovim rečima, znajući da će ga to veoma razbesneti.

Jedino čime sam mu mogao napakostiti bile su te sitne upadice, podrugivanje, za koje niko drugi nije imao hrabrosti.

Pokušao sam proći pored njega i ući u zgradu, no on mi to nije dozvolio.

Uhvatio me je za nadlakticu.

Njegovi prljavi prsti stisnuli su me poput klešta. Pokušao je da me povuče prema sebi, no nije imao dovoljno snage za to. Mirno, skrivajući strah iza ledene maske lica, okrenuo sam se prema njemu i zadržao dah, da ne udišem njegov nepodnošljiv smrad. Ćutali smo.

Kroz stisnute zube Pedro je glasno udahnuo vazduh. Činilo se da mi je oprostio i tu šalu, no naša uzajamna mržnja ionako više nije mogla biti veća.

Čim je stisak njegove ruke popustio, otišao sam u salon, gde je Dolores već upalila sveće na lusteru. Nje nije bilo u prostoriji.

Pedro je ušao iza mene.

Snažno je zalupio vratima. Njegovi hitri, bučni koraci odmah su požurili prema poslužavniku sa pićem. Čuo sam kako iz flaše ispija gutljaje alkohola, pošto nije imao strpljenja da sipa u čašu.

Sačekao sam da se sa svojim smrdom odmakne od poslužavnika, pa sam ja sebi usuo čašu tekile. Tek malim gutljajem osvežio sam grlo.

Stao sam pored prozora i razmenio još jednom pogledao razbojnika.

— Odlučio sam da stoku od sada krijem u Mrtvačevom kanjonu — tišim, malo smirenijim glasom oba-

vestio me Pedro. — Vreme je da prekinemo sa glupostima. Suviše mnogo me koštala tvoja glupost, gringo. Od sada ćemo drugačije razgovarati. S ove strane granice važi samo zakon Pedra Martinezesa. Razumeš li? Od sada će biti kako ja kažem.

— Ovde će biti kako ja kažem — mirno sam rekao, sačuvavši smirenost. — Dovoljno si mi već problema napravio, Pedro. Ne želim da me uvlačiš u svoja zlodela. Ruralesi su mi nekoliko puta pretili. Samo sam zahvaljujući čudu izbegao vešanje. Ja nisam razbojnik, amigo. Ne želim omastiti konopac zato što ukradenu stoku kriješ na mom posedu.

— Ruralesi ti ne mogu ništa — prosiktao je Pedro i gadljivo se iscerio, kao da mu nije pravo što uopšte razgovara s nekim ko želi biti pošten.

— Ne mogu? — i ja sam povisio glas. — Zar već nisu prebacili konopac preko grane da me obese, kad me spasio njihov poručnik? Malo je nedostajalo pa da me obese, ni krivog ni dužnog.

— U redu, platiću ti tvoj deo... — pristao je Pedro, koji nikako nije mogao razumeti da nije sve u novcu.

— Ne, amigo — odmahnuo sam rukom. — Tvoj novac mi ne treba. Treba mi samo mir, razumeš?

— Ne razumem! — vrisnu Meksikanac, opet podivljavši. — Ne mogu da razumem. Dosta mi je te tvoje priče. Više me nećeš odbijati. Nikada više. Koliko sam ja ljudi izgubio zbog tebe i tvog poštenja? Koliko? Otkako si ti kupio posed, svakih nekoliko dana ja ostanem bez nekoga od ljudi. To više ne mogu trpeti.

Ćutao sam.

Okrenuo sam se prema prozoru. Nisam mogao gledati tog raspo-

mamljenog razbojnika. Svaki njegov pokret, svaka reč kojom mi se obraćao, sve je razbuktavalo nemoćnu, u okove očaja sputanu mržnju prema njemu.

— Dok je vlasnik ovog poseda bio stari Brajton, sve je bilo u najboljem redu — tišim, smirenijim glasom nastavio je Pedro, nakon što se okrepio s još malo mog viskija. — Ruralesi su bili nemoćni. Posao je cvetao. Mislio sam da će biti još bolje kada si ti došao. Mislio sam da ćeš nam pomoći. Nisam očekivao da ćeš me ovoliko mučiti. Da nisi muž moje sestre, već bih ti pokazao kako ja sređujem račune.

Ništa nisam odgovorio. Znao sam da ne smem previše izazivati Pedra. Tom ludaku nije trebalo da sasvim poludi i saspe u mene doboš metaka.

— Ne želim više raspravljati s tobom — odlučio je moj šogor. — Od sada ćemo koristiti Mrtvačev kanjon za sklonište, kao što smo i pre radili. Tako ruralesi neće moći da nam uđu u trag. Ti ćeš svoj deo novca dobiti.

Ćutao sam.

Naravno da mi njegov novac nije bio potreban. Osim toga, znao sam da mi od Pedra pretilo mnogo veća opasnost nego od ruralesa, ali ipak nisam hteo da postanem njegov saučesnik.

Naime, nisam toliko insistirao na poštenju zbog sebe (u Luizijani je neko vreme za mnom bila raspisana poternica, s vrlo bogatom nagradom za moju glavu). Više nego do poštenja, bilo mi je stalo do — Dolores.

Nisam ni znao koliko grešim.

Za te dve godine života sa Dolores, sve vreme sam grešio. Kasnije, kada sam o njoj razmišljao, uvideo sam da ona nije zaslužila sve ono

što sam prema njoj osećao. Da sam bio pametan, lako sam mogao primetiti da grešim, da sam o njoj stvorio neku fantastičnu sliku koja, osim fizičkog izgleda, nije imala ništa sa stvarnom Dolores.

No, voleo sam je...

Dolores je bila nešto najlepše što mi se dogodilo u celom životu. Ona je bila ostvarenje sna, ona je bila pesma, sreća koja se pojavila u mom životu kad sam već odustao od vere u srećnu zvezdu.

Njena lepota i moja glad prema toj lepoti pomogli su mi da se izborim za nju. Sve je, naoko, išlo kako treba; san sam pretvorio u javu. Svako jutro budio sam se s uverenjem da sam najsrećniji čovek na svetu. Bio sam u pravu; Dolores je bila uz mene.

U svojoj ludoj glavi zamislio sam (koliko sam glup bio!) da sam tu prekrasnu devojkicu osvojio baš svojim poštenjem, težnjom ka pravdi i istini. Uveren da i ona sama, željna odmora od bola, zla, zločina i krvi, kojima je bila okružena u porodici, teži da živi pošteno, nisam hteo popustiti pred stalnim uveravanjem njenog brata da me uvuče u svoje razbojničko kolo, osiđeno na propast.

Grešio sam.

— Ja ne želim živeti tvojim životom, Pedro — rekao sam mu. — Tvoje razbojništvo me ne zanima, no neću dozvoliti da me ugrožavaš. Već je dovoljno što ukradenu stoku teraš preko mog poseda. Tvoj novac me ne zanima. Biće bolje da izbegavaš Mrtvačev kanjon i bilo koje drugo mesto na mom posedu.

— To nije pametno što govoriš, gringo — sada već sasvim tihim glasom rekao je Meksikanac. — Već si me dovoljno ljutio, šogore. Više ne

mogu i ne želim trpeti. Za tebe je bolje da se ne protiviš.

— Protiviću se...

— To će te skupo koštati, amigo, jako skupo — iscerio se bandit.

Ledeni osećaj straha prošao je mojim telom. Čutke sam otrpeo tu pretnju, no nisam se usudio da mu opet nešto prigovorim.

— Uradi kako Pedro želi, Time — rekla je Dolores, iznenadivši i mene i svog brata.

Nismo ni primetili kada je ušla u salon. Stajala je pored kuhinjskih vrata. Ne znam koliko dugo je slušala naš razgovor. No, i bilo je već vreme da se pojavi i urazumi svog glupog brata.

Njene reči su me malo zbunile. Pomislio sam kako samo želi odobrovoljiti svog brata i mene sačuvati njegovog gneva. To me je ohrabrilo.

— Pedro me želi uvući u svoje zločine, a ja to neću dozvoliti... — rekao sam, ni ne sluteći da sam pogrešno protumačio njene reči.

— Ti ćeš pristati na to, ili...

— Ili? — usudio sam se čak i prekinuti Pedrovu pretnju.

On se još ružnije iscerio.

— Ili će Dolores postati udovica — rekao je i prasnuo u glasan smeh.

Sklopio je ruke na stomaku i glasno roktao kao da je poludeo. No, isto onako brzo kako je počeo taj divlji smeh, tako je i prestao.

Pre nego što sam stigao trepnuti, u njegovoj desnici pojavio se revolver. Tamna usta cevi bila su, naravno, okrenuta prema meni.

Sledio sam se.

Strah mi je kolao krvnim žilama. Dah mi se zaustavio u grlu. Bio sam svestan da sam sasvim nemoćan, sasvim prepušten na milost i nemilost tom poludelom razbojniku, kojem tuda smrt ne znači ništa.

- Pogledao sam Dolores.

Ona je s mirnim izrazom lica gledala moj strah. Nije se ni pomaknula. U njenim očima video sam tupu hladnoću, video sam ravnodušnost, a to me je zaplašilo još više nego Pedrov isukani revolver.

Ne želim — a ne verujem ni da bih mogao — opisati šta se sve sa mnom dogodilo u tih nekoliko trenutaka. Ostario sam stotinu godina. Ceo svet se odjednom srušio. Na ruševinama ostao sam samo ja i uspomene na glupu, mojim iluzijama stvorenu nepostojeću prošlost.

— Šta je, amigo? — nasmejao se opet Meksikanac. — Nemoj samo proplakati, molim te. Gotov si. Prebledeo si od straha. Upišao si se u gaće. Gotov si.

Taj prokletnik me je hteo uvrediti, poniziti. Ma koliko roktao i podvriskivao, dobro je pazio da mu cev revolvera ni za tren ne skrene s mojih grudi.

Dolores je prišla bratu. Nije me ni pogledala. Mirno je uzela flašu s viskijem, koju je on ostavo na malom stolu koji sam ja kupio u Nju Orleansu.

— Dolores, bićeš najlepša udovica — pohvalio ju je njen brat.

Moja draga supruga otpila je dva duga gutljaja pića. Mirno je rukavom bluze — kupio sam joj u Akuni — obrisala usnice i osmehnula se.

— Vidiš, gringo, od sada će ovo biti ranč gospođe Dolores, nesrećne udovice nekog glupog gringa — iscerio se Meksikanac, siguran u svoju pobedu.

Iako ukočen od straha, ni tren nisam razmišljao da se pokušam odupreti. Jednostavno, stajao sam poput kamenog kipa i gledao pred sebe, ne verujući da se to odista događa. Sve što se kasnije desilo radio

sam samo instinktivno, bez trenu razmišljanja.

— Adios, glupane. Nisi zaslužio. . . — počeo je Pedro no prekinuo sam ga, pogledavši prema Dolores, što ga je iznenadilo.

— Ti se ne mešaj, glupačo — oštrim, neočekivano čvrstim glasom uspeo sam da iznenadim Dolores, koja je mirno gledala pred sebe.

Zena me začuđeno pogledala, ne shvatajući značaj mojih reči.

No, te reči imale su jedini zadatak da Pedru skrenu pažnju, i u tome su uspele.

Glupi razbojnik odmah se okrenuo da vidi zašto opominjem Dolores.

Nisam hteo propustiti šansu.

Iako nikada nisam bio odviše brz u potezanju oružja, imao sam dovoljno vremena da sve učinim kako valja. Bez dvoumljenja potegao sam kolt. Ne žureći, bez disanja, savršeno miran, pritisnuo sam obaraču.

Nišanio sam posred razbojnikovih grudi. Nisam uspeo i pogoditi.

Kao što sam i pre znao, Pedro Martines bio je odviše iskusan borac da se ne bi pokušao izvući čak i iz tako naglo izmenjene situacije.

Čim je primetio da je upao u nepriliku, bandit je skočio u stranu. Nije stigao izmaći mom metku, no taj hitri pokret ipak ga je spasao.

Tane ga je pogodilo u desno rame. Silovit udarac iz blizine, odbacio je njegovo omaleno telo do zida. Nije stigao ni jauknuti. Ledima je udario o zid i kao pokošen pao na pod. Hteo se podići, no nije imao snage. Bol ga je ošamutila i nateralo da jaukne.

Oblak barutnog dima brzo se razišao.

Dolores me divlje ošinu pogledom.

Vrisnula je i s nekoliko pogrđnih španskih reči obećala mi paklene muke. Pre nego što sam shvatio šta je naumila, bacila je prema meni flašu iz ruke.

Staklo se razbilo o zid, iza mene.

No, nakon što sam s lakoćom izbegao udarac flašom, video sam šta smeru.

Računajući da će me omesti bacanjem flaše, sagnula se prema revolveru koji je ispao iz ruke njenog ranjenog brata. Uspela ga je dohvatiti.

Duga, kao gar crna, ženina kosa rasula joj se oko lepog lica. Širom otvorenih usta sipala je psovke i kletve. U njenim očima blistao je sjaj iskrene, sveže, neistrošene mržnje.

Podigla je revolver prema meni.

— Dolores, zaboga — prošaputao sam.

Zvuk mojih reči presekao je pucaj iz Martinesovog revolvera.

Imao sam sreće.

Veliki revolver bio je isuviše jak za ženine ruke. Trzaj je zaneo Dolores, a tane je prozviždalo pored moje glave. Celim telom zanela se od trzaja oružja. Pomislio sam kako ću uspeti da je smirim.

— Dolores, molim te... — čuo sam svoj tih, zaplašen glas.

Reči sam uzalud trošio.

Žena koju sam voleo toliko dugo i u kojoj sam nameravao provesti ostatak života, naumila je da me ubije.

Nisam čekao da vidim hoće li me pet promašiti.

Svaki osećaj nestao je u jednom trenu iz mene. Tupa praznina bila je jedino što pamtim.

Oba metka pogodila su je posred rudi. Odletela je do zida i stropošala se pored brata. Bela bluza zasas joj se zarumenela od krvi. Ipak,

u njoj je bilo više snage i mržnje nego u Pedra.

Uspela se pridići u sedeći položaj. Oslonila sa leđima o zid. Krv joj se cedila između prstiju, kojima je uzaludno pritiskala smrtonosne rane. Podigla je pogled prema meni. U njemu više nije bilo mržnje.

Svojom malom, krvavom šakom, kojom je toliko puta milovala moje telo, krenula je prema revolveru, da ga opet podigne i opet pokuša da me ubije.

Tane ju je udarilo posred čela. Lupila je glavom o zid i pala na pod. Nije ni jauknula.

Gorak, opor miris sagorelog baruta ispunio je prostoriju. Kao ošamućen, kao u košmarnom snu, ne verujući da se sve to zaista meni događa, prepustio sam se instinktu.

Pojurio sam prema kuhinji, prema stražnjem izlazu iz zgrade. Već sam bio na pola dvorišta kada sam čuo isprekidan, grub Pedrov glas.

— Ubiću te, prokletniče. Ma gde bio, ubiću te — vrištao je ranjeni razbojnik.

Da sam imao smelosti, setio bih se da i s njim na vreme završim. No, kada sam se setio da je ostao živ, bilo je kasno da se vraćam.

Uspeo sam da se neprimećen izvučem sa svog ranča. Pedrova pretnja terala me je u divlje bekstvo. Nisam se mnogo dvoumio kamo da se uputim.

Znao sam da u Meksiku ne bih našao mesto gde bih živ dočekao sutrašnju noć. Jedina šansa bila mi je da preko Rio Grande stignem u Teksas.

Uspeo sam.

Uspeo sam još mnogo milja ostaviti iza sebe. Nisam mario da li ostavljam trag. Mogao sam biti siguran da mi se za petama nalaze Pedrovi plaćenici.

Kada sam došao do Ljaño Estakada, bez razmišljanja sam krenuo pravo kroz pustinju. Ako sam se mogao nadati da će banditi odustati ili mi izgubiti trag, morao sam se uputiti kroz taj pakao.

*

Ljano je uzeo svoj danak.

Iako ta prokleta pustinja nije uspjela da me ubije, sasvim me je iscedila. Tri dana provedena u toj praznoj gomili sprženog peska doveli su me na korak do smrti. Već sam bio pristao na poraz, već sam bio zarionos u pesak. Ipak, smrt me nije htela.

Moja srećna zvezda opet je blesnula.

Poučen iskustvom sa Dolores, ovog puta nisam hteo gajiti nikakve nade. Osetio sam koliko je sreća varljiva, pa je nisam hteo više iskušavati.

Vanda Merfi?

O njoj sam zaključio da je prekrasna žena, da je izuzetno zgodna, da je dobra kuvarica i domaćica. Verujem da je Džon Merfi, njen muž, veoma srećan čovek, no to sam nekada verovao i za sebe.

Bilo kako bilo, dobio sam priliku da život iznova počnem, s novim imenom. Tim Kordi je umro negde u Ljanu, negde daleko. Ostalo mi je samo da krenem stopama Filipa Andersona i vidim da li je taj momak bolje sreće.

3

Prošla su dva duga, naporna dana dok nisam uspeo da ustanem iz postelje i načinim prve korake. Očekivao sam da ću mnogo lakše savladati slabost koju sam osećao. Među-

tim, umesto da mi se snaga brzo vrati, organizam mi je još većma oslabio.

Jedva sam uspevao gutati sočne zalogaje jela koja mi je priređivala moja prelepa domaćica. Stalna vrtoglavica dugo nije popuštala. Bio sam u stanju sličnom pijanstvu. Ležao sam zatvorenih očiju i osećao kako se cela soba okreće čudnom brzinom.

Da nije bilo Vandine nege, sigurno ne bih tako brzo uspeo da se oporavim. Njoj moram zahvaliti za svu nežnost i brigu s kojom je uspjela da vrati snagu mom iznemoglom telu.

Kako u toj zabiti nije imala mnogo drugog posla, veliki deo svog vremena posvetila je meni. Po nekoliko časova znala je presedeti uz moju postelju. Nismo mnogo razgovarali. Osećao sam njenu blizinu i potpunu sigurnost zbog te blizine.

Hrabrila me je i tešila nežnim rečima. Prepuštao sam se uživanju čim bi progovorila. Zatvorenih očiju slušao sam njen nežan glas, koji me je svojim sigurnim, samouverenim tonom podsećao na glas Dolores.

Dolores?

Na nju nisam mnogo mislio. Ma koliko pokušavao, nisam uspevao da razdvojim sliku te divne Meksikanke od tragedije koja me je pogodila.

Dva vremena su se preplitala.

Čak i ako sam bivao pri svesti, čim bih pomislio na Dolores, znoj bi mi probio čelo. Odmah bi mi nestalo vazduha u plućima.

Usledio bi košmar.

U prvi mah, činilo bi mi se da vidim Dolores. Video bih je onako lepu, kao nekada. Pred očima bi mi se pojavile slike iz njene hotelske sobe u Akuni. To je bio najlepší deo vremena koje smo proveli zajedno.

U tom divnom polusnu vidao sam je onakvu kakva je tada bila, mahom naga.

Imala je prekrasno telo. Bakrena boja njene baršunaste kože neodoljivo je mamila dodire. Sećam se divne igre tankih snopova sunčeve svetlosti koja se probijala kroz zastor na hotelskom prozoru. Koža bi joj tada bleskala, još više ističući prekrasne obline, kakve nikada ni pre ni kasnije nisam video u neke žene.

Telo te Meksikanke skrivalo je u sebi divlju vatru vulkana. Neiscrpna energija nagonila ju je da čini divne stvari, koje su u meni otvorile tajne pretince najskrivenijih izvora zadovoljstava.

No, svaki taj san o zagrljaju s Dolores naglo bi se prekidao na najružniji način, kao što se dogodilo i u životu, na žalost.

Košmar su prekidali revolverski pucnjevi, krici iz njenih divnih usta, smrad barutnog dima; ukus krvi i smrti mešao se sa osećanjem straha, nemoći i očaja pred neizbežnim krajem.

Iz zamišljenih Doloresinih ruku padao bih pravo u nežne, brižne ruke Vande Merfi, koja je uvek bila blizu, spremna da me smiri, ohrabri.

Te more trajale su dve noći. Od kada sam, trećeg jutra ustao iz postelje, košmari su nestali, kao rukom odnešeni. Jasne, iako neugodne i bolne, slike te krvave večeri, kada sam utekao sa svog poseda, neprestano su bile prisutne, još uvek su izazivale strah od Pedrove osвете, no strahu sam se mogao odupreti.

Vanda se obradovala kada me je videla na vratima kuhinje, gde je upravo kuvala kafu.

Njen divan osmeh, koji mi je više

koristio od svih jela i lekova, još većma me osnažio. Istina, morao sam se pridržavati rukama za okolne predmete, no svakim korakom snaga mi se vraćala.

— Podimo na trem, kafa je upravo gotova — pozvala me domaćica i pokazala rukom na suprotna vrata, koja su vodila na natkriveni trem male postaje.

Dodir svežeg vazduha ulio mi je novu snagu. Vetra nije bilo, no priyatna hladovina odisala je svežinom, samo suva, spržena okolina je svojom žutom, mrtvačkom bojom neodoljivo podsećala na Meksiko, na kraj iz koga sam uspeo pobeći.

Miris kafe zagolicao mi je nosnice.

— Drago mi je da se bolje osećate — rekla je žena, kada je sela u naslonjač, nasuprot meni. Usula nam je kafu. — Uskoro bi trebalo i Džon da se vrati. Ipak, mislim da ću morati već sutra u grad. Namirnice sam potrošila dokraja.

— Žao mi je što sam vam zadao toliko problema, gospodo — rekao sam iskreno. — Kada mi je konj malaksao, nisam imao ni snage ni prisebnosti da iz bisaga uzmem bar novac. Jedino mi je čutura bila važna, pa sam samo nastavio kroz tu prokletu pustinju. Ni oružje nisam poneo. Na žalost, ne mogu vam platiti silnu brigu koju ste pružili i vratili me u život. Nadam se da ću ipak nekako uspeti da vam se odužim.

— Nije to ništa. . .

— Naravno da jeste — nisam se obazirao na njeno nećkanje. — Ne volim da ostanem dužan. To što trenutno nemam novca, ne znači da nećete biti plaćeni za negu koju ste mi pružili.

— Nije potrebno da. . .

— Zaboga, gospodo. Naravno da

je potrebno. Čim nađem posao, pokušaću da vam se dostojno odužim. Naravno, novcem se ne može platiti vaša strpljivost i briga. Ako vam ikako mogu pomoći, recite samo.

Žena se nasmejala.

Nije više protivurečila.

— Hoćete li, možda, cigaretu? — iznenada me upitala, s još lepšim osmehom na usnama.

Zbunjeno sam klimnuo glavom. Sve dok nije pomenula cigarete, nisam ni osetio koliko mi nedostaje miris duvanskog dima.

Posmatrao sam je dok je odlazila po duvankesu.

Njene divne obline zatezale su odeću, kao da žele pobeći iz nje i slobodno se prepustiti strasnim užicima. Obli, čvrsti bokovi, zamamno su se njihali, kao da me žele hipnotisati.

I, uspele su u tome.

*

Linasol je bio običan gradić, kakvih je mnogo sa obe strne granice.

Već po obliku građevina, videlo se da u velikoj većini prevladava meksičko stanovništvo, no Meksikanci nikada ne bi umeli da podignu onako lep, veliki salon, kakav se nalazio na sredini desne strane ulice.

Kada je Vandin jednog trenutka ušao u gradić, već se bližilo podne. Nekoliko Meksikanaca sedelo je pod hladovinom ogolele krošnje nekog ogromnog drveta. Čim su pogledima zadovoljili svoju radoznalost, nastavili su ćutke dremati, skriveni od sunca svojim širokim sombrerima.

Puteljak kojim me Vanda dovezla u Linasol bio je neravan, kamenit. Sve kosti su mi se dobro razmrdale, a sunčeva paklena vrešina dobro me preznojila.

Košulja Vandinog muža Džona, koju sam nosio, bila je sasvim natopljena znojem. Da nije bilo diynog glasa žene, koja je neprestano pričala o svemu što je pomislila da bi mene moglo zanimati, zaspao bih.

No, njena blizina me opijala.

Sedeli smo jedno uz drugo. Usled drmusanja bilo je nemoguće da izbegnemo dodire. Na svojoj nozi osećao sam čvrste, tople dodire njene napete butine. Celom dužinom prilipila se uz mene. Svaki pokret njenog tela prožimao me je divljom vatrom požude.

Ne znam da li je i ona nešto takvo osećala. Ničim to nije pokazala, kao što sam i ja želeo obuzdati svoje zadivljene poglede u duboki dekolte njene bluze, bleštavu belinu njenih bujnih grudi.

— Eno trgovine — rekla je Vanda i pokazala glavom prema jednoj od prvih zgrada, nasuprot salunu.

Iako se meni činilo da su ulazna vrata trgovine zatvorena, žena je mirno priterala jednog trenutka do te zgrade. Kroz otvoreni prozor trgovine, video sam sredovečnu ženu kako drema, laktovima oslonjena na pult.

Vanda mi se nasmešila. Vešto je skočila sa sedišta. U tom skoku videla se spretnost kakvog momka, no kada je u nekoliko koraka prišla vratima trgovine, opojan takt u kojem se pokretalo njeno telo, jasno je pokazao da je reč o pravoj ženi, o prekrasnoj ženi.

Ušla je u trgovinu. Ja sam se nećkao nekoliko trenutaka, vezujući uzde konja za sedišta.

Grlo mi je bilo puno prašine, pa sam slutio da bi mi jedna do dve čaše piva divno prijale. Ipak, još prijatnije sam se osećao u Vandinom društvu.

Polako, protežući noge, da malo razgibam umorno telo, ušao sam u trgovinu.

Hladovina mi je prijala. Skinuo sam šešir i prstima prošao kroz kosu. Podlakticom sam obrisao znoj sa čela. Ostao sam pored vrata.

Vanda mi se nasmešila.

Stara trgovkinja joj je iz polica donosila robu koju je moja prelepa domaćica tražila.

Nekoliko minuta dok sam zadovoljno čekao tu divnu ženu, gledao sam široku, ružnu ulicu grada. Video sam momke koji su izašli iz saluna i uputili se preko ulice, prema trgovini, no na njih nisam obratio pažnju sve dok nisu zastali pored jednogreda, a minut kasnije i ušli u trgovinu.

Tek tada mi je u glavi zaškrilala pomisao od koje mi je paničan strah protutnjao telom.

Setio sam se da bi to mogli biti plaćenici Pedra Martinesa.

Istog trena kada mi se u glavi rodila ta stravična pomisao, dah mi je zastao u grlu. Osetio sam kako mi se koža na potiljku zateže.

Nekoliko trenutka nemo sam stajao u mestu, kao obamro.

No, nije bilo razloga za strah.

Momci me nisu ni pogledali. Njihovo zanimanje, čak neukusno pre naglašeno, privukla je, sasvim razumljivo, pojava Vande Merfi.

Poput mnogih belaca koji su se vrzmali oko meksičke granice, i ta dva momka imala su prljav, ružan izgled običnih lutalica. Duga kosa, kod obojice, u prljavim, slepljenim pramenovima visila je ispod oboda izbušenih, masnih šešira. Na njima nije bilo nijednog dela odeće koji je bio čitav, a pogotovo čist. Jedino što su imali čisto, bili su revolveri velikog kalibra.

Jedan od njih imao je gustu, crnu bradu. Mutnim, vodnjikastim očima samo je prešao preko mog lica. Usne su mu zadrhtale kao da želi nešto reći, no ipak je ćutke prošao pored mene i prišao pultu, uz koji je Vanda stajala.

Trgovkinja i moja domaćica nisu reagovala na pojavu muškaraca. Mirno su nastavile razgovarati o robi, kao da njihov dolazak nisu ni primetile.

— Hej, Vanda, kako si? — zaškripao je bradati momak grubim glasom.

Zatakao je palčeve o opasač i zastao na korak od Vande. Usne su mu se razvukle u širok, ružan osmeh. Mutne oči zacaklile su mu pri pogledu na ženinu lepotu.

— Kako je stari Džon? — upitao je bradonja. — Vidim da si ga zamenila mladim momkom.

Obojica prljavih ljudi prasnuli su u divlji smeh. Njihovo urlanje ni po čemu se nije razlikovalo od groktanja Pedrovih momaka.

Iako sam redovito izbegavao kavage, miris nadolazeće nevolje upozorio me je da budem oprezan.

— Vanda, Vanda... — nastavio je bradati momak. — Zar si zaboravila da sam rekao kako ću ja naslediti starog Džona? Ako on više ne može da zadovolji tvoje prohteve, trebalo je da se meni obratiš. Ovaj šmokljan nije vredan tvoje blizine.

Vanda je sačuvala prisebnost. Mirno, kao da nametljivi bradonja govori o nečemu običnom, svakodnevnom, okrenula se i pogledala ga.

— Zar ne osećaš svoj smrad, glupane? — upitala ga je toplim, prijateljskim glasom.

Bradonji je osmeh iščezao sa lica. Moja ruka je bila nadomak drške revolvera, spremna da reaguje.

Hrabrost mi je povećalo to što nije-
dan od nametljivaca nije gledao
mene.

No, vreme za početak kavge još
nije bilo došlo.

Pratilac bradatog šaljivdžije pras-
nuo je u glasan smeh.

— Zaista smrdiš. Alfrede — rekao
je mladić kroz smeh, čim je došao
do daha.

Te njegove reči kao da su ošama-
rile bradonju, kao da je tek tada
shvatio svu snagu Vandine uvrede.
U njegovim mutnim očima zaiskrila
je mržnja.

Ipak, uzdržao se da ne iskali bes.

— Idi, okupaj se... — posavetova-
la je Vanda bradonju i okrenula se,
pomislivši da je taj neugodni razgo-
vor završen. Ali prevarila se.

Tišina je potrajala samo nekoliko
trenutaka.

Alfred je samo prasnuo u smeh.
Bez ijedne reči, iznenada je uhvatio
ženu oko pojasa. Obgrljena s leđa,
žena se nije mogla brániti. Vrisnula
je čim su snažne bradonjine ruke
stale grubo pritiskati njene bujne
grudi.

Pratilac bradatog nasilnika ko-
raknuo je u stranu. Zadovoljno je
lupnuo dlanovima po pultu, odu-
ševljen zbog odlučne akcije svog
prijatelja.

Pucanj ih je smirio.

Nisam gledao kuda će metak od-
leteti. Završio je negde u plafonu.

Prasak revolvera dao je rezultate.
U trgovini je odjednom zavládala ti-
šina. Nije se čuo nijedan pokret, ni-
jedan glas.

Svi su gledali u mom pravcu. Po-
lako, ne želeći da rizikujem, okre-
nuo sam cev revolvera prema gru-
dima snažnog bradatog siledžije.

— Odmakni se u stranu, medvede
— rekao sam mu sporim, sigurnim

glasom, uveren da mi ti prljavi glu-
pani nikako ne mogu naškoditi.

Nije me odmah poslušao.

Čovek se malo poigrao mojim
strpljenjem no, nakon kratkog dvo-
umljenja shvatio je da će morati uči-
niti ono što kažem.

Pokazao se dovoljno pametnim
da ne rizikuje suviše. Bio je u pravu.
Da se nastavio junačiti, dobio bi me-
tak u stomak.

I njegov partner je mudro ćutao,
odmakavši se korak u stranu, pažlji-
vo, odmakavši ruke dalje od revol-
vera.

— Tako... — uzdahnio sam. — Vi-
dite da i vi znate biti pametni mom-
ci...

Ćutali su.

I ja sam zanemio kada sam video
razgolićene grudi žene u čiju sam
odbranu stao.

Nasilnikove prljave šape pokidale
su dva-tri dugmeta na Vandinoj
bluzi. Gole, prekrasne grudi, bles-
nule su u svoj svojoj lepoti.

Crveni tragovi grubih bradonji-
nih prstiju ostali su na njenoj mekoj
koži. Žena je bez imalo panike, po-
čela petljati oko bluze, svesna da
bismo nas trojica dali sve na svetu
za svaki trenutak uživanja u toj lepo-
ti.

Čim je malo uredila odeću, Van-
da je lagano prstima popravila du-
ge pramenove kose, koji su joj se ne-
stašno pomerili. Lice joj je bilo ru-
meno od uzbuđenja. Nasmešila mi
se. Glavom je pokazala na dvojicu
glupana.

— Ne brini za njih, oni su samo
glupi vašljivci — rekla mi je kroz os-
meh. — Istina, danas su posebno
agresivni. Zar ne, Alfrede?

Bradonja ništa nije odgovorio. Ni-
je čak ni skrenuo pogled prema
njoj. Netremice je mene promatrao.

U zakrvavljenim očima tog idiota radala se mržnja.

Bio sam svestan da sam stekao još jednog neprijatelja. To me nije mnogo obeshrabrilo. Ionako s tim glupanom nikada ne bih mogao biti prijatelj.

— Lako je napasti s leđa, amigo...
— tihim, hrapavim glasom rekao mi je Alfred. — Hajde, odbrani svoju lepojku bez tog topa.

Nisam odgovorio na izazivanje.

Nadao sam se da se strah neće videti na mom licu. Mada sam se trudio da sačuvam miran izgled, osećao sam da mi srce jače bije.

Iako mi je poslednja želja bila da upadnem u kavgu i ističem se, naravno da nisam mogao izbeći sukob, morao sam braniti Vandu. A, kad sam već počeo, valjalo mi je to uraditi čestito, dokraja.

Znao sam da to neće biti lako.

Alfred nije izgledao poput lakomislenog balavca. Naprotiv. Njegovo čvrsto, nabijeno telo, odavalo je snažnog i spretnog čoveka, naviklog na borbu. Uostalom, da je procenio da su moje šanse u tuči veće, ne bi me izazivao.

Nesiguran u sebe, osećao sam sve veći strah. Nisam znao da li se, i koliko, smem pouzdati u svoju snagu. Odjednom sam osetio težinu u nogama.

Ne znam da li sam uspeo da svoje kolebanje sakrijem od protivnika.

— Šta je, prijatelju? — razvukao je Alfred lice u groznu grimasu. — Zar si se uplašio? Hajde, brani svoju lepoticu. Vanda je to zaslužila. Pogledaj samo kakvo telo ima. Zaslužila je pravog momka.

Dok je to govorio, momak je polako, pokazavši mi da ne želi pucnjavu, počeo otkopčavati opasač sa revolverom. Dozvolio je da mu oružje

padne na pod. Slegnuo je ramenima, pokazavši da nije naoružan.

Nisam se mogao izvući.

Klimnuo sam glavom.

No, pre nego što sam i ja odložio revolver, upitno sam pogledao mladog kavgadžiju.

— Šta čekaš, konje? — upitao sam ga, pokretom ruke pokazavši mu da i on odloži oružje.

Poslušao me.

Ostavio sam revolver na malom stolu pored ulaznih vrata. Polako, spreman da reagujem na svaki napad protivnika, koraknuo sam prema sredini trgovine.

Nisam znao kako će se završiti ta prokleta kavga, no nisam mogao ništa više učiniti da se izvučem. Vandu nisam ni pogledao.

— Šta je, glupani? Hoćete li napadati jedan po jedan, ili da vas obojicu zajedno izgruvam? — tihim, mirnim glasom uspeo sam dočarati lažnu sigurnost.

— Za takvog bednika ja sam dovoljan — pohvalio se Alfred i opet se iskezio, pokazavši svoje žute, proredene zube.

Malo se pognuo i raširio ruke. Koraknuo je prema meni. Samouvereno se kesio. Očekivao je da će imati lak posao. E, prevario se.

Možda su njegovi izgledi bili zaista veći, kada bi se u obzir uzelo samo iskustvo u sličnim prilikama. Ožiljak na čelu tog dripca govorio je kako iza njega stoji bogata karijera kavgadžije.

Nisam za to mario.

Svu tu pažnju posvetio sam njegovim snažnim, kratkim ali čvrstim rukama. Znao sam da se neću dobro provesti ako mu dozvolim da me uhvati njima.

Iz onih nekoliko tučnjava u kojima sam učestvovao znao sam da je pobednik uvek onaj koji prvi udari

protivnika. Zato sam požurio, želeći da iznenadim Alfreda.

Nisam uspeo.

Prvi pokušaj završio je samo u vazduhu. Kratkim zamahom, krenuo sam desnicom da ga pogodim u lice. Iako to nije očekivao, bradonja se samo malo izmakao, pa je moja šaka odletela u prazno.

Zanet silinom zamaha, skoro da sam izgubio ravnotežu. Ipak sam se na vreme osovi na noge. Protivnik nije imao vremena da iskoristi moj neuspeo pokušaj. Krenuo je rukom da me pogodi u potiljak, no učinio je to suviše sporo. Bez problema sam eskivirao taj napad. Odskočio sam u stranu i opet smo bili na početku.

No, onda je on napao.

Pazio sam da me ne pogodi u lice. Nisam očekivao da će njegov cilj biti moj lakat.

Po njegovom zamahu, procenio sam da neće biti opasnosti. Nisam se ni pomerio da izbegnem udarac. Pogrešio sam. Bol mi prolete celim telom.

Bradati prokletnik je pogodio gde je hteo.

Udarac u lakat samo što mi nije slomio ruku. Osetio sam stravičnu bol, a ruka, kao da je bila paralizovana.

Nisam imao vremena ni da se pripremim za novu odbranu. Čim je video da mi desni lakat više ne funkcioniše, kavgadžija je napao.

E, tu je on pogrešio.

Bio je brzoplet. Hteo je odmah, efektno da završi sa mnom. Nisam mu mogao dopustiti to zadovoljstvo.

Bez obzira što se nisam mogao pomoći desnom rukom, vešto sam koraknuo u stranu. Umesto da me udari, Alfred me samo obgrli rukama. Čvrsto je uhvatio košulju i podrerao je.

Koraknuo sam unazad, ponešen njegovim naletom. Udario sam leđima o pult. Čuo sam kako padaju neke stvari sa pulta. Nisam se obazirao na to.

Bio sam priklešten Alfredovim rukama. No, znao sam da me ne može mnogo ugroziti. Nisam mu hteo dozvoliti da me sruši. U rvanju verovatno ne bih imao gotovo nikakvih izgleda. No, svoju prednost u brzini morao sam iskoristiti.

On mi je zabio glavu u stomak. Kada sam se pomakao, njegova krupna glava našla se pod mojim levim pazuhom. Već sam osetio da me podiže sa poda, kako bi me srušio. Ipak, bio sam brži.

Ruke su mi bile slobodne. Obema rukama uhvatio sam njegovu dugu kosu. Pre nego što se stigao iščupati, trznuo sam njegovom glavom i lupio o pult. Bila su dovoljna dva snažna udarca da ga smire.

Krv je prsnula na sve strane.

Spljošteni nos prilepio mu se u ravninu obraza. Kada sam drugi put udario njegovom glavom o čvrsto, debelo drvo lakiranog pulta, pukla mu je i koža na čelu. Još jedan mlaz krvi prsnu na sve strane.

Tek nakon tog udarca, njegov stisak je popustio. Iako ošamućen, pružao je otpor. Ruke mu nisu ispuštale moju košulju.

Pomakao sam se korak u stranu. Tek tada se onesvešćeni Alfred stro-poštao na pod. Lice, se više nije moglo prepoznati. Krv je nemilice isticala kroz posekotine. Krvava, mesnata kaša nije delovala nimalo lepo. Tek belasanje zuba pokazivalo je gde su mu bila usta.

Osetio sam kako mi se zateže koža na potiljku. Kada sam čuo njegovo mumlanje, bilo mi je drago što ga nisam ubio. Odmakao sam se u stranu.

— Šta si to uradio, prokletniče? — vrisnuo je Alfredov pratilac.

Izbezumljeno mladićevo lice pretvorilo se u ružnu grimasu. Pogledao me je sa mržnjom, ravnom onoj mržnji s kojom me je posmatrao Pedro Martines.

Mladić je bio brži od mene. Ja još nisam ni shvatio šta on namerava, kad je on krenuo da dohvati oružje sa poda.

— Ne miči se, Bene — vrisnula je Vanda.

Tek tada sam se setio njenog prisustva.

Prelepa žena stajala je s malim derindžerom u ruci. Verovatno je oružje imala u torbi. Cev malog derindžera gledala je u dugokosog Alfredovog pratioca. Momak je zastao u pola pokreta.

Videvši da je suviše opasno da rizikuje, na licu mu se pojavio plaćan, nemoćan izraz. Polako se ispravio. Usne su mu se pomerale, no nikakve razgovetne reči nisu silazile preko njih.

— Tvoj brat je to tražio, zar ne? — mirno je rekla Vanda. — Hajde, pomози mu. Ubuduće pazite koga ćete napasti.

Odmah je poslušno čučnuo uz brata i stao naricati nad njegovom sudbinom, a od naricanja, Albertu je potrebija bila praktična pomoć.

Pogledao sam razderanu košulju na sebi. Dve krvave mrlja širile su se pod levim pazuhom, kao da sam ranjen. I prsti leve ruke bili su mi umrljani Alfredovom krvlju.

Vanda se nasmešila.

— Skini tu košulju — rekla mi je. — Čini se da baš nemaš sreće sa odećom. Kupićemo novu.

Slegnuo je ramenima. Poslušao sam je. Obrisao sam ruke i odmah obukao novu, lepu plavu košulju, koju je zbunjena, uplakana trgovki-

nja tek nakon nekoliko dugih minuta uspela pronaći.

Opasao sam se i stavio novi metak umesto ispaljenog. Nisam se baš osećao kao nov, no morao sam priznati da se sve završilo bolje nego što sam očekivao.

Osećao sam slabost u nogama. Jedva sam stajao uspravno. Kolena su mi klecala, a telo mi se činilo užasno teškim. Znoj mi je rosio čelo. Još nismo ni izašli iz trgovine a košulja mi je opet bila mokra od znoja.

Braća Vejt su izgledali mnogo gore nego ja. Uz pomoć trgovkinje, mladi Vejt uspeo je nasrtljivom bratu skoro sasvim da zaustavi krvarenje. Nekakvim platnom čistili su krv s njegovog unakaženog lica.

Dok smo Vanda i ja odlazili, Ben Vejt me upozorio da se čuvam. Obećao je da će se osvetiti zbog ovoga. Primio sam pretnju dosta mirno.

Laka pobeda nad Alfredom Vejtom vratila mi je deo samouverenosti.

Osim toga, navikao sam već da mi razni nasrtljivci, prete. Lakše je kad se čovek na nešto navikne.

*

Iz Linasola smo otišli tiho, kako smo i stigli. Niko od građana nije znao šta se dogodilo u trgovini. Meksikanci su još uvek dremali u hladovini.

Vanda je progovorila tek kada smo izašli iz grada. Ona je i u povratku upravljala konjima. Iako sam se i ja ponudio da kočijašim, rekla je da se samo odmaram. Verovatno je primetila da su mi pokreti nesigurni. Samo što nisam pao dok sam u malu prikolicu utovarao kupljenu robu.

Kad sam čuo njen nežan glas, sve je postalo lakše.

— Gospodine Andersone, možda nije trebalo da se mešate kada me je napao Alfred Vejt — rekla je Vanda, ponovo mi se obrativši sa »vi«.

— Ja bih već lako izašla nakraj s njim. On je samo tupoglavi galamdžija koji me gnjavi uvek kada dođem u Linasol.

— Bolje je ovako — rekao sam hrabrije nego što sam zaista mislio.

— Nadam se da će vas ubuduće ostaviti na miru. Uostalom, bilo mi je zadovoljstvo da izgruvam onakvog medveda.

Nasmešila se.

— Cini se da ste vi vrlo opasni...

— prošaputala je i pogledala me preko ramena.

Nisam razumeo šta želi time reći. Pomislio sam da je pogrešno shvatila moje poslednje reči.

— Ja se ne želim hvaliti, gospodo — rekao sam iskreno. — Daleko od toga. Videli ste i sami. Ja nisam želeo sukob. Mislio sam da će biti dovoljno da im malo zapretim revolverom, pa da se smire.

— Nije im bilo dovoljno.

— Znam, na žalost. Priznajem da mi nije bilo svejedno da ukrstim šake s tim Vejtom. No, na sreću sve se dobro završilo. Zahvaljujući vama.

— Meni? — iznenadila se žena i prasnula u kliktav, prekrasan osmeh.

— Naravno — potvrdio sam. — Vi ste me opet spasli. Onaj mladić bi me izbušio kao vreću da vi niste izvukli svoj derindžer i sprečili ga.

Vanda je ponosno klimnula glavom.

Pogled mi je kliznuo na njenu pokidanu bluzu. Bele grudi izazovno su se nazirale kroz sve širi procep. Sasvim me opilo ljuljanje tih divnih polulopti. Odmah me opet šcepala vrtohlavica.

— Kada sam rekla da ste opasni, nisam mislila samo na ovu tuču u

trgovini — napomenula je tihim glasom i vratila me iz divnih maštanja o strasnim užicima kakve je ona bila u stanju da pruži muškarcu.

— Nego, na šta drugo? — upitao sam suvim glasom, ne razumevajući šta hoće reći.

Ćutala je neko vreme.

Gledala je puteljak. Već sam pomislio da je zaboravila o čemu smo počeli razgovarati, kada se opet oglasio njen divan, tih glas, čija je svaka reč imala sve lepšu boju i nežnost.

— Ko je Dolores? — upitala je.

Zinuo sam u čudu.

Dugo sam ćutke posmatrao njen profil. Gledao sam kako su se dve krupne kapi znoja cedile s njenog čela ostavljajući svetlucač traga iza sebe.

Miris njenog toplog tela opet me zaneo. Butine su nam se dodirivale. Osećao sam njene čvrste mišice, prekrasno zaobljene.

— Ko je Dolores? — upitala je ponovo, ne gledajući me. — Meksikanka? U žurbi ste je napustili, zar ne?

Sačekao sam još nekoliko trenutaka pre nego što ću smoći dovoljno snage da odgovorim.

— Da, Meksikanka je... — prošaputao samo, setivši se da je za Dolores mogla jedino čuti iz mojih košmarnih snova, dok je ona strpljivo sedela i bdela nada mnom.

— Dolores? Lepo ime — primetila je Vanda. — Međutim, meni se ne sviđaju Meksikanke. Svi muškarci ih hvale. Kažu: lepe su. Možda i jesu lepe, no čim odrastu, silno se udebljaju, zar ne?

Nasmešio sam se.

Vanda je imala divnu sposobnost da zrači čudan, neobjašnjiv osećaj slobode, tako da ni razgovor, koji sam hteo po svaku cenu izbeći, odjednom nije izgledao toliko opasan.

— Ovde ima mnogo Meksikanki

— nastavila je Vanda, a meni se činilo da sam primeto prikriveni osmeh u uglu njenih usana. — Ako volite Meksikanke, upoznaću vas s jednom divnom devojkom. Doduše, ne zove se Dolores, no odmah vas upozoravam da nju nećete moći ni u najvećoj žurbi napustiti. Jako je žestoka, vatrena...

Nisam znao šta da kažem.

— Time ću vam zahvaliti što ste me odbranili od nasrtljive braće Vejt — rekla je žena. — Zaista, lepo ste sredili Alfreda. Da li je tako prošao i Pedro Martines?

Opet sam zadrhtao od njenih reči.

Nisam mogao znati šta sam sve govorio tokom bolesti. Po izrazu Vandinog lica mogao sam samo naslutiti da ona zna više nego što želi reći. To me nije obradovalo.

Doduše, s ove strane Ljana Estakada mogao sam se osećati bar donekle sigurnim, pa nisam morao insistirati na potpunom ćutanju o prošlosti, no hteo sam izbeći svaki razgovor zbog kojeg bih se kasnije mogao kajati.

— Da li je Pedro otac napuštene Dolores? — upitala me Vanda, otvoreno se nasmejavši.

— Ne, Pedro joj je brat — odgovorio sam, ne želeći da neugodnim ćutanjem pokvarim prijatnu atmosferu.

— Ne želim vas ispitivati. Naprosito, mislila sa da se nećete ljutiti ako vam kažem da sam čula šta ste govorili dok vas je groznica drmala. Uostalom, osim mene to niko drugi nije čuo, a ne verujem da je tako velika tajna da vam se devojka zvala Dolores.

Vandin osmeh opet mi je vratio dobro raspoloženje. Nasmejao sam se. Nisam joj mogao zameriti. Naprotiv, ona je mogla ćutati i pretvarati se da ništa nije čula. Kada me je pogledala crnim, iskričavim očima

njen šarm zablistao je neodoljivo.

— Uostalom, ni ja ne bih volela kada bi neko čuo šta mene muči u snu — nasmejala se. Ramena su joj zadrhtala od straha da bi se to moglo dogoditi. — Alfred Vejt će, verovatno, još dugo ponavljati vaše ime u svojim košmarnim snovima.

— Zalo mi je zbog toga...

— Naravno, i njemu je žao zbog toga.

Oboje smo se nasmejali.

Umor od tuče sasvim je nestao. Opet sam se osećao mirno, spokojno, gotovo isto kao nekada, kao nekada davno dok sam bio sa Dolores.

4

Kada sam se probudio, već je bila noć.

Kroz otvoren prozor video sam četvorokut neba, posutog bezbrojnim zvezdama. Puna, okrugla, žuta mesečeva kugla videla se u samom uglu prozora. Napolju je tama bila providnija nego u sobi.

Noćna svežina raznela je jaru koja je celog dana pritiskala ravnicu. Nije bilo vetra, no hladnoća je ulazila u sobu i osvežavala me.

Od kako smo došli iz Linasola, spavao sam. Umor je nestao nakon tog višerasovnog odmora. Ustao sam iz postelje. Dugo sam stajao, žmureći. Razgibao sam ramena i noge, u kojima još uvek nije bilo predašnje snage.

Umornim pokretima ruku, u kojima se osećala težina i bol u desnom laktu — uspomena na podmukao, lukav udarac Alfreda Vejta — obukao sam pantalone, no nisam hteo da obučem košulju. Navukao sam čizme.

Buka mojih koraka stvorila je jedine šumove, koji su u gluvoj tišini odjeknuli poput topovskih hitaca. Na prstima sam izašao iz sobe koju mi je Vanda ustupila. Prošao sam kroz kuhinju i izašao na trem.

Nisam hteo sesti za sto. Neko vreme sam stajao uz ogradu. Osećao

sam kako mi hladnoća dodiruje kožu. Tupo sam zurio u daljinu, ne razmišljajući ni o čemu određenom. Uživao sam.

— Gospodine Anderson? — čuo sam Vandin šapat iza leđa.

Iznenadio sam se. Polako, ne baš veseo zbog prekidanja tišine i apsolutnog mira, okrenuo sam se i leđima oslonio o ogradu trema.

Video sam kako Vanda izlazi iz tamne unutrašnjosti kuće. Njena bela spavačica blesnula je u mraku. Već po gipkim pokretima njenog poželjnog tela, mogla se prepoznati neodoljiva ženstvenost, koja je na-prosto kipela iz svakog koraka, iz njene blizine i mirisa.

Prišla mi je.

Njoj svežina nije prijala kao meni. Uvukla je glavu u ramena. Nije bila mnogo niža od mene. Gledala me je bez reči, bez osmeha.

Moje nosnice osetile su njen topao miris, koji me toliko podsećao na krasne, nikada dosanjane snove. Morao sam skrenuti pogled u stranu, kako ne bih stao zavijati poput kojota, koji se baš javio negde iz plavičaste daljine.

Počeo sam čeprkati po džepovima pantalona. Izvukao sam duvankesu koju mi je ona jutros bila kupila. Prsti su mi bili mirni; odlično sam skrivao unutrašnju napregnutost i uzbuđenje. Uspeo sam bez problema da smotam cigaretu. Uskoro se divan miris duvana pomešao s mirisom Vandinog tela.

— Uplašio si me. . . — prošaputala je žena i prvi put se nasmešila. Stala je pored mene i leđima se oslonila, baš kao i ja. — Spavala sam kad sam čula kako vrata škripe. Zaboravila sam da nisam sama. — Nekoliko trenutaka je ćutke gledala u tamu, ne skidajući zamišljen osmeh s lica. — Ponekad je tako lepo ovde. Bez obzira šta je pustinja svuda unaokolo, i ovde zna biti lepo. . .

Jedino je njen šapat remetio tišinu. Zvuci noćnog života životinja

stapali su se s prirodom, još više naglašavajući tišinu.

— Jesli li ti dobro? — iznenadila me Vanda svojim pitanjem.

Ispustio sam oblak mirisnog duvanskog dima. Klimnuo sam glavom. Svidelo mi se što smo opet na »ti«.

— Da, dobro sam — promrmljao sam iskreno. — Tebi mogu zahvaliti zbog toga.

Nasmešila se.

— Hoćeš li da ti skuvam kafu? — upitala je nežnim glasom.

— Ne, nemoj se mučiti — rekao sam. — Da sam znao da ću te probuditi, ne bih ni ustajao. Žao mi je. Ćutala je.

Prineo sam cigaretu usnama. Ona je iskoristila taj moj pokret i dotakne mi desni lakat.

Iako je dodir njenih prstiju bio nežan, mek, samo što nisam vrisnuo od bolova. Mesto gde me pogodio Alfred Vejt bolelo je poput žive rane. Stisnuo sam zube i ispustio samo glasan uzdah.

— Boli te? — šapnula je Vanda, no nije maknula prste s ozlede. — Nadam se da kost nije ozleđena.

— Mislim da nije.

Spustio sam ruku, kako bih ublažio bol. Vandini prsti zadržali su se na njoj. Kada je blagim, jedva osetnim dodirom jagodica prešla preko moje podlaktice, iza njenog dodira kao da je ostao užareni trag na mojoj koži.

Skrenula je pogledom u stranu.

Pre nego što sam stigao da smirim uzdrhtale usnice, ona je bešumnim koracima kliznula u tamu. Nisam stigao ni da trepnem a njen dodir je nestao, ostavljajući toplinu u celom mom telu.

Bez reči, poput utvare u belom, otišla je prema vratima. Zastala je i pogledala me preko ramena. Ne znam da li je nešto rekla. Učinilo mi

se da sam primetio kako joj se usnice pomeraju, no ništa nisam čuo.

Sledećeg trena nestala je u tami.

Dugo sam gledao prazan okvir vrata. Leda su već počela da me bole zbog izvijenog, neudobnog položaja. Pomerio sam se i okrenuo prema preriji. Laktovima sam se oslonio o ogradu trema.

Gledao sam prema Ljanu Estakadu, prema Meksiku. Samo taj deo spržene zemlje i peska delio me je od divljeg gneva opasnog ubojice Pedra Martinezesa.

Znao sam da ne smem dugo ostati nadomak Pedrove ruke. Tokom proteklih godina dobro sam upoznao Pedrovo divljaštvo, ali i ljubav prema Dolores. Znao sam da bi taj divljak bio u stanju sve uraditi zbog Dolores. Nisam sumnjao da će poslati nekoga mojim tragom.

Linasol nije mesto u kome bih se osećao spokojan. Valjalo mi je što pre uteći, bilo kuda.

No, nisam hteo sebi priznati da mi se, zapravo, ne ide odavde, od Vande. Umesto da lepo zahvalim mojoj spasiteljici i uteknem bez obzira na sve, ja sam odlučio da ostanem. Sebe sam uveravao da ću ostati samo dok ne zaradim dosta novca da ženi platim njen trud i dok ne kupim konja.

A konj se nalazio nedaleko od mene, u Vandinoj štali. Da sam imao malo mudrosti, seo bih na njega i otišao. Ionako ta lepotica ne bi mogla da me mrzi više od Pedra, pa se nisam morao plašiti osвете.

Umesto da poslušam glas svog razuma, otišao sam da spavam, nadajući se da će jutro biti mudrije od noći.

Ali nije uvek tako.

Na prstima sam ušao u svoju sobu. Oprezno sam zatvorio vrata iza sebe. Brava je ipak malo škljocnula. Šapnuo sam tihu psovku.

No, razloga za tako potpunu tišinu nije bilo.

Vanda je bila budna. Stajala je pored prozora i gledala u noć. Njena gola koža bleštala je u mraku. Crna kosa padala joj je do ramena. Nije se osvrnula kada je videla da ulazim. Nemo je nastavila da gleda kroz prozor.

Njene zadivljujuće obline, nespутane krutošću odeće, punom svojom lepotom ponudile su se mojim očima. Obrisi mesečine isticali su neodoljivu lepotu njenog tela. Bela, čista koža mamila me svojim mirisom.

Ipak, nisam imao hrabrosti da se pomerim.

Okrenula se prema meni. Dok mi je prilazila, kao opčinjen, gledao sam njeno mirno, spokojno lice. Nije se nasmešila, nije ni glasa dala od sebe. Reči su, naravno, bile sasvim nepotrebne.

Osetio sam njene ruke na svom potiljku. Njen dah me je opekao po licu. Kada se njena vrela koža oslonila na moje gole grudi, samo što nisam izgubio svest. Osetio sam dodir njenih vlažnih usnica.

Kasnije, malo kasnije, stopio sam se sa svemirom.

Do jutra sam lebdeo u čudnom plavetnilu beskrajne praznine. Ništa nisam čuo, ništa video. Kao da nisam postojao. Te noći sam nestao, da bih se zorom, sa prvim zracima sunca, rodio čistiji, srećniji, bogatiji za nešto što obične reči ne znaju opisati.

Tada sam zaspao.

5

Prve večernje senke nisu donele osveženje. Sunčeva kugla još nije zašla za visoke vrhove Biemonta. Celodnevna zapara još uvek je ležala nad prerijom, nepokretna i teška, kao da ne primećuje dolazak noći.

Celo poslepodne proveo sam na tremu. Nakon svih muka proteklog dana, nisam se mogao tako lako naviknuti na sreću koja me zadesila.

Vandino prisustvo činilo mi se poput najlepšeg sna. No, bilo je dovoljno da otvorim oči, pa da se uverim kako je ta sreća zaista stvarna.

Kada je lepotica rekla da će otići po vodu, ponudio sam se da ja uradim taj posao.

— Ti se odmaraj — rekla mi je s neodoljivim osmehom na usnicama. — Izvor nije tako blizu. Ne bih htela da se umoriš, ti još nisi sasvim zdrav.

— Ne brini se — rekao sam. — Dok padne noć opet ću biti odmoran.

Ona me je prekorno pogledala, no nije mogla da sakrije osmeh.

— Nisam na to mislila. . . . — prošaputala je, postidevši se.

Nasmejao sam se.

Ustao sam sa stolice. Revolver mi je bio u koricama, prebačenim preko ograde trema. (Nisam hteo da se odvajam od oružja. Pretnja Pedra Martinesa i strah od te pretnje još su bili sasvim sveži.) Dugo sam petljao oko opasača. Vanda me je pažljivo promatrala.

Nije odmah pristala da me pusti da idem po vodu. Iako nisam siguran, verovatno se dvoumila zato što nije verovala da ću se vratiti.

Zaista, ništa me nije sprečavalo da uzjašem njenog konja i odem.

No, to sam mogao i pre uraditi. Mogao sam je još i opljačkati i svašta joj napraviti. Znači, ona nije mogla bitnije uticati na moju odluku. Činilo se da je to i sama shvatila, pa joj s lica nestade kiseo osmeh i s lažnom veselošću ona ode po kožne mehove, u kojima je donosila vodu sa jezera.

Dok sam sedlao konja, ona se ne-

prestano vrzmala pred štalom. Još jednom je pokušala da me odgovori, no na kraju je slegnula ramenima i rekla mi da će prirediti večeru dok se ne vratim. Rekla je da požurim.

Do izvora nije bilo daleko.

Vandin konj nije bio odviše snažan, no za njene potrebe i nije joj bio potreban bolji. Životinja je radošno dočekala da se prošeta. Nakon celodnevnog boravka u toploj štali, vranac se uželeo šetnje.

Nisam žurio. Pustio sam konja da bira brzinu koraka. Osećao sam kako mi svaki mišić reaguje na drmanje u sedlu. Ona slabašna iskrica želje da podbodem konja i odjurim na sever, što dalje, izgubila se negde u mislima, čim se u tim mislima pojavilo podatno Vandino telo.

Ne, nisam imao pameti da uteknem od te lepotice. To sebi ne bih nikada oprostio.

Izvor nije bio veliki i bogat vodom. Nije bilo dovoljno vlage ni za bedne, sasušene biljke koje su se oko plitkog jezera, koje je stvorio izvor, nalazile i nestajale pod užarenim sunčevim zrakama.

Znoj mi je sasvim promoćio odeću dok sam stigao do izvora. Sjahao sam i odmah počeo puniti mehure. Konj je samo na nekoliko trenutaka zagnjurio glavu u vodu. Frknuo je i strignuo ušima, zaintrigiran nekim svojim problemima.

Dok sam čekao da se mehuri napune, zasukao sam rukave košulje i umio se. Osveženje mi je bilo preko potrebno. Odmah sam se osetio jačim.

Uspravio sam se. S mesta na kojem sam stajao mogao sam videti celu dolinu kao na dlanu. No, ono što sam video, nije me mnogo obradovalo.

Nevelik, ali jasno primetan, oblak

prašine podizao se na putu za Lina-sol.

Jasno sam mogao videti da je reč o dvojici jahača. Konji su jurili gotovo galopom. Išli su pravo prema kući Vande Merfi.

Nisam slutio dobro.

Na brzinu sam izvadio dopola napunjene mehure i stavio ih na sedlo. Skočio sam, pa i sam pojurio prema posedu svoje spasiteljice.

Tu nepunu milju udaljenosti nije bilo teško prejahati, no jahači čija pojava me uplašila, imali su nedostižnu prednost.

Ja još nisam stigao ni do polovine puta, kada su oni zašli u dvorište. Od glavne zgrade nisam mogao videti šta se događa, no video sam da nisu nastavili putem prema Ljanu Estakadu.

Naravno, stigli su gde su hteli!

Umesto da nastavim najkraćim putem, poterao sam na jug, prema pustinji. S te strane nalazila se štala, a ni taj bočni zid glavne zgrade nije imao prozore, zbog vetra koji je nosio pustinjski pesak.

Nadao sam se da ću neprimećen stići do Vandinog poseda. Nisam mogao znati da li sam u tome uspeo.

Sunčeva kugla naprosto je zaronila iza vrhova Biemonta. Istog časa, nastupila je mrkla noć. Mesec se još nije bio pojavio, pa je bilo potpuno mračno. Da nisam napamet znao kuda se treba uputiti, mogao sam projahati pored poseda a da ga ni ne primetim.

Vandin konj se pokazao vrlo dobrim. Brzo smo stigli do štale. Nisam hteo mudrovati i okolišati, pa sam se uputio pravo prema kolibi. Ipak sam izvukao revolver i oprezno dobro osmotrio okolinu, kako

bih izbegao neko neugodno iznenađenje iz tame.

Priterao sam konja do štale.

Nisam odmah sjahao. Video sam da se neko pomera pred ulazom u glavnu zgradu. Bila su to dva konja na kojima su jahači stigli.

Obišao sam štalu do zapadne, stražnje strane. Ni tamo ništa nije bilo sumnjivo. Tek tada sam sjahao. Ostavio sam konja i stao uz ugao, kako bih još jednom dobro osmotrio Vandinu kuću.

U prozoru koji sam mogao videti nije bilo svetlosti. Nigde nisam primetio da se neko pomera, osim konja koji su frktali i tapkali u mestu, pošto ih jahači, u žurbi, nisu ni vezali.

Čuo sam ženin vrisak.

Trenutak kasnije kroz noć se prolomio prasak stakla. Lomljava je bila poslednje što sam čuo. Usledila je gluva, grobna tišina, kao da nigde oko mene, kao da u celoj preriji nema nikoga živoga.

Nisam smeo oklevati.

S revolverom pripremnim za dejstvo pojurio sam prema kući. Umorne, razdrmane noge nisu lako podnosile napore. Pognut, sav oznojen i zadihan, dotrčao sam do zapadnog zida zgrade.

Zastao sam pored prozora. Pogledao sam unutra. Nisam ništa video. Vrata prednje sobe bila su zatvorena, no ispod njih sam primetio tanku traku svetlosti. Čuo sam i prigušene glasove.

Reči nisam mogao razumeti, no kada se malo pojačao, prepoznao sam glas Bena Vejta.

Bes me skoro zaslepe. Revolver-ska drška samo što se nije iscedila, koliko sam je stisnuo. Psovku sam zadržao na usnama, no još jednom sam prokleo samoga sebe.

Setio sam se pametnog Pedrovog saveta da izbegavam sukobe sa slabijima, a kada ih pobedim, da im ne opraštam već da ih naprosto ubijem, kako bih izbegao njihovu podmuklu osvetu. Pedro je bio u pravu.

Prokleo sam braću Vejt, kao i sve slične ništarije.

Moju kletvu opet je presekao bolan vrisak žene.

Pre nego što sam stigao da reagujem, vrata sobe u koju sam gledao naglo su se otvorila. Hitro sam se sklonio sa prozora.

Možda bi me protivnik i ugledao da nije tako naglo ušao sa svetlosti u tamu. Morao je sačekati da mu se oči priviknu na tu naglu promenu.

Nije me video.

Čuo sam njegovo glasno dahtanje. Zapeo je nogom za nešto. Glasno je opsovao. Sledećeg trena čuo sam lomljivu drvetu. Razbijač je verovatno polomio drvenu stolicu. To je potvrdilo njegovo glasno psovanje.

— Ovde nema nikoga, Alfrede — viknuo je i uverio me da su podmukli napadači na ženu braća Vejt.

Stajao sam pored prozora. Revolver mi je bio spreman, oroz napet. Samo sam čekao da ispunim ono što mi je Pedro savetovao.

— Onaj bednik je, po svemu sudeći, zaista utekao — viknuo je Ben Vejt, a po glasu sam primetio da prilazi prozoru uz koji sam stajao.

Proturio je glavu, da osmotri imali koga napolju. Video me je.

Gurnuo sam mu cev pod nos.

— Samo se pomeri i razneću ti tu šuplju glavu — prosiktao sam oštrim glasom.

Već po tonu mog glasa, mladi nasilnik mogao je shvatiti da se ne šalim. No, njemu ni to nije bilo dovoljno da ga opameti.

Ne oklevajući ni trena, naglo je

odskočio unazad. U tamnom četvorkutu je nestalo njegove glave pre nego što sam stigao metkom u njoj izbušiti rupu.

Ipak, nije daleko odmakao.

Iskočio sam pred prozor. Naslepo sam pucao u tamu. Verovao sam da se bandit neće tako vešto sakriti da ga baš ni jedna kugla ne pogodi s tolike udaljenosti.

Bio sam u pravu.

Ispalio sam četiri hica u tamu. Već sam poslednji put potegao obaraču, kada sam jasnije primetio siluete protivnikovog tela. Upravo sam pažljivije nanišanio prema njegovom telu kada je plavičasti plamičak sa usta cevi njegovog revolvera krenuo prema meni.

Metak mi je proleteo tik pored glave. Čuo sam fijuk pored uveta. Nisam čekao da Vejt još jednom iskuša svoje streljačke sposobnosti.

Bacio sam se u stranu. Nisam imao sreće. Pao sam na desni lakat. Hiljade uskovitlanih zvezdica stalo je igrati oko mene. Besno sam opsovao zlu sreću.

Odvukao sam se iza ugla kuće. S revolverom u levoj ruci, stisnuo sam zube i nadao se da me prokleti bol neće sprečiti da sredim gadove.

Ben vejt nije bio bolje sreće od mene.

— Alfrede! Alfrede, taj gad me ranio! Pogoden sam! — vikao je koliko ga je grlo nosilo. — Pomozi mi, alfrede! Pomozi mi, ja krvarim.

Svaka reč tog prokletnika silno me je veselila. To mi je dalo snage da zaboravim svoju muku. Ispravio sam se. Čuo sam lupanje u sobi. Snop svetlosti cedio se iz sobe u mrak.

To je značilo da je i Alfred Vejt ušao u stražnju sobu i iza sebe osta-

vio otvorena vrata. Nisam žurio da vidim šta se tamo događa.

Benovo jaukanje iskazivalo je više paniku nego stvarno tešku ranu. Da sam ga pogodio kako sam nišanio, ne bi imao snage da se toliko dere. Međutim, njegov glas se čuo, verovatno do Linasola.

— Ubiću ga! Ubiću tog prokletog medveda! — pretio mi je, dok je između psovki, kletvi i uplašenih jecaja uspevao da uhvati dah.

Alfredov glas nisam čuo.

Znao sam da od njega treba više strepeti nego od njegovog mlađeg brata. Znao sam da moram nešto preduzeti ako želim srediti nasilnike i spasti i sebe i Vandu.

Obišao sam zgradu i provirio na prozor prednje sobe. U prvi mah, kroz belu zavesu, nisam mogao ništa videti. Čim sam malo više isturio glavu da vidim gde se nalazi Vanda, začuo se pucanj.

Metak je prozviždao samo nekoliko milimetara daleko od mene. Probušena zavesa, poneta udarcem taneta, dotaknula me je po obrazu.

Skočio sam u stranu.

Prokleti Alfred Vejt je naslutio šta sam naumio. Da je bio malo precizniji i smireniji, mogao je napraviti groznu promaju u mojoj glavi.

To nisam hteo dozvoliti.

Benovo zapomaganje je utihnulo. To je značilo da je promenio taktiku. Shvatio osam da je Ben jaukao samo kako bi privukao moju pažnju, dok je Alfred strpljivo čekao da se pojavim na nišanu.

Znao sam da nasuprot sebi imam opasne protivnike, kojima, možda, nisam dorastao. Ipak, nisam imao vremena da naričem nad svojom sudbinom. Bez borbe nisam hteo predati glavu.

Zabacio sam šešir, i opet provirio, ovog puta preko gornjeg ruba zavesе.

Alfred Vejt to nije očekivao.

Iznenadio sam se kada sam ga video. Veći deo lica bio mu je omotan belim zavojima. Ta bleštava belina, pod tamnim šeširom činila je da izgleda poput stravične prikaze iz sveta utvara.

Tamni prorez u tim zavojima, kroz koji je gledao, okretao se prema svim prozorima i vratima. Zbunio se. Nije očekivao da ću ostati na mestu, uz prozor na kojem sam se već jednom pojavio. Njegova uspaničenost me ohrabrila.

Pažljivije sam se nagnuo napred da osmotrim gde se nalazi Vanda.

Ugledao sam je pored stola. Sedela je na podu. Bilo je tužno pogledati je. Odeća na njoj bila je sasvim pocepana. Raskinute krpe visile su s njenog tela, otkrivajući belu kožu, preko koje su se videli tamni ožiljci krvavih ogrebotina, koje su joj nanele prljave ruke dvojice siledžija. Kosa joj je u pramenovima padala preko lica i skrivala obraze. Video sam da plače i rukama pritiska usta. Kroz prste joj se cedio tanak potčić krvi.

Predugo sam gledao Vandu. To mi je otupelo opreznost, što je pokušao iskoristiti Ben Vejt.

Ipak, nije bio dovoljan strpljiv. Pucao je pre nego što se uverio da će me pogoditi. Čuo sam nerazumljivu psovku iza sebe. Odmah sam odskočio u stranu. Taj hitri pokret spasio mi je život.

Metak je udario u zid kuće.

Ben Vejt nije imao vremena da još jednom potegne obaraču.

Sreća me poslužila. Pucao sam ne nišaneći, s boka. Pogodio sam.

Ben Vejt mi je zašao iza leđa. Verovatno je izašao kroz prozor, odak-

le sam ja na njega pucao. Da nije bio brzoplet, bili bismo na izmenjenim mestima.

Nije mi bilo žao što je sve ispalo baš tako. Video sam kako pada pod udarcem mog metka. Zamahnuo je rukama i zateturao se. S usana oteo mu se bolan urlik, koji je stravično odjeknuo u noći.

Pogođeni protivnik polako je klonuo na zemlju. Zamahnuo je još nekoliko puta desnom rukom iz koje mu je ispao revolver. Nije imao za šta da se pridrži i uspravi. Leđima je pao na tlo.

Nisam više gledao njega.

Alfred Vejt je otvorio vatru prema prozoru, nedaleko od kojeg sam se nalazio. Nekoliko banditovih metaka proletelo je kroz okvir prozora. Stao sam bliže zida. Meci mi nisu mnogo smetali.

— Ben, jesi li sredio gada? — viknuo je Alfred, nadajući se da je onaj samrtni krik pripadao meni.

Razočarao se kada sam se javio.

— Tvoj brat je dobio što je tražio — rekao sam čvrstim glasom, ne pokazujući se na prozoru. — I tebe čeka ista sudbina, glupane.

— Bene! — odmah je paničnim urlikom Alfred pozvao brata, da proveriti moje reči. — Bene, javi se.

No, Ben ga nije čuo.

Nisam mogao a da i sam ne osetim tugu zbog bola u očajnom Alfredovom glasu. No, moji postupci bili su izazvani njihovim napadom.

Imao sam dovoljno vremena da iz doboša revolvera izbacim prazne čaure i na njihova mesta stavim nove metke. Dobro sam pazio na Alfreda Vejta, koji je dugo naricao nad sudbinom svog mlađeg brata.

S prozora pored kojeg sam stajao nisam mogao pogoditi protivnika. Naime, svaki pokušaj da otvorim paljbu, doveo bi do prevelikog rizi-

ka. Bilo bi dovoljno da Vejta ne pogodi prvi metak, pa da se ja nađem na njegovom nišanu. No, pre nego što sam stigao i razmisliti o nekom drugačijem načinu da sredim sileđiju, on me preduhitrio.

Iznenada je ućutao, prekinuvši glasno jecanje, propraćeno psovka- ma i kletvama na moj račun.

Sasvim miran, pribranim glasom obavestio me je o svom podmuklom naumu.

— Hej, prokletniče — pozvao me. — Ako ne želiš da ovoj lepotici prosviram čelo, baci oružje i izadi iz zaklona.

Neugodno iznenađenje istovremeno je izazvalo i bes i očaj u mene. Ćutao sam. Posmatrao sam kako se Vejt nervozno okreće oko sebe, ne znajući gde se nalazim. U ruci mu je bio revolver spreman da prekrati moje ovozemaljske muke.

— Hajde, izlazi — povikao je koliko ga je grlo nosilo. — Bilo bi mi žao da unakazim ženu kako bi se ti uverio da se ne šalim.

Nisam ni pomislio da se taj podmukli razbojnik šali. Samo sam hteo dobiti na vremenu. No, Vejt je to shvatio kao poigravanje s njegovim napetim živcima, pa je ljutito frktao, prelazeći užarenim pogledom preko sva tri prozora, koja su gledala u nebo.

Pogledao je i prema prozoru na kojem sam se nalazio. Njegov užaren, divlji pogled samo je prešao preko zavesе. Ničim nije pokazao da me je primetio. Upravo zbog toga, uspeo je da me iznenadi.

Kad sam već pomislio da me nije video, bandit se okrenuo prema vratima i naglo trznuo revolverom. Metak je odneo komadić drvenog okvira prozora. Sitno iverje razmrskanog drveta zabolo se u moje lice.

Jauk sam jedva zadržao. Bezglasno sam prokleo vlastitu naivnost.

Vejt je još jednom dokazao koliko je opasan protivnik. Pretvarao se da me nije primetio. Samo je sreća odnela njegov metak u okvir prozora, tek dva prsta levo od moje naivne glave.

— Izadi, prokletniče — još jednom me ljubazno pozva.

Čuo sam kako bučnim koracima perilazi Vandi. Opet sam se osmelio da pogledam kroz prozor, rečen da više ne nasedam na njegove trikove.

Bandit je uhvatio ženu za kosu. Nimalo nežnim trzajem, povukao ju je. Ona nije mogla stajati na nogama. Iako je jecala i gledala unezverenim očima, videlo se da nije sasvim pri svesti.

Zenice su joj bile mutne od suza. Kada ju je Vejt povukao za ruku, video sam crvene tragove krvi oko usana i razbijenog nosa.

Unatoč banditovom grubom potezanju, njeno oblo, krupno telo samo se stropoštalo na pod, pokazujući da više ni na bol ne reaguje.

Bandit nije štedeo reči. Glasno ju je proklinjao i pretio i njoj i meni. Levom rukom potezao ju je za kosu, no bilo je jasno da u njenom izudaranom telu nema dovoljno snage da se osovi na noge.

— Ubiću je ako ne izadeš, čuješ li? — povikao je opet bandit.

— U tom slučaju, ja ću ubiti tvog brata — rekao sam snažnim glasom, pomakavši se u siguran zaklon drvenog zida. — Doduše, zamera nije primerena, no to sigurno ne bi voleo da ovom idiotu zabijem još jedan metak, ovog puta u glavu. Jesi li me čuo?

Nisam znao šta ću postići tim blefiranjem, no video sam da nemam mnogo izbora. Vejta su dobro zbu-nile moje reči. Nekoliko dugih tre-

nutaka nije znao šta da kaže. Pažljivo sam osluškivao, pazeći da mi ne pride isuviše blizu i da me opet ne iznenadi.

— Bene, javi se — Vejt je pozvao svog brata da proveri moje reči.

— Ne urlaj — uzvratio sam mu čvrstim glasom, rešen da što vernije odigram svoju ulogu. — Ovaj glupan je dobio metak u rame. Morao sam ga smiriti udarcem u glavu. Sada je mnogo tiši i mirniji, no ako mu neko ne zaustavi krvarenje, uskoro će postati sasvim miran. Razumeš li? Pošto se ja zabavljam s tobom, tvoj brat će iskrvariti. Meni je, manje — više, sasvim svejedno.

— Bene, javi se — nije odustajao ni Vejt.

Glas mu je opet dobio onu stravičnu boju očajničkog bola i straha. Zverski, neartikulisan urlik oteo se s njegovih usana.

— Gade, ubio si Bena. Ubio si mog brata. — zaurlao je poput Indijanca.

Čuo sam njegove glasne korake. Sledećeg trena rasprsnula se petroleumska lampa. Nestankom svetlosti sve je postalo još strašnije, kao da se miris smrti lakše širio kroz nastalu tamu.

Čvršće sam stegao revolversku dršku. Strah mi je sve više nagrizao živce. Samopouzdanje i nada da ću srediti opasnog, podmuklog protivnika, sve se više topilo, ostavljajući me na cedilu.

Ništa nisam mogao čuti. Srce mi je dobovalo kao da je poludelo. Osećao sam kako mi se koža potiljku skuplja i svrbi. Nije vredelo da proklinjem svoju glupost, zbog koje sam se uopšte zadržao na Vandinom posedu i upao u tu nepriliku, poslednje što mi je trebalo.

No, iz svoje kože nisam mogao uteći.

Učinilo mi se da sam čuo kako je šum koraka odjeknuo u stražnjoj sobi ili kuhinji. Kako su obe bile meni iza leđa, morao sam menjati položaj da mi i Alfred ne pride s te strane, kao što je uradio njegov brat.

Sagnuo sam se i opreznim, sporim koracima prišao ogradi malog trema. Video sam da su ulazna vrata u kuću širom otvorena.

Računao sam da bi bilo dobro kada bih uspeo bar Vandu da izvučem iz kuće. No, nisam imao dovoljno hrabrosti da uđem u zamračenu prostoriju. Znao sam da bi svaki preveliki rizik mogao biti koban.

Nisam ni pozvao ženu. Mislio sam da se ne bi snašla pa bih se javljanjem jedino odao Vejtu.

Čekao sam.

Svakim sledećim trenom, neizvesnost je postajala sve veća. Grobna tišina igrala se mojim nervima. Osećao sam kako mi znoj natapa čelo, unatoč svežini koju je donelo noćno zahlađenje.

Opet sam čuo šum iz stražnje sobe. Ovog puta, sasvim jasno razpoznao sam zvuk koji su napravile čizme, kao da je Vejt iskočio kroz prozor. Čuo sam kako je pesak zaškripao pod nečijim nogama, a sledećeg trena opet je usledila apsolutna tišina.

Da bih došao do ulaznih vrata, morao sam se popeti na trem i proći pored velikog prozora koji je zauzimaio dobar deo zida.

Nadao sam se da ću uspeti da u mraku pronađem Vandu. Morao sam razmišljati i o njenoj sigurnosti. Ako je Vejt zaista iskočio kroz stražnji prozor, brzo će nabasati na telo svog brata, a tada više neće biti ničega da obuzda njegov podivljali bes na mene i Vandu.

Nisam daleko stigao.

Tek što sam zakoračio da se popnem na trem, da uđem u kuću, dočekalo me iznenađenje.

Udarac u glavu pogodio me poput udara groma. Pre nego što sam shvatio šta se događa, osetio sam da gubim tlo pod nogama.

Sledećeg trena, primetio sam da ležim na leđima, na zemlji. Pao sam na desnu ruku i opet ozledio udareni lakat. Oružje mi je ispalo iz ruke. Umesto revolvera, prstima sam stezao šaku ohladnele prašine.

Ništa nisam mogao videti. Bol u glavi i omamljenost divlje su mi bučali, pa neko vreme nisam ni znao šta se to dogodilo. Tek rezak bol, izazvan novim udarcem u glavu, razbistrilo mi je misli.

Osetio sam da mi nedostaje dah. Nos mi je bio duboko zariven u prašinu. Osetio sam kao da ležim u kipućoj vodi. Nešto žestoko udarilo me u levo rame. Pomakao sam se.

Nisam ni pokušavao da ustanem.

Tek nakon što sam dobio još dva — tri udarca, uspeo sam da razaznam podviljali glas Alfreda Vejta, koji je grmeo iznad mene, kao da dolazi iz nebesa. Uspeo sam i oči da otvorim, no video sam samo leluja ve konture razbojnikovog tela, i bele zavoje kojima je bilo uvijeno Vejtovo lice.

Hteo sam nešto reći, no kada me je banditova noga pogodila u stomak, ispljunuo sam krv i konačno uhvatio malo vazduha.

Nisam osećao bol. Nisam mogao ni na šta koncentrisati misli. Naprosto sam ležao pred pobesnelim protivnikom, nemoćan da se branim.

Zažmurio sam i rukama prekrio lice, nadajući se da će bol što pre minuti.

Čuo sam njegov divlji glas, no nijednu reč nisam razumeo.

Nisam bio svestan kada me je prestao udarati. Tek kada se bol povećao u mom telu, shvatio sam da mirno ležim na tlu, ali da nemam snage ni oči da otvorim. Pokušao sam da se oslonim na ruke, ali nisam uspeo.

Oko mene sve je bilo u crnoj, neprozirnoj tami. Ne osećajući strah, stopio sam se s tom tamom, sasvim prepušten sudbini.

*

Prvo što sam osetio bio je tup, podmukli bol u glavi. Iako sam žmurio, činilo mi se da sasvim jasno vidim svetlucave krugove kako se vrte sve većom brzinom. Tada oštiji, jači bol osetih u laktu i ramenu, i prstima leve ruke, i kolenu desne noge, i usnicama, i uhu...

— Boli li te? — upitao me nežan Vandin glas.

Nisam hteo otvoriti oči da ne narušim san. Nisam očekivao da će, svaki put kad upadnem u teškoće, uz mene biti ta prelepa žena.

— Ovo će te malo boleti. Stisni zube, moram ti isprati ranu — opet se javio njen šapat.

Bila je u pravu — bolelo je. Uместo da stisnem zube, čuo sam svoj jakuk. Usled tolikih bolova nisam se mogao junačiti.

Alkohol je ožario udareno mesto, gde je s moje brade Vejtova čizma odnela komadić kože. Opet mi se mrak pojavio pred očima, bez svetlucavih koluta. Hiljadu doboša divlje je zalupalo. Ipak sam izdržao.

— Još samo malo pa ćeš biti kao nov — ohrabrila me Vanda svojim divnim glasom.

Otvorio sam oči.

Ne znam koliko mi je vremena trebalo da mi se razbistri pogled, no

u prvo vreme video sam samo nejasne senke, isprepletene u grudvu zgužvanih oblika, koji su titrali kao da se isparavaju.

Tek što sam uspeo razaznati boje i linije, ugledao sam nešto prelepo.

Vanda je bila nagnuta nadamnom. Miris njenog tela dodirivao me i opijao jače od alkohola. Osećao sam njen dah na svom licu. Nežnim prstima prelazila je preko mog lica i komadićem platna čistila izudarana mesta. Pramenje njene duge kose visilo je iznad mene poput crnih oblaka.

Pravo pred mojim nosom ljuljale su se njene krupne grudi, mirisne i lepe kao nikada pre. Belina njene kože, isečena gustim senkama, koje su još više izazivale moju strast, mamilila je da poludim, da skočim i prepustim se najdivnijim užicima, za koje, na žalost, moje telo nije bilo sposobno.

Omamljen njenom lepotom i blizinom valjda bih i krenuo rukom prema tim divnim poluloptama, koje su me hipnotisale, no tada me preseče rezak bol.

Opet sam jauknuo, zažmurivši. Osetio sam kao da me je nož proparao do mozga.

Vandin nežan glas me ohrabrio, rekavši da izdržim još malo; upravo je čistila poslednju ozledu. Nisam mogao ništa drugo nego da je poslušam.

Kada se lepotica odmaknula od mene, opet sam otvorio oči i pokušao da se pridignem. Video sam da ležim na malom kauču u prednjoj sobi. Dva jastuka bila su mi postavljena pod leđa, tako da sam gotovo sedeo.

S nekoliko sporih, nesigurnih pokreta, kojima sam se malo pridigao, uspeo sam da probudim sve nesnosne bolove, koji su spremno krenuli

da rasture moje telo. Nije bilo mesta na njemu koje nije bolelo.

Kada je prvi talas minuo, oči su mi se privikle na žutu svetlost male petroleumske lampe, pošto je Vajt veliku svetiljku razbio.

Tek kada sam video u zavoje umotano lice Alfreda Vejta, setio sam se naše borbe. Setio sam se kako sam izgubio svest, no nisam mogao znati šta se kasnije događalo.

Vejt i ja smo se gledali.

U malom, usled borbe i pokretanja, pomerenom prerezu između zavoja na njegovom licu, video sam gorući pogled pun neskrivene mržnje. Sitne, sive, vodnjikaste oči netremice su me gledale.

Čuo sam njegovo glasno disanje, no ni reč mi nije rekao. Video sam da su mu ruke vezane. Sedeo je na stolici bez naslona. Ramena su mu bila povijena, kao da na njima nosi silan teret. Čutke me ispitivao svojim divljim pogledom.

Hteo sam upitati Vandu šta se to dogodilo, no tada sam za stolom ugledao nepoznatog čoveka, kojeg nikada pre nisam video.

Sedokosi muškarac me je, poput Vejta, posmatrao drskim, ostrim pogledom. Na mesnatom, staračkom licu videli su se tragovi teškog, ne odviše ugodnog života. Možda i nije bio toliko star kao što je izgledao, no bio je dovoljan jedan pogled na njegove ugasle oči, na kiselo, beživotno lice, pa da se prepozna istrošen čovek.

Debeli obrazi visili su mu poput praznih vrećica. Skrenuo je pogled u stranu i prineo usnama čašu s pićem. Vanda je prišla stolu i nalila mu u čašu alkohol iz flaše kojim je meni ispirala rane.

Žena me pogledala i nasmešila se.

Nakon Vejtovog mrkog pogleda i natmurenosti neznanca, Vandin divan osmeh bio je pravi melem za moje teške, nezalečene rane.

Prišla mi je.

— Hoćeš li piće? — upitala me sa smeškom na divnim, punim usnama, ispod kojih se video trag prijava Vejtove ruke. — Doneću čašu — rekla je i vratila se do stola.

Jedva sam uspeo da popijem gutljaj. Ruka mi je malo zadrhtala, pa se deo tekućine prolio po rasečenoj usnici, a to me nije obradovalo.

Kada sam se malo privikao na te oštre bolove, alkohol mi se učinio lepšim.

— Ovo je moj muž, Džon — rekla je Vanda, pokazavši sedokosog muškarca, preduhitrivši pitanje koje sam baš hteo postaviti. — Došao je u pravom trenutku, Vejt se upravo pripremao da te ubije. Imali smo sreće. Hvala ti što si mi pomogao.

— Hvala tebi — promrmljao sam, a svoj glas nisam mogao prepoznati.

Otečena usna izgledala je tako naduvana da su reči dobile dubok, grub ton. Svaki dodir usana izazivao je novu bol.

Naravno, ućutao sam.

Namrgođeni Vandin muž opet me pogledao. Nije ni reči progovorio, a ja nisam shvatio zašto je tako neveseo. Muž takve lepotice lako je mogao naći stotinu dobrih razloga za danonoćno veselje.

Vanda je opet napunila čaše i meni i svom ćutljivom suprugu.

— Ben Vejt je mrtav — rekla mi je tihim glasom. — Dobio je što je zaslužio. I ovog glupana čeka kono-pac. Džon će ga odvesti u San Moreno. Tamo imaju sudiju. Konačno će se svet rešiti takvih gadova kao što subraća Vejt. Siguran sam, niko neće žaliti za njima.

Pogledao sam Vejta.

Nije izgledao lepo. Zavoji su mu se pomerili, pa je levim okom samo škiljio, a jedan kraj usta nije se mogao videti. Guste čekinje njegovih obrva izvirile su ispod belog platna i upotpunjavale ružan banditov izgled.

On me nije interesovao.

U kavgu s njim i njegovim bratom upao sam a da to nisam želeo. Bilo mi je sasvim svejedno šta će sustići Vejta, samo neka je što dalje od mene.

— I tebe će smrt snaći, prokletniče — drskim, ostrim glasom punim mržnje obavestio me Vejt. — Nećeš se tek samo tako izvući. Ubiću te kao poslednjeg psa.

— Već si to pokušao, amigo — progovorio sam i odmah požalio zbog tih reči. Strašan bol me kaznila zbog nepotrebnog naprezanja.

— Da, pokušao sam da ti skinem tu glupu glavu — iscerio se Vejt. — I uspeo bih u tome da nije naišao ovaj glupan — pokazao je glavom na Džona Merfija.

Stari Vandin muž ćutke je prešao preko Vejtovih uvredljivih reči. Samo je srknuo gutljaj oštrog pića. I dalje je tupo zurio pred sebe.

— Šta je, glupi Merfi? — proderao se Vejt na sedokosog muškarca — Sviđa li ti se novi gost, ha? Vanda je uvek imala ukusa. No, čuvaj se ovoga, vidiš kako je opasan. On te neće pustiti u Vandin krevet, kao što je činio onaj prokleti Teksašanin!

Vejtov divlji smeh ličio je na ratoborno roktanje neke pomahnitale zveri. Iskezio se kroz rupu na zavojima iskazavši svoje gađenje prema Vandinom mužu.

— Taj Teksašanin se lepo provodio sa Vadom, no ipak ti je dozvolja-

vao da i ti malo okusiš od njene lepote — vikao je Alfred Vejt. — Ovaj ti to neće priuštiti. Vidiš, ni mene nije pustio. Siguran sam da Vanda ne bi imala ništa protiv. Je li tako, Vanda?

Žena je ćutala.

Njen pogled je bio isti kao i onaj kojim je Vejt mene gledao. Uspela je da obuzda bes i da prećuti drske banditove reči. Okrenula se od njega.

— Šta je, Merfi? — nešto tišim, podrugljivijim glasom opet se javio bandit. — Zar misliš da lažem? I sam znaš da je pola Linasola prošlo kroz Vandin krevet. Čak se i Meksikanac Barbosa hvalio. I ti to znaš, zar ne? Ne razumem zašto trpiš tu prokletu glupaču. Mi se ovde ubijamo umesto da se s njom lepo zabavljamo. Ti ionako nemaš veća prava na nju, nego iko drugi.

— Umukni, Vejt. — viknuo je pobesneli Merfi, no nije se ni pomakao sa stolice da udarcima učutka prokletog bandita. — Neću ni reč više da čujem. Dovoljno si govorio. Ako još išta kažeš, nećeš dočekati da ti sudija presudi konopac. Makar i ostao bez onih nekoliko bednih dolara, koliko nude za tvoju glavu, svojim rukama ću te ubiti.

— Zar bi to zaista uradio? Zašto? — tihim ali ništa manje podrugljivim glasom hrabro je Vejt nervirao razljućenog Merfija. — Zar bi me ubio zbog Vande? Pa i sam znaš da govorim istinu. Zaista, ne razumem što ju je nateralo da me odbije. Da je, kao i ranije, bila nežna i dobra, do svega ovoga ne bi ni došlo. Ona je kriva za Benovu smrt. Zbog nje je ovaj glupi stranac izazvao tuču.

Džon Merfi je ustao sa stolice. Nervozno je uzdahnuo i odgurnuo stolicu, koja je pala uza zid. Očekivao

sam da će krenuti prema Vejtu i izvršiti sa demoliranjem lica. Ono što sam ja zepočeo u trgovini. Merfi je, međutim, žurnim, dugim koracima izašao iz sobe.

— Ako još reč kažeš, nastradaćeš — prosiktala je Vanda.

Njena pretnja je dala više rezultata nego Merfijevo nerazumljivo podnošenje banditovih uvreda. Ja nisam mnogo razumeo o čemu govori, no svim srcem sam želeo da taj prokleti Vejt začepi gubicu.

Pošto je tišina potrajala nekoliko dugih minuta, Vanda je uspela da se smiri i sa lica skine onaj besan izraz iskrene mržnje prema Vejtu. Uzela je petljati oko šporeta. Rekla je da će nam skuvati kafu.

Miris toplog napitka vratio mi je deo snage. Vruća šolja kafe opekla mi je usne, no morao sam to podneti. Osećao sam kako mi se toplina razliva u grudima — dajući mi novu, toliko potrebnu snagu.

— Ujutro će Džon krenuti za San Moreno — rekla mi je Vanda, nakon što je sela na stolicu najbližu kauču na kojem sam se oporavljao od batina. — Vejt je ucenjen na stotinjak dolara. Eto, u svakom zlu ima i nešto dobro. Taj novac će nam dobro doći. I mi ćemo ujutro otići sa poseda. Otići ćemo do lekara, da pregleda tvoje ozlede.

— To nije potrebno — rekao sam, iako nisam bio siguran u svoje reči. — Tek sam nekoliko udaraca dobio. Taj prokletnik me iznenadio.

— Dobro si prošao. Džon je stigao upravo na vreme da ga spreči da te ubije.

— Tvoj muž je i kriv što sam dozvolio da me Vejt iznenadi — rekao sam. — Čuo sam nečije korake iza kuće. Mislio sam da je to Vejt. Pogrešio sam. Ovaj medved me doče-

kao i napao. Više za to neće imati priliku.

Iscerio sam se Vejtu. To mu se nije mnogo svidelo, no mogao je samo da me mrzi.

To je, valjda, i radio.

*

Do jutra sam nekoliko puta padao u san bez snova, u neku obamrlost iz koje bi me svakih nekoliko minuta trzali oštri bolovi.

Džon Merfi je već bio spreman da vodi Vejta kada sam se konačno probudio. S teškom mukom sam ustao i obuo se. Bio je dovoljan i najmanji pokret da mi silni bolovi u sve žešćim talasima stanu trgati telo.

Kada sam uspeo malo da se razgibam, proverio sam da li mi je koja kost prebijena. Ništa opasno nisam otkrio. Desni lakat bio mi je otečen, tako da nisam mogao slobodno pomerati tu ruku.

Osim još nekoliko ugruvanih mesta na mom licu i telu, nije bilo nikakvih drugih ozleda. Dok su Merfi i Vanda pripremali konje, ja sam se umio i osvežio. Proverio sam revolver u opasaču. Oružje mi je bilo preteško za ruku, kao da je imalo pola tone. Nadao sam se da neću morati da ga upotrebljavam dok se ne oporavim.

Kada je Merfi poseo Vejta u sedlo, bandit se sa mnom i Vandom oprostio pravom salvom najgorih psovki i kletvi. Na telo ubijenog brata nije ni pogledao; bio je zauzet svojim praznim pretnjama.

Kada su se dvojica jahača izgubili u smeru istoka, prema San Morenu, Vanda je upregla konja u jednopreg. Nisam joj mogao mnogo pomoći. Jedva smo podigli telo Bena Vej-

ta u kola. Njegovog konja privezali smo za kola.

— Podimo što pre, i ovaj će dan biti paklen — rekla je Vanda i smestila se na vozačevo sedište. — Šerif Tomas neće se obradovati kada vidi Vejtov leš. Oni su bili dobri prijatelji.

Nisam hteo ni pomisliti na mogućnost da nešto opet krene kako ne valja.

Do Linasola sam dremao.

Gradić se uopšte nije promenio od kako sam ga prvi put video. Meksikanci su opet čučali na prepodnevnom suncu i čekali da ono zađe. Tišinu je remetio tek povremeni lavež pasa. Nije bilo ni dece da se igraju na ulici. Pospani mir grada mešao se sa nesnosnom vrućinom koja će potrajati sve do noći.

Vanda je zaustavila kola uz trem jedne od najvećih, belo okrečenih zgrada.

— Ovde stanuje doktor Stjuart — rekla mi je. — Neka te dobro pregleda i izleči. Bila bi šteta da ti se nešto ružno dogodi. Meni se više sviđaš kada si zdrav i lep. Reci mu da te hoću čitavog.

Njen tih glas dao je naslutiti divne užitke koje će mi ova žena tek pružiti. Nežno mi je dotaknula ruku. Usnice su joj bile vlažne, sočne. Dok je govorila te divne reči, kao da me mamila da skočim na nju.

No, ja sam se jedva mogao spustiti s kola.

Noge su mi klecnule i samo što nisam pao u prašinu. Pridržao sam se rukama za kola. Udarci prokletog Alfreda Vejta ostavili su traga na meni.

Žena nije silazila s kola. Rekla je da će odvesti leš šerifu Tomasu. Dala mi je novčanicu od pet dolara da platim račun lekaru.

To sam i uradio.

Doktor Stjuart je, zaista, i zaslužio tih nekoliko dolara. Sve ozlede premazao mi je nekom žutom mašću. Desni lakat mu je zadao mnogo problema. Pronašao je dve tanke daščice i zavojem ih pričvrstio za ruku. Rekao je kako postoji opasnost da mi je i kost ozleđena. Otok je tokom jutra splasnuo, pa je koža pocrnela.

Kada Vanda, nakon nekog vremena, stigla, doktor je upravo mazao moje čelo, na kojem se videla rana od povećeg ivera, koji se tu zabio.

— Kako se osećaš? — upita me lepotica, nasmejavši se mom požutelom licu.

— Još samo da popijem nekoliko piva, pa će sve biti u redu — rekao sam, no nisam se mogao osmehnuti. — Nadam se da će sve biti u redu.

Kada smo izašli iz doktorove kuće, na sunčevoj svetlosti opet mi je nestalo svežine. Znoj mi se ponovo slevao niz lice, cedeći me.

— Imamo probleme, dragi — šapatom mi je rekla Vanda i povelala me prema kolima, uz koja je još uvek bio vezan konj Bena Vejta. — Šerif Tomas ne veruje sasvim u moju priču. Naravno, želi i s tobom popričati. No, kaže da će čekati da ga iz San Morena obaveste da li je zaista za Vejtom poslana poternica. Eto, moraćeš da ostaneš u gradu i sačekaj da šerif iz San Morena obavesti ovog glupana. Ne znam zašto mu to treba. Jednostavno, želi da me nervira. Žao mu je zbog Vejtove smrti pa je besan.

Ćutao sam neko vreme.

Bilo mi je čudno takvo šerifovo ponašanje. Sve je govorilo da mi ne možemo namestiti nikakav trik, no kako su se u poslednje vreme neprilike naprosto lepile za mene, nezadovoljno sam prokleo zlu sudbinu.

— Ja ću morati odmah da se vratim na posed — rekla je Vanda šapatom. — Vejtovog konja otkupila sam od šerifa. Ostaviću ga tebi. Čim porazgovaraš sa glupim šerifom Tomasom, ti se vrati.

Stali smo pored kola.

Vanda me pogledala svojim divnim, čarobnim očima. Osećao sam kako mi u grudima raste neka težina zbog tuge što i ovu noć neću provesti s tom prekrasnom ženom.

Uhvatila me za podlakticu leve ruke. Njeni vitki, nežni prsti milovali su moju oznojanu kožu. Taj vreo dodir opijao me jače od svakog alkohola. Samo što nisam jauknuo pri pogledu na njene prekrasne usnice, koje me neće ljubiti samo zbog samovolje nekog šerifa. No, tu nisam mogao ništa promeniti. Slomljen od tuge, divio sam se neodoljivom taktu njenih nogu, dok je odlazila da mi dovede Vejtovog konja. Zajedno sa vodicama konja u ruku mi je tutnula novčanicu od pet dolara.

— Videćemo se sutra, zar ne, dragi? — upitala me je šapatom i još jednom uhvatila za podlakticu. Čvrsto mi je stisnula ruku. — Pazi na sebe. Nadam se da ću te već sutra videti. Ti ćeš mi se vratiti, zar ne? Reci, vratićeš se?

Naravno da hoću, lepotice! pomislih, umesto da joj to i kažem. Uostalom, reči nisu bile neophodne da se primeti moja tuga zbog rastanka.

Dugo sam gledao za njom, dok nije otišla iz grada.

Tek kada je njen jednopreg zašao iza poslednje zgrade Linasola, osetio sam pakleni pritisak vrelih sunčevih zraka. Znoj mi je sasvim pro-moćio košulju. Suvo grlo i otečene usnice vapile su za hladnim pivom.

Na gradskog šerifa nisam hteo ni da pomišljam.

Na tremu saluna sedeo je neki starac i ravnodušno posmatrao svoju praznu čašu. U salunu je bilo još samo nekoliko ljudi, okupljenih oko jednog kockarskog stola. Kroz otvoreni prozor video sam i pospanog krčmara kako zeva sedeći iza šanka.

Pre nego što ću ući, nameravao sam odvesti konja u štalu, da ga sklonim sa sunca. Upitao sam starog besposličara gde je konjušnica.

Sedokosi starac uputio me prema južnom ulazu u grad. Promrmljao je još neku opasku, koju nisam razumeo, no nije me ni zanimala.

Konjušnica je bila velika koliba sklepana od grubo tesanih dasaka. Zub vremena vidno je oštetio drvo, požutelo od pustinjske prašine. Pojilo pred konjušnicom bilo je napuklo, skoro sasvim suvo.

Mrzovoljni, ćutljivi dečak koji me dočekao, ljutito je primetio da je to konj Bena Vejta. Više ni reč nije progovorio. Očito mu se više svidao stari vlasnik tog ne baš skupocenog vranca.

Nisam mario za dečakovu neljubaznost. Izašao sam iz konjušnice i teškim koracima krenuo kroz vreli pesak. Jedva sam vukao noge.

Sasvim slučajno okrenuo sam se prema osenčanom dvorištu visoke zgrade neke trgovine tekstilom. Zadržao sam se kada sam primetio u dvorištu Vandin jednopreg. Zastao sam i neko vreme gledao to dvorište.

Usled senki nisam mogao biti sasvim siguran da je to baš jednopreg moje lepe ljubavnice, no upregnuti konj — kojem sam samo zadnji deo video — veoma je nalikovao na njenog. Pomislio sam kako je to samo slučajnost, pa sam nastavio hodati prema salunu, žureći da što pre

hladnim pivom sperem prašinu iz žednog grla.

Da sam bio pametniji, ne bih toliko žurio. Gonjen žeđu, zaboravio sam na opreznost, a upravo zbog nedostatka opreza toliko puta sam upadao u nevolje.

7

Šerif Tomas nije bio mnogo ljubazan čovek. Za nekoliko minuta razgovora, uspeo mi je pokvariti raspoloženje, koje ionako nije bilo mnogo veselo.

Da nije bilo njega, mogao sam celu noć provesti sa Vandom, a to bi mi zaista prijalo. Umesto da uživam u njenom divnom telu, noć sam proveo uz pivo. Prespavao sam u bednoj salunskoj sobi koju sam morao deliti sa dvojicom smrdljivih bednika koji su žurili u Meksiko.

Sunce je već uspelo zagrejati preriju kada sam izašao iz Linasola. Žuti pesak protezao se unedogled. Negde daleko, prema jugozapadu, prema Ljanu Estakadu, nalazila se i prelepa Vanda Merfi.

Čim sam se setio njenog osmeha i obećavajućih milovanja, poterao sam konja u brži kas.

Put koji je vodio prema Vandinom posedu postepeno je postajao kamenit, neravan. Ispod tankog sloja toplog peska, nalazili su se slojevi kamena peščanika, koji je imao veoma oštre bridove, tako da je neprestano postojala opasnost da konj ozledi nogu.

Po tom kamenjaru podjednako loše bilo je jahanje kao i vožnja kolima. Bubrezi su mi pri svakom koračku poskakivali, a ozleđena mesta me bolela. Desna ruka mi je bila nepokretna, uvezana čvrstim povojem

koji je stavio doktor Stjuart. Ti zavoji su mi sve više smetali.

Poslednji brežuljci Biemont planina tek malo su mreškali ravno tlo prerije, no nigde nije bilo mesta sa hladovinom, gde bi se čovek mogao sakriti od opakih, vrelih sunčevih zraka. Nigde nije bilo kanjona, no ipak je put prolazio kroz dva kamena uzdignuća, koja su bila kao odrezana, ostavljajući prolaz u širini dvadesetak koraka.

Dok sam stigao do tog prolaza, već sam bio omamljen sunčevom toplinom. Očni kapci neprestano su pretili da padnu, pa da na miru zadremam. Više mi nije ni smetalo drmusanje u sedlu, ni znoj.

Tek ovlašnim pogledom primetio sam gde se nalazim. Zadovoljno sam ustanovio da se kraj mojim mukama sve više bliži. Nisam ni slutio koliko se varam. Prava iskušenja tek je trebalo da doživim.

Put kojim sam jahao nije bio mnogo prometan. Čak i da su ljudi češće koristili tu stazu, nanešeni pesak brzo bi zameo sve tragove.

No, ja sam s vremena na vreme, na predelima gde je bilo više peska i prašine nego kamena, primećivao tragove kola. Nije bilo sumnje da je reč bila o Vandinom jednopregu, no čudio sam se jasnoći tih tragova. Čudilo me da tokom noći vetar nije na put naneo pesak da ih prekrije.

Tragove točkova primetio sam i nadomak onog kamenog prolaza.

Visoka južna litica odsečenog uzdignuća, koja se poput velike stene izvila iz žute, zagrejane zemlje, ipak je bacala neveliku ali vrlo prijatnu senku. Za trenutak sam se dvoumio da li da zastanem u toj hladovini i malo predahnem. Podlakticom sam obrisao znoj sa čela.

Moje dvoumljenje prekinuo je pucanj iz puške.

Nisam odmah ni shvatio šta se događa.

Osetio sam kako životinja podamnom pada. Konj je stravično zanjista. Koraknuo je napred, kao da će sporim korakom nastaviti hod, no kolena su mu klecnula i on se na-prosto stropoštao na zemlju.

Više zahvaljujući sreći nego vlastitoj spretnosti, uspeo sam na vreme izvući nogu iz uzencije i skočiti iz sedla, pre nego što se pogodoeni konj prevalio preko mene. Imao sam za to dovoljno vremena.

Pušćani metak je posred čela pogodio Vejtovog konja. Još dok sam padao, video sam krupne oči nedužne životinje kako panično gledaju u čisto, mudro nebo.

Nisam imao vremena da vidim da li je nesrećna životinja živela još neko vreme. Dva metka su podigla male stubove prašine, upravo pred mojim nogama.

Pao sam, kao i obično, na desnu stranu, na lakat. Bol sam osetio do mozga, kroz celo telo. Vrisnuo sam kao da mi je neko nož zario u oko. Nisam imao dovoljno hitrine i snalažljivosti da odmah skočim na noge.

Kako sam mogao da se podignem samo uz pomoć leve ruke, jedva sam uspeo da se osovim na noge. U prvi mah nisam ni video odakle i ko puca na mene. To me nije mnogo interesovalo. Jedino važno bilo mi je da se sklonim sa čistine.

Još jedan pucanj proparao je tišinu nad prerijom. Učinilo mi se da je metak, koji mi je proleteo pored glave, ispaljen sa severne litice.

Potrčao sam prema njoj.

Cinilo se da je upravo ta moja odluka iznenadila napadača. Uspeo sam prevaliti gotovo celu čistinu a da na mene nije ispaljen ni jedan metak.

No, prvi koji je poleteo, pogodio me je.

Osetio sam udarac u nogu. Pre nego što sam oseto bol, izgubio sam ravnotežu. Pao sam na zemlju koliko sam dug i širok. Licem sam pao u prašinu. Gusta, suva prašina podigla se poput pravog oblaka. Odmah sam osetio kako se prašina lepi na moje oznojeno lice.

Ništa me nije bolelo. Znao sam da ne smem da se izležavam na čistini. Novim skokom osovio sam se na noge i stigao do zaklona, iza najbliže stene.

Tih nekoliko teških trenutaka iscedili su iz mene dragocenu snagu. Glasno sam disao, a suva usta, oblepljena prašinom, nisu plućima mogla doneti dovoljno vazduha. Podlakticom sam brisao slepljenu prašinu s lica, kako bih mogao videti šta se događa.

Položaj mi je bio najpovoljniji, no bar mi revolver nije ispao iz korica. Izvukao sam ga i odmah uhvatio u levu ruku.

Desni lakat me je neprestano bolovima podsećao na svoju ozledu. Čak sam i prste na desnoj ruci jedva uspevao pomaknuti.

Moj protivnik se pritajio.

Kristalna čistina neba nije bila narušena nikakvim zvukom, nikakvim šumom. Činilo mi se da sam potpuno sam u ovom bespuću.

Da nije bilo leša ubijenog konja, mogao sam pomisliti kako mi se sve to samo u snu dogodilo. Međutim, nema tišina prerije ipak je u sebi krila čudan osećaj prisutne opasnosti.

Pogledom sa prešao preko kamenog obronka sa kojeg mi je postavljena zaseda.

Nisam primetio ništa sumnjivo. Žuti, zagrejani kamen isijavao je nagomilanu toplinu. Vazduh je pod-

rhtavao dajući predmetima drhtav, nestalan oblik. Nije bilo nijedne zelene biljke, nijedne životinje.

Prisutni smo bili samo kamen, žega, ja i podmukli napadač koji se skrivao negde s druge strane brega, čekajući novu priliku da me ubije.

U glavi mi se radalo na stotine najrazličitijih pitanja. Nisam mogao ni naslutiti ko bi me to mogao napasti. No, nisam se hteo ni zamarati time. Jedino mi je važno bilo da se izvučem iz nove nevolje.

Krenuo sam polako prema suprotnom kraju tog prokletog kamenog prolaza, kao stvorenog za zasedu. Hodao sam tiho, oprezno, sporim koracima.

Ipak, ili nisam išao dovoljno oprezno, ili naprosto nisam imao sreće, protivnik me je primetio.

Prvo sam video kako se dva pedlja od mog nosa razleteo komad sive stene, pa sam tek tada čuo prasak puške. Bacio sam se na zemlju, kao i toliko puta tokom proteklih nekoliko opasnih dana.

Još jedan metak udario je u obližnju stenu.

Opet nisam stigao videti odakle me napadač gađa. Ako ništa drugo, bar sam zaključio da je reč o samo jednom napadaču. Kada bi ih bilo više, verovatno ne bih toliko dugo izbegao vrelo olovo.

Dok sam zahvaljivao srećnoj zvezdi, ukazala mi se prilika da zapretim tajanstvenom napadaču.

Iako ga nisam očekivao tamo gde sam pogledao, odjednom sam pri samom vrhu uzvišice primetio crnu odeću. Čovek je samo prošao između dve stene, ni ne gledajući prema meni. Verovatno je naumio da iskoristi priliku i spusti se sa te strane kako bi mi zašao iza leđa.

Naslonio sam ruku na kamen. Sa-

čekao sam. Trpeo sam paklene sunčeve zrake što su mi pržili oznojenu kožu. Isplatilo se čekanje.

Opet sam na malom prolazu primetio čoveka sa crnim, širokim šeširrom, u crnoj odeći. Nisam mogao da ga u tom deliću sekunde prepoznam. Važnije mi je bilo da ga pogodim metkom, a za prepoznavanje ću se brinuti kasnije.

Nisam uspeo.

Iako sam ga imao na nišanu, prekasno sam pucao. Prvi metak je proleteo između stena, baš tamo gde se za trenutak pojavilo njegovo telo, dok je drugo tane udarilo u rub stene i opomenulo napadača da se i ja umem dobro koristiti oružjem.

Iskoristio sam priliku da promenim sklonište. Pretrčao sam još nekoliko koraka prema jugu, prema kraju tog prolaza. Zastao sam da predahnem i odmorim se. Obrisao sam krupne kapi znoja sa čela.

Snaga me je napuštala. Osećao sam kako mi celo telo podrhtava. Valjalo mi je što pre savladati protivnika ili uteći, ako želim iz tog prolaza izvući živu glavu.

Sreća je htela da me opet posluži. Iako protivnika nisam savladao, iskoristio sam priliku da uteknem.

Čim sam sakupio dovoljno snage, pretrčao sam još jednu malu čistinu. Zašao sam u predeo načičkan visokim kamenim stenama, kao pravljenim za zaklone. Iako sam bio svestan da lako mogu naleteti na protivnika, ako mi pride s leđa, bar sam bio zaštićen od napada odozgo.

Pogled na ravnu preriju, koja se pružala prema Ljanu Estakadu, izazvao je moje uzdahe. Pitao sam se koliko još zamki ima na mom putu do lepe Vande.

No, umesto tuge, usledila je silna radost.

Čim sam obišao prvu visoku stenu, s namerom da se sakrijem u hladovinu i odmorim malo, naleteo sam na konja, na pravog, lepog ždrepcu.

Odmah sam se prilepio uz stenu, ne verujući svojim očima.

Dlaka divne, visoke životinje bleštala je od znoja. Konj se malo uznemirio kada me je video. Odmah sam primetio da je to rasna, odlična životinja.

Moj napadač se nije mnogo trudio da sakrije svog konja. Verovatno se nadao da će me srediti prvim metkom, da mu neću pružiti otpor. Pa, otpor više i nisam želeo da mu pružam. Odlučio sam se za bekstvo.

Spremio sam revolver u korice i provirio iza stene. Nigde nisam ništa primetio. Ne želeći da oklevanjem opet pogoršam svoju situaciju, skočio sam u sedlo i okrenuo konja u smeru Vandine kuće.

Kada je životinja zagrabila snažnim nogama kroz vreo pesak, sa zadovoljstvom sam osetio strujanje vazduha oko lica.

Vazduhom se razleglo i divlje psovanje mog napadača. Nekoliko bezopasnih, uzaludno ispaljenih metaka poletelo je za mnom, no nisu mi mogli nauditi. Životinja je za kratko vreme utekla toliko daleko, da me napadač više nije mogao ni topom pogoditi.

Zadovoljno sam tri metka ispalio u vazduh, u čast uspelog bekstva. Nekada je to pametnije nego junački poginuti.

Nastavio sam put prema mojoj dragoj Vandini. Znao sam da me čeka.

8

Kad sam stigao do Vandinog poseda, prestao sam razmišljati o ne-

poznatom napadaču. Desni lakat me je boleo toliko da sam jedva uspeo zadržati krike. Znoj mi se neprestano slivao sa lica, ma koliko ga ja uporno brisao prljavim rukavima košulje.

Konja kojeg sam ukrao napadaču nikada pre nisam video. Nije to bio ni konj Džona Merfija, ni Alfreda Vejta, a nisam znao ko bi treći imao volju da me napadne i ubije iz te podmukle zasede.

Znao sam da mi ne vredi uzalud lupati glavu u smišljanju odgovora na ta pitanja, pa sam sve misli usmerio skorom susretu s Vandom.

Nadao sam se da me čeka. Znao sam da njen muž ne može tako brzo da se vrati iz San Morena, i da je pred nama nekoliko ugodnih dana.

Još izdaleka sam je video.

Stajala je u vratima kuće. Primećio sam da joj nešto svetluca u rukama. Odnela je to u kuću i vratila se na trem. Sela je na stolicu i posmatrala me kako stižem.

Njena divna kosa svetlucala je pod radoznalim sunčevim zrakama, koje su se probijale pod nadstrešnicu trema. Bela koža njenog lica i vrata divno se isticala, uokvirena bujnom kosom.

Crvena bluza kratkih rukava divno se zategla na čvrstim, krupnim dojčkama. Ženine mirne ruke, sklopljene u krilu mamile su svojom nežnošću i mekoćom. Poželeo sam sve one grešne stvari, u kojima nisam mogao uživati tokom prošle noći zbog svojeglavosti šerifa iz Linasola.

Iako sam prvo hteo da odvedem konja u štalu, nisam mogao a da ne dojašem do trema.

Vanda je ustala i prišla nevisokoj, drvenoj ogradi trema.

Lice joj je bilo bledo, malo izduženo, izmenjeno. U očima sam joj vi-

deo ne običnu, nikada pre primećenu prazninu, kao da se začudila što me vidi. Bila je vidno zbunjena mojom pojavom. Usnice su joj zadrhtale kao da mi želi nešto reći a ne pronalazi prave reči.

— Otkuda ti. . . dolaziš? — prošputala je drhtavim, slabim glasom.

Nisam shvatio šta ju je toliko zbunilo. Nasmešio sam se i sjahao. Ipak, pre nego što sam se popeo na trem, u spasonosnu hladovinu, pretražio sam bisage ukredenog konja. Nisam pronašao ništa važno. Tek nekoliko komada suvog mesa i malo kafe; uobičajene stvari koje svaki jahač nosi sa sobom. To me nije obradovalo.

Vodice konja samo sam prebacio preko ograde trema. Pod težinom tela klecala su mi kolena, a svaka koska me bolela kao da će se rasprsnuti.

Kao da je Vanda tek tada videla slepljenu prašinu na mom licu. Videla je da mi je i košulja poderena, a zavoj oko ozleđenog lakta pomeran, prljav kao da sam se u blatu valjao. Jedva sam uspeo da se popnem uz tri stepenice trema. Čim mi je lice osetilo hladovinu, ponovo sam oživeo.

— Šta se dogodilo? — uzbuđeno je upitala Vanda i priskočila mi u susret.

Uхватила me je za ramena i unela mi se u lice. Njene oči opet su bile prelepe, brižne. Mali grč oko usana iskazivao je zabrinutost, želju da mi pomogne. Njeni tanki prsti čvrsto su me držali, dok me je pažljivim pogledom ispitivala.

— Šta se dogodilo, dragi? — uzdisala je i mrmljala uzbuđenim, uplašnim glasom. — Čiji je to konj? Ne razumem. . . O čemu je reč?

Pre nego što ću se upustiti u objašnjavanje, zamolio sam je da mi

uspe vode u lavor da operem lice. Znoj mi se opet počeo potocima, sli-vati niz lice.

Čim je Vanda ušla u kuću da donese vodu, seo sam na stolicu. Tamni kolutovi opet su mi se pojavili pred očima, a slabost me sasvim obuzela. Jedva sam, stisnutih zuba, uspeo da zadržim krike, od oštrog, nesnosnog bola.

Vanda je već imala bogato iskustvo kako da mi pomogne. Kao i toliko puta pre, naredila mi je da se ne pomeram i da ćutke otrpim ako me bude bolelo.

Stavila je lavor sa vodom na sto. Vlažnim komadićem platna brisala mi je lice. Iako su njeni prsti pokušavali da budu što nežniji, izudarano lice me je bolelo pri dodiru.

Tek nakon mnogo muke, osveženog hladnom vodom, ali i preznojenog od pretrpljenih bolova, Vanda je uspela da me koliko — toliko povрати u život. Dala mi je čistu košulju. Jedva sam uspeo staru skinuti.

Lepa moja spasiteljica skinula mi je zavoj sa desnog lakta. To je bilo nešto najgore što sam doživeo. Imao sam osećaj da su mi sve košči-ce u desnoj ruci izlomljene i da se neprestano polomljena mesta dodiruju, da stružu jedno o drugo i izazivaju nesnosne bolove.

Uz ženinu pomoć obukao sam jednu od košulja njenog muža. Htela je da mi da i neke Merfijeve pantalone, no nisam imao snage da ustanem, a kamo li da se ceo preodenem. Kako sam seo na stolicu, tako sam proveo sledećih pola sata, dok se nisam bar koliko — toliko oporavio.

Vanda je odnela prljavu vodu i košulju. Donela je na sto novu flašu sa viskijem. Čutke je gledala kad sam prve dve čašice naiskap istresao u grlo. Mislio sam da će mi se

utroba zapaliti od žestoke topline. No, piće mi je bilo neophodno. S njim kao da mi je u telo ušla i nova snaga.

Zamolio sam crnokosu lepoticu da mi smota cigaretu. Poslušala me.

Gledao sam je kako petlja oko duvana i papirića. Njeni vitki, meki prsti spretno su savili cigaretu. Dok je gledala rad svojih ruku, lice joj je opet postalo mirno, spokojno, neodoljivo lepo.

Podigla je pogled i nasmešila se.

— Osećaš li se bolje? — upitala me je onim maznim glasom koji sam naprosto osećao celim svojim bićem.

Čim sam čuo njen nežan, mek glas osetih kako mi se niz leđa širi čudna toplina. Osećaj blaženstva upotpunjavao je pogled na njene crne, iskričave oči koje su me posmatrale s toliko očaravajućeg žara.

— Šta ti je? Zar si zanemeo? — nasmejala se grlenim glasom, sluteći šta je uzrok mojoj iznenadnoj obamrlosti. — Jesi li dobro? Gledaš me kao da me ne možeš prepoznati. Ja sam Vanda, sećaš me se?

Nasmejali smo se zajedno.

Stavila je svoje meke dlanove preko moje zdrave ruke. Dugo smo nemo posmatrali jedno drugo. Reči i nisu bile potrebne, pored tih vatrenih pogleda.

Istovremeno, čudnom igrom slučaja, oboje smo zaustili da nešto kažemo. Oboje smo istovremeno i učitali. Bila je to nova prilika da se od srca nasmejemo. Pomilovao sam je po kosi.

— Reci, šta ti se dogodilo? — upitala me Vanda kada se smeh stišao, ali na licu joj se zadržao izraz spokojstva, radosti.

— Znaš li čiji je ovo konj? Možda si ga videla u Linasolu? — upitao

sam je pokazavši na vranca koji je mirno stajao na paklenom suncu.

Vanda je osmotrila strpljivu životinju.

— Ne, nikada pre nisam videla tog konja — rekla je. — Čini se da je lep, uhranjen. Da mu je vlasnik neko iz grada, znala bih to. Ali, reci mi, odakle ti taj konj. Gde je Vejtov konj kojeg sam ti kupila?

— Ubijen je — slegnuo sam ramenima i zagledao se u daljinu, prema planini Biemont, čiji vrhovi su se dizali u modro nebo, negde na zapadu.

— Šta se dogodilo? Zaboga, zašto me mučiš? Dolaziš sav izgruvan, izudaran, na tuđem konju i još nećeš da kažeš šta se dogodilo.

Ljutit izraz lica još više je isticao njenu lepotu. Njenim toplim, krupnim očima uopšte nije odgovarao blesak besa i nerveze, no upravo taj čudan, iskričav sjaj isticao je sav šarm, kojim lepotica nije oskudevala.

Nasmešio sam se tom njenom upitnom izrazu lica, no nisam joj odmah odgovorio.

Tek kada sam pomenuo borbu sa nepoznatim napadačem, setio sam se i da nisam napunio revolver. Prepustivši Vandu nestrpljivom iščekivanju mojih odgovora, polako sam izvukao revolver iz korica.

Dok sam menjao čaure ispaljenih metaka novim nabojima, nisam to činio mnogo vešto. Naime, levom rukom nisam se mogao služiti tako spretno kao desnom, pa su mi nestašni meci zadali mnogo problema pre nego što sam ih stavio u ležišta i oružje pripremio za paljbu.

Tek nakon toga, pogledao sam ženu, čiji je oštar, ispitivački pogled izgubio sav šarm i pretvorio se u nervozno odmeravanje.

— Neko me je dočekao u zasedi i

napao — rekao sam joj. — Nisam video o kome se radi. Razmenili smo nekoliko metaka. Taj podmukli napadač ubio mi je konja. Zato sam ja ukrao njegovog i pobjegao.

— Jesi li ga ubio?

— Koga? — iznenadio sam se oštrini njenog nervoznog, oštrog glasa, više nego pitanju. — Napadača? Nisam ga ubio, pobjegao sam.

— Zar ne znaš ko te je napao? — upitala je žena tišim, prigušenim glasom.

Lice joj se izmenilo. Umesto osmeha, na bledim obrazima ostao je samo trag nestrpljivog iščekivanja da sazna sve šta se dogodilo na putu za Linasol. Pogled joj je opet poprimio onu čudnu prazninu, skojom me dočekala kada sam stigao na tuđem konju.

— Nisam ga prepoznao — slegnuo sam ramenima i pokušao da novim osmehom ublažim njenu nervozu. — Mislim da nije Alfred Vejt. Video sam samo da napadač nosi crnu odeću. Ugledao sam ga samo kratko u dva navrata. Ispalio sam nekoliko metaka, naleteo na njegovog konja i utekao. Nisam ispao junak, no bar sam izvukao živu glavu.

Ni te moje reči, izgovorene vedrim, veselim glasom nisu je uspele ohrabriti. Netremice me je osmatrala ugašenim, tupim pogledom.

— Mislim da to nije Vejt, a nadam se da nije ni tvoj muž — rekao sam tihim, hladnim glasom, nakon što sam odustao od pokušaja da je razveselim.

— Moj muž? — iznenadile su je moje reči.

Odmah je sklonila svoje ruke iz mojih. Nervozno je rukom sklonila nekoliko nestašnih pramenova, koji su joj se neprstano lepili za oznojeno čelo. Usnice su joj zadrhtale, no ništa nije rekla. Skrenula je pogled

u stranu, ali ja sam već u njenim očima primetio nesigurnost. Laki trzaj prošao je celim njenim telom.

— Zar bi to mogao biti Džon? — upitala je uplašenim, brzim glasom.

— Zašto misliš da je to on? Ja ne mogu poverovati da bi on. . .

— Šta ti je, Vanda? — upitao sam je nežnim glasom i stavio svoj dlan na njenu uzdrhtalu šaku. — Zašto si se toliko uplašila?

Osećao sam kako je duboki, snažni drhtaji obuzimaju. Pognula je glavu i skrivala lice. Nije mi ništa rekla. Gledao sam u kovrdžave pramenove njene duge kose. Pod prstima osećao sam njenu toplinu. Koža joj je bila orošena sitnim kapima znoja. Malo je pomerila ruku, kao da želi prekinuti taj dodir, no ipak je dozvolila da je pomilujem.

— Rekao sam kako mislim da to nije Džon, tako sam rekao — pokušao sam joj objasniti tišim, smirenijim glasom. — Ovo nije njegov konj. Sve da je i želeo da me napadne, tvoj muž je to mogao uraditi ovde, a nije morao postavljati podmuklu zasedu. Uostalom, on je na pola puta prema San Morenu. Uveren sam da nije on.

— I ja mislim da nije Džon — progovorila je Vanda nesigurim, slabim glasom, no još nije htela podići glavu, niti odgovoriti na moje milovanje.

— Bilo kako bilo, napadač će se dobro preznojiti dok ne stigne u Linasol — rekao sam vedrijim glasom. — Ne bih voleo da sam na njegovom mestu. Po ovoj paklenoj vrućini, čovek se naprosto cedi čak i u sedlu, a kamo li u čizmama, šetajući po vrelom pesku.

Vanda je podigla glavu, no pogledom je prešla preko prerije. Nije mi gledala u lice.

Dugo smo ćutali.

Pre nego što će progovoriti, osetio sam uzbuđenje koje se probudilo u njenom telu. Čvrsto mi je stisnula šaku i dugo držala moje prste u njenima. Usne su joj zadrhtale, no nije imala snage da me pogleda.

— Ja sam kriva. . . — prošaputala je, rastežući reči, kao da se koleba da li da dovrši misao. Ipak je smogla dovoljno snage. — Da, ja sam kriva. Zaboravila sam da te upozorim. Zbog mene, umalo si izgubio glavu. . .

Nisam razumeo šta je smisao njenih reči. Čekao sam da mi objasni, no ona je samo spustila glavu i stala prigušeno jecati.

Nije mi dozvolila da je zagrlim. Čim sam pokušao da se oslobodim stiska njene šake, da bi je obgrlio i privukao bliže meni, njeni prsti su se panično upili u moje. Još glasnije je zajecala.

Potrajalo je nekoliko dugih minuta dok se nije smirila dovoljno da mi objasni o čemu je reč. Glas joj je bio slab i tih. Mrmljala je i rastezala reči, prekidala ih bolnim uzdasima, tako da sam jedva razumeo o čemu govori.

— Juče sam čula da te traže dvojica Meksikanaca. . . — rekla je tužnim šapatom, a njene reči pogodile su me poput najtežeg malja.

Malo je nedostajalo pa da i ja, poput nje, ne pognem glavu i prepustim se bolnom jecanju.

— Ja sam kriva što te nisam upozorila. . . — nastavila je ona slabim glasom. — Kada sam te videla, bila sam tužna što te šerif zadržava u gradu, što nećemo biti zajedno. . . — Njen mazni, divan glas još jednom je izazvao nalet strasti kod mene. — Bilo mi je teško što se moramo rastati, pa sam sasvim smetnula sa uma da ti kažem za dvojicu Meksikanaca. Ali i ti si kriv.

Iznenada je njen glas postao čvršći, odrešitiji. Podigla je glavu. Na licu sam joj video tragove suza. Usne su joj drhtale, a tužan, mutan pogled nervozno je leteo preko mog lica. Nije mi dozvolila da dodem do reči.

— Ti si kriv — vikala je. Osetio sam vreli dah na licu. Čutao sam. — Da si mi sve priznao, znala bih te zaštititi. Slagao si me. Rekao si da se zoveš Filip Anderson. Dok si ležao u groznici čula sam da si govorio ime Tim, Tim Kordi. Meksikanci su tražili upravo Tima Kordija. Ja ne znam zašto, no možda te žele ubiti. Sigurno je da su baš oni pokušali da te ubiju. Ti si kriv, nisi mi verovao.

Tada je bio red na mene da pognem glavu.

Vandine reči neugodno su me iznenadile. Iako ni jednog trena nisam zaboravljao na Pedrovu pretnju da će me pronaći, nadao sam se da mi njegovi plaćenici neće tako brzo ući u trag.

Čini se da sam se prevario. Glupi Meksikanci nisu dozvolili čak ni da im strašna pretnja Ljana Estakada zasmeta. Dobro su procenili gde bih se mogao uputiti, pa su mi već stigli za vrat.

Međutim, iako Vandini nisam to rekao, znao sam da je mala verovatnoća da su me zaista Meksikanci napali u onom prokletom prolazu.

Bilo je više razloga koji su me odmah opomenuli da ženin strah nije na mestu. Naravno, verovao sam da je zaista čula da me Meksikanci u Linasolu traže, no to ipak nije ništa dokazivalo.

Vanda je pomenula dva Meksikanca, a mene je napao samo jedan strelac. To je bio prvi razlog zbog kojeg nisam verovao da su zasedu postavili Pedrovi plaćenici.

Osim toga, da su Pedrovi momci otkrili gde sam, ne bi odlazili ispred mene i postavljali mi zasedu. Naprosto, oni nisu mogli znati da ću se ja vratiti na mali posed Džona Merfija, a čak i da su to znali, sigurno se ne bi odlučili da me tako mučki ubiju, a da ni ne znam da je moja smrt, zapravo, poklon Pedra Martinesa.

Kao treći, podjednako važan razlog, bio je taj lepi konjić, kojeg sam ukrao napadaču. Teško da bi neki meksički plaćeni ubojica mogao sebi dozvoliti toliki trošak da poseduje tako lepu životinju. Kako sam ja, na žalost, imao priliku često da se susrećem sa Pedrovim ljudima, nikada nisam video da neko od njih jaše tako rasnog konja.

O tome nisam želeo razgovarati sa Vandom. Nisam ja hteo ni ispiti-vati o onome šta je sve saznala dok sam govorio u bunilu.

Moja namera da promenim ime i tako pokušam otežati posao Pedrovim ljudima nije urodila plodom, no niko drugi nije znao moje pravo ime, osim Vande.

— Meksikanci će te opet potražiti, zar ne? — upitala me Vanda i unela mi se u lice. Njeno uplašeno, ubrzano disanje peklo me po licu. — Zbog toga si rekao lažno ime? Od njih si bežao kroz Ljano, zar ne?

Dvoumio sam se šta da joj odgovorim.

— Ne, ti Meksikanci me, sasvim sam siguran, ne traže da bi me ubili — rekao sam tihim glasom, želeći pre da ohrabrim sebe nego nju. — Ne znam šta su hteli. Nadam se da nije ništa opasno. Znaš, lepotice, tokom svih godina koje sam proveo u Meksiku, stekao sam mnoge poznanike. Istinu, neki su vrlo ružni momci, no ne verujem da bi neko od njih imao razloga da me napadne.

— A Pedro? Sećam se da...

— Pedro je malo glup, ali dobar momak — prekinuo sam Vandino pitanje i nasmešio se, i sam iznenađen tim rečima. — On će se možda malo naljutiti što sam bez pozdrava ostavio njegovu sestru, no kako je on čovek u godinama, sigurno se neće uputiti u Ljano, za mnom.

— Znači, oni te nisu napali? — prošaputala je Vanda, smirena mojim objašnjenjem.

— Ne, nisu oni — osmehnuo sam se, a u grlu su mi zastale reči kojima sam hteo još više ulepšati tu laž. Strah od Pedrove osвете sve više mi je obuzimao telo. Ipak, nisam hteo da to Vanda primeti.

Usuo sam još jednu čašicu viskija.

Uz piće i prelepu ženu, vreme je počelo isticati u sve lepšem raspoloženju. Svet je postajao mnogo lepši u Vandinoj blizini, čak i uz saznanje da ne baš daleko njuškaju Pedrovi plaćenici.

Vanda je predložila da nam skuva nešto za jelo. No, pre toga, skuvala je dobru, jaku kafu. Tek kada je topla tekućina divnog mirisa osnažila moje telo, osetio sam se nešto snažnijim, čvršćim.

S tugom sam gledao u desni lakat. Čak ni lekarova pomoć nije ga uspela sasvim oporaviti. Prstima desne šake mogao sam mrdati, no nije bilo ni govora da tom rukom koristim oružje. Jedva sam nju palio šibicu.

Sav izlomljen, neoporavljen od svih nevolja koje su nezvane neprestano padale na mene, morao sam čekati da vidim hoće li me prokleti Pedrovi plaćenici pronaći.

Kada je metak udario u drvenu ogradu trema, prestrašeno sam ustanovio da su me pronašli, da sam gotov. No, čak i gotovo obamro od

straha, nisam želeo bez otpora tim prokletnicima dati svoju kožu.

Moraće se namučiti da me srede, obećao sam samome sebi. Zaista, učinio sam sve što je bilo u mojoj moći, a toga nije bilo tako puno.

9.

Nisam video gde je udario drugi metak mog novog podmuklog napadača.

Nisam odmah potegao oružje. Pao sam sa stolice i četvoronoške krenuo prema vratima Vandine kuće. Čuo sam još dva pucnja.

Nijedno tane me nije pogodilo. Uspeo sam se provući kroz otvorena vrata. Usput sam ramenom zakao dovratak, pa me još i taj bol protrese.

Skočio sam iza zida i leđima se oslonio na njega. U plućima mi je nedostajao vazduh, a širom otvorena usta nisu mogla dovoljno da ga udahnu. Znoj mi je pekao izgruvanu, izgrebanu, izranavljenu kožu lica. Košulja mi je sasvim slepila uz telo i ometala mi pokrete.

Kada sam došao do daha, nisam mogao sasvim jasno da gledam. Usled teških napora i bolova, žute tačke su kao poludele igrale u nekom čudnom vrtlogu. Osećao sam vrtoglavicu i nisam se mogao podići na noge.

Revolver mi se našao u levoj ruci. Zategao sam oroz, no nisam ni pokušao da provirim i vidim gde se nalazi podmukli napadač.

— Šta se to događa? — čuo sam Vandin uplašen, tih glas.

Tek kasnije sam je primetio. Kleknula je ispod prednjeg prozora. Lice joj je bilo izmenjeno, izobličeno u uplašenu, nelepu grimasu. Rukama je popravila odeću, koja joj se zguž-

vala. Popravila je kosu, no svi ti pokreti iskazivali su nervozu i strah.

— Ne događa se ništa novo — udahnuo sam. — Opet me neko napada.

— Ko?

— Ne znam, nisam video — rekao sam iskreno. — Čini se da je to onaj momak koji mi je postavio zasedu na putu iz Linasola. Možda nije hteo pešice u grad, već se uputio ovamo. Mogao sam misliti na tu opasnost. No, sada je kasno za mudrovanje.

Ali, osim da murujem, ništa drugo nisam mogao uraditi.

Tek što sam se nagnuo bliže do vratku, da provirim na dvorište i vidim gde je napadač, metak je odneo komadić drvenog okvira, udarivši tek jedan pedalj iznad moje radoznale glave.

Brzo sam se vratio u zaklon.

Po uglu odakle je metak doleteo, verovao sam da se napadač nalazi negde kod štale. Jedino je s te strane mogao prići Vandinom posedu a da ga ja ne primetim s trema, gde sam sedeo.

Nisam znao kako da se oduprem. Nije bilo noćne tame, da se u njoj sakrijem, pa da pokušam iznenaditi protivnika, a nisam više mogao ni stići do konja, da opet uteknem. Uostalom, sve da sam i mogao doći do konja, ne bih mogao ostaviti Vandu u opasnosti.

Hiljadu različitih misli kovitlalo se mojom glavom, a nakon svake, nestajao je i delić moje, ionako uzdrmane, hrabrosti.

Pokušavao sam da se smirim, da bez straha, hladne glave, razmislim šta bi bilo najbolje da učinim. Nisam znao koliko ću vremena imati za to mudrovanje.

— Koliko ima napadača? — upitala je Vanda, a po glasu sam mo-

gao primetiti da se ona već donekle smirila, da je onaj prvi napad straha minuo.

— Ne znam, još nikoga nisam primetio — promrmljao sam nervozno.

— Možda je samo jedan. . .

— Da, možda. . .

Protivnik je već dva puta mogao obići celu zgradu, a da ga ja ne primetim. Mogao je kroz prozor stražnje sobe već ući u zgradu i zaći mi iza leđa. Od takvih misli nisam mogao postati optimista.

— Mogu li ti pomoći? — upitala je Vanda.

Njen divan, neodoljiv pogled opet je zaiskrio onim čudnim sjajem koji me je tolko oduševljavao.

Izgledala je prekrasno. Pognuta prema meni, dozvolila je da joj nestašna kosa sakrije deo prelepog lica. Bluza joj se opustila pa su se prekrasne, bujne dojke ponudile mom radoznalom, bludnom pogledu. Vrtoglavica me još snažnije dohvatila.

— Ako i ovo preživim, možda ćeš mi moći pomoći — prošaputao sam.

Nasmešila se.

Pune, prekrasne usne, kao stvorene za poljupce, u uglovima su se izvile u divan osmeh. Osećao sam toplinu koja mi se razlivala po telu. Isto tako, nekada sam uživao pri pogledu na lepu Dolores. No, isto tako, uvek se pojavljivao neko treći da mi kvari zadovoljstvo. Dok sam bio sa Dolores, najviše mi je život zagorčavao njen ludi brat Pedro. Ovakog ko se baš odlučio da me skрати za glavu još nisam upoznao, no mrzeo sam ga jednakom mržnjom kao i Pedra.

— Kada bih mogla doći do Džonovog rezervnog revolvera, pomogla bih ti — rekla je Vanda i pogledala veliki ormar, gde se, verovatno, nalazilo oružje.

Ona je već htela da krene prema ormaru kada ju je zaustavilo moje upozorenje.

— Ne pomeraj se, Vanda — rekao sam oštrijim, odlučnijim glasom. — Taj podmukli napadač mogao bi pomisliti da se to ja pojavljujem, pa bi te ustrelio. Ostani pored prozora. Već ću ja izaći s njim nakraj.

Nadao sam se da će te moje reči ohrabriti i nju i mene.

Istina, ne znam kako se ona osećala, no ja sam znao da tajanstvenog napadača neće biti lako srediti. Kako je vreme odmicalo, nervoza i neizvesnost pojačavali su strah, a da ništa nisam mogao učiniti da to promenim.

Prošlo je još nekoliko minuta u tišini.

Uspeo sam se podići na noge. Celo telo me je bolelo, no nisam se obazirao na to. Desna ruka mi je beživotno visila niz telo. Nisam je mogao ni pomeriti, a svaki dodir lakta izazivao je strašne bolove.

Podlakticom sam obirsao znoj sa čela.

Tišina je bila potpuna. U zagrejanost, vreloj preriji, ništa se nije pomerilo, nije bilo ni najmanjeg traga života. Sve je utihnulo, kao da je i priroda želela naglasiti prisustvo smrti.

Neugodan osećaj bliske opasnosti ledio mi je krv u žilama, a vreo znoj mi se neprestano cedio sa lica. Tek što bih rukavom prešao preko čela, nova rosa gustih, krupnih kapi okupala bi i izgrebanu kožu.

Učinilo mi se da čujem šum kod prozora stražnje sobe. Kroz otvorena vrata između dveju soba, nisam mogao videti prozor. Valjalo mi je da pridem vratima ako želim sprečiti protivnika da mi pride iza leđa. Naravno, morao sam pri tome dobro paziti da mi spolja, kroz prednji

prozor ili širom otvorena vrata ne doleti metak.

Prstom sam Vandi pokazao da ćuti i da se ne pomera. Jednim naglim skokom, koji me koštao mnogo snage, prebacio sam se na drugu stranu vrata. Tako sam ih mogao zatvoriti, pa bar tu opasnost smanjiti.

Tako sam i uradio.

Dobro sam zabravio vrata. Medutim, opasnost je vrebala da mi kroz prozor podmukli napadač ne pošalje kuršum. Tu nisam mogao ništa, osim da se pažljivo skrivam, da ne bih poslužio kao meta.

Pognuo sam se i dugim koracima prišao vratima stražnje sobe.

Nisam odmah provirio unutra. Plašio sam se da ne pogrešim. Sva-ka brzopletost mogla je značiti onu poslednju, kobnu grešku.

Opet je zavládala tišina.

No, kad je sasvim jasan šum narušio tu tišinu, bio sam uveren da se protivnik nalazi, ako ne u sobi, a ono kod prozora stražnje sobe.

Nisam hteo oklevati.

Još uvek pognut, nadajući se da će mi iznenađenje uspeti, naglo sam iskoračio u unutrašnjost druge sobe.

U toj brzini nisam sasvim jasno video napadača.

Iznenadenje je uspelo, istina ne sasvim, ali bar donekle.

Čovek je stajao pred prozorom. Nije očekivao da ću se pojaviti. Upravo je nameravao da uskoči u sobu. U rukama mu nije bilo puške iz koje je do tada pucao. Video sam kako je podigao ruku, da se uhvati za okvir prozora i skoči unutra. Nije uspeo u tome.

Pogledi su nam se na tren dotaknuli.

Video sam usko, ispijeno, izobličeno lice i začuđen, ružan izraz. Tanki, crni brkovi gotovo da se nisu ni videli na njegovoj mrkoj koži, opaljenoj vatrom, kišom i suncem. Kada je razvukao usne kao da će iz grla pusti neki uplašeni krik, sitni žuti zubi blesnuli su kao da su zlatni.

Sve sam to video u jednom trenutku. No, osim njegovog ispijenog lica i crne odeće nisam ništa drugo primetio, niti se setio da li sam već pre sreo tog prokletog napadača.

Umesto da popričam s njim, pritisnuo sam obaraču na svom revolveru.

Iako se meni učinilo da sam to učinio vrlo brzo, pokazalo se da ni to, ipak, nije bilo dovoljno.

Ispalio sam dva metka.

Prvi je pogodio, u to sam bio siguran. Video sam kako čovekovo telo pada unazad, a avetinjski stravičan krik presekao je jeku pucnja. Protivnikove raskriljene ruke još su se videle u okviru prozora, dok je padao unazad, pa sam još jednom pritisnuo obaraču.

Metak nije pogodio čak ni otvor prozora. Usled prvog pucnja, snažno oružje mi je poškoćilo u ruci, ne navikloj na nišanje i pucanje. Pokazalo se da mi leva ruka nije bila ni upola onako vešta i čvrsta kao desna. Metak je nekontrolisano odleteo gotovo pola metra u stranu, u zid.

Koraknuo sam napred da iz blizine dokrajčim protivnika.

Ni tada nisam bio dovoljno brz. Koleno mi je klecnulo, pa je malo nedostajalo da ne padnem. Upravo ta nezgoda spasila mi je život.

Da sam izjurio onako hitro na prozor, kao što sam nameravao,

protivnikovi meci izbušili bi me poput sita.

Iako ranjen — sasvim jasno sam čuo njegovo glasno stenjanje — napadač se snašao da mi odgovori na paljbu. Sa zemlje, čim je pao, iz revoera je ispalio nekoliko metaka kroz prozor.

Snažni udarci olova odzvanjali su po plafonu. Leđima sam se naslonio uza zid i pritajio se.

Tanak drveni zid Vandine zgrade propuštao je bolne jauke pogodenog napadača. Čuo sam kako momak stenje dok se pokušavao podići na noge.

Ipak, nisam pronašao sigurnog načina da ga napadnem i iskoristim stečenu prednost.

Brzina kojom se snašao i uzvratio mi paljbu, unatoč rani, još me je većma zaplašila. Činilo se da svi moji protivnici odlično znaju kako se treba boriti.

I Alfred Vejt mi je s nekoliko trikova umalo došao glave, a i taj crni, nepoznati čovek već i po izgledu delovao je zaista opasno.

Jedino mesto odakle sam ga mogao napasti, bio je prozor, a znao sam da bi bilo samoubistvo da tuda proturim glavu.

Odlučio sam se da napadnem sa druge strane.

Čuo sam kako se ranjenik podigao i počeo sporo koračati prema drugom delu zgrade. Njegovo glasno disanje ga je izdavalo, a on nije imao dovoljno snage da trpi i ćutke podnosi bolove.

Bio sam siguran da sam ga pogodio negde u predelu grudi. Nisam znao koliko se mogu pouzdati u levu ruku, no nije mi vredelo da tim razbijam glavu.

Krupnim koracima vratio sam se u prednju sobu. Nisam hteo da iz doboša revolvera izbacujem prazne

čauze. Time bih izgubio mnogo vremena, a nisam se uspevao pomoći desnom rukom. Samo sam mogao poželeti sreću da mi neće trebati više od četiri metka.

— Jesi li ga sredio? — upitala me Vanda, koja je još uvek klečala na svom mestu.

— Ne, samo sam ga ranio — rekao sam joj, zastavši pored vrata, da malo predahnem i uzmem vazduha. — Ti ostani na svom mestu. Čini se da je protivnik veoma opasan. Ipak, u grudima ima komadić mog olova.

— Pogodio si ga? — uzbuđenim glasom upitala me žena, a po izrazu lica nisam shvatio da li se tome raduje ili joj je žao.

— Da, ali samo je ranjen — prošaputao sam. — Da sam bio smireniji, mogao sam ga već srediti. Prokleti Alfred Vejt, osakatio me je. Da mi je desna ruka zdrava, već bih bio miran, siguran da ću preživeti.

Vanda mi ništa nije rekla. Nekoliko dugih trenutaka nemo me je posmatrala kako otvaram izlazna vrata i polako provirujem napolje.

— Gde je napadač? — upitala me je šapatom.

— Ne znam — slegnuo sam ramenima. — Krenuo je ovamo, prema prednjem ulazu. Lepo će se provesti ako mi opet dođe na nišan.

Žena je naglo ustala.

Okrenuo sam se i video je kako prelazi sobu i otvara ormar. Ispod nekih krpa izvukla je veliki vojnički kolt. Dok je proveravala jesu li meci u dobošu, ja sam podlakticom obrišao znoj.

— Nemoj se izlagati opasnostima, Vanda rekao sam joj. — Pazi na prozor. Taj prokletnik će mi već doći šaka. Ako ga ja ne ubijem, iskrvariće.

S tim ohrabrujućim rečima, ne s

manjim strahom u grudima, izašao sam na trem.

Nigde nisam mogao primetiti ništa sumnjivo. Tišina je legla na preriju, pomešavši se sa nepodnošljivom vrućinom. Kroz otvorena vrata štale video sam Vandinog konja i ždrepcu kojeg sam uzeo napadaču.

Opreznim, što sam mogao tišim koracima prišao sam ogradi trema i provirio na južni zid zgrade. Bio sam spreman da na najmanju pojavu opasnosti odskočim unatrag i da uzvratim paljbom.

No, za to nije bilo potrebe.

Ranjenika nigde nije bilo. Ispod prozora stražnje sobe nisu se videli čak ni tragovi krvi. Ostalo mi je samo da nagađam kuda se uputio protivnik.

Okrenuo sam se s namerom da predem trem i osmotrim drugu stranu kuće.

Na vratima se pojavila Vanda.

— Lepotice, ostani unutra — rekao sam joj šapatom. — Još uvek ne možemo biti sigurni da li nas napada samo taj, jedan čovek. Ne bih voleo da ti se nešto dogodi, Vanda. Ja samo želim da. . .

— Želiš li da podigneš ruke, ili da ti ja prosviram glavu? — nežnim glasom upitala me Vanda.

Nisam odgovorio.

Iako nisam mogao videti svoje lice, znao sam kakav mu je izraz. Otvorenih usta zevnuo sam u crni otvor cevi, koju mi je lepotica pružila pod nos.

Prestrašenim, iznenađenim pogledom prešao sam preko njenog izobličеног lica. Oči su joj se caklile od osećaja potpunog trijumfa. Žena je uživala u svom podmuklom iznenađenju, uživala je u saznanju da me je šokirala.

Čak sam prestao osećati i strah.

Naglo se kovitlac novih pitanja

podigao i sasvim me zbunio. Ma koliko hitro pokušavao pronaći bilo kakvo objašnjenje za ovakav Vandin postupak, nisam pronalazio ništa što bi ulilo bar najmanju nadu.

— Šta je, hoćeš li da ti prosviram tu glupu glavu? — upitala me istim onim divnim, nežnim glasom kakvim mi je u ovih nekoliko dana izazivala najlepša osećanja. — Hajde, spusti taj istolj i ne pomišljaj na bilo kakav otpor. Veruj mi da ću sa zadovoljstvom da ti napravim rupu na čelu.

Nisam požurio da je poslušam.

Naravno da sam bio siguran da bi ona bez razmišljanja izvršila svoju oštru pretnju samo kada bih joj dao povoda za to. Međutim, bio je dovoljan jedan pogled na njeno iskešeno lice, na taj divlji plam u njenim crnim zenicama, da prepoznam onu istu nerazumnu, ničim potaknutu mržnju, kakvu sam već video u očima Dolores. I ta druga lepotica me iznenada izdala, kao da je sve što smo pre toga zajedno proživeli bila samo jedna velika laž, jedno veliko ništa.

No, dok me Doloresina izdaja silno zbolela, razbesnela, kada sam na Vandinom licu video radost zbog moje nesreće, brzo su mi se složile sve kockice. Odjednom je nestalo straha koji me opterećivao.

Mirno sam slegnuo ramenima. Čak sam uspeo da se veselo osmehnem. Ruku sa revolverom sam spustio niz telo, no oružje nisam ispuštio iz šake.

— Vanda, što ovo znači? — upitao sam šapatom.

Nisam dobio odgovor, a on me nije ni zanimao. Hteo sam samo dobiti na vremenu, kako bih pronašao načina da iznenadim izdajicu i sasvim preokrenem tu opasnu situaciju.

Moje reči prekinuo je zlokoban metalni zvuk napinjanja oroza.

Prokleta crna usta revolverске cevi približila su mi se do lica. Nisam bio radoznao da gledam u to opasno oružje iz kojeg je svakog časa mogao izleteti komad olova i razmrskati mi glavu.

— Baci pištolj! — oštrim glasom, punim mržnje, naredila je žena.

Naravno da sam poslušao.

Moj pištolj je tužno udario o daščani trem. Tišina koja je usledila nije mi izgledala ni upola tako prijatna kao nešto ranije.

— Nemoj ni pomišljati da me nekim trikom prevariš — opomenula me je Vanda. — Ukoliko se samo pomeriš, razneću ti glavu.

Ćutao sam.

Ona se odmaknula korak unazad, kako bi imala više vremena da reaguje, ako se ja ipak odlučim na kakvo iznenađenje. To mi je još više smanjilo šanse da se izvučem iz opasnosti. Nisam hteo to pokazati u raspoloženju. I dalje sam se smeškao, pažljivo čekajući trenutak za akciju.

— Vanda, možda bi mi htela reći zašto. . . — opet sam pokušao nešto upitati, no nije mi dozvolila ni da završim započeto pitanje.

— Umukni, glupane. Ti si svoje odigrao, ne želim više ni reč da čujem. — njen glas je kipeo od mržnje, kojoj nisam znao razlog.

Poslušao sam je.

Pred uperenim revolverom, koji se nalazio u ruci nervozne žene, nisam se hteo junačiti i izazivati i onako ne baš naklonjenu sudbinu.

Vanda se malo osvrnula oko sebe, no videlo se da joj koncentracija nije popustila, te je svakog časa bila spremna da reaguje i ustreli me ako pružim otpor.

— Kristijane, možeš se pojaviti, sredila sam ovog glupana — povikala je Vanda.

Ja sam se obazro oko sebe, no nigde nisam primetio nikoga. Usledilo je nekoliko dugih trenutaka u potpunoj tišini.

— Kristijane! — opet je pozvala žena svog partnera, s kojim je naučila da me sredi, iz meni nepoznatih razloga. — Hajde, dodi, ovaj medved je gotov.

No, Kristijan se nije pojavljivao.

Žena je sačekala nekoliko časaka a onda se naglo okrenula prema meni.

U njenim očima bilo je toliko nakupljene mržnje da su mi srsi prošli telom. Usne su joj drhtale od sputavanog besa. Kada je progovorila, glas joj je ličio na režanje kakve zveri.

— Ako si ga ubio, platićeš mi, krvavo ćeš mi platiti — prosiktala je, a zubima je škljocnula kao da će mi se baciti na vrat i pregristi ga.

Nisam imao hrabrosti ni da se pomerim. Osmeh mi je nestao sa lica. Ćutao sam, nadajući se da Kristijan nije poginuo sada, kad mi je potreban. No, on se, kao iz inata, nije javljao.

— Kristijane! — zauralala je žena koliko ju je glas nosio.

Tek nakon nekoliko minuta, čuo se odgovor na njene pozive.

Kako sam i pretpostavljao, moj podmukli protivnik, nakon što sam ga ranio, obišao je celu zgradu i sakrio se iza štale.

Kada se pojavio, videlo se da je samo lakše ranjen. Iako je čuo Vandine pozive, prvo je iz zaklona dobro proverio da nije reč o kakvom triku. Kada je video kako sam bezopasan, crni čovek je krenuo prema nama.

Hodao je kratkim ali sigurnim koracima. Šešir mu je pao sa glave, pa mu je duga, masna kosa bleštala pod vrelim sunčevim zrakama. Dok je hodao preko meke prašine širokog dvorišta, desnom rukom pritis- kao je levo rame, gde ga je pogodio moj metak.

Tek kada je došao bliže, videlo se da rana ipak nije tako bezazlena. Lice mu je bilo iskrivljeno u grč pun bola. Zubi su mu bili stisnuti, kako ne bi jaukao od bola. Kroz prste desne šake cedila se gusta, lepljiva krv. Leva ruka beživotno mu je visila uz telo, kao meni desna.

— Jesi li dobro? — upitala ga je Vanda, čim ga je videla.

— Nisam baš najbolje, no to nije ništa u poređenju s onim što ću prirediti ovom glupanu — zaškripao je čovek tihim, piskavim glasom.

Nije me obradovao.

Njegova pretnja je, doduše, bila samo jedna od mnogih, koje su se svaljivale na moja leđa proteklih dana. Međutim, upravo taj crni prokletnik bio je u najboljoj poziciji da tu pretnju u delo i pretvori.

To mu nisam hteo dozvoliti, ne bez otpora.

Vanda je uspela da se osmehne. Gledala je svog partnera s istom onom toplinom, kao što je nekad posmatrala mene. Ne znam da li je Kristijan pomislio kako bi i on jednog dana mogao biti na mom mestu, no to me nije zanimalo.

Pokušao sam iskoristiti njenu nepažnju.

Naglo sam levim dlanom zalepio lepotici takav šamar da je prasak odjeknuo poput eksplozije. Poneta udarcem, žena je odletela preko celog trema.

Uspeo sam ih oboje iznenaditi.

Ja sam već utekao sa trema u kuću, kada je Kristijan glasno opso-

vao, nezadovoljan mojim pokušajem da izvučem živu glavu.

Dva njegova metka uletela su za mnom, no pod tim uglom nisu me čak ni uplašili. Čuo sam kako je prasnulo staklo negde u sobi. Nisam imao vremena da razmišljam gde bih mogao potražiti sklonište.

Revolver mi je ležao na tremu, pod nogama mojih protivnika. Nisam znao da li u Vandinoj kući postoji još kakvo oružje, a nije bilo vremena da ga tražim.

Kristijan je pojurio za mnom.

Opet sam ramenom udario u dovratnik i opet sam se, krajnjim naporom, uspeo zadržati na nogama. Jedan tren nisam znao kamo bih sa sobom.

Mogao sam samo iskočiti kroz prozor, no dok bih prešao sobu, moj protivnik bi već stigao do vrata i s lakoćom me ustrelio.

Umesto da pokušam uteći, stao sam uza zid.

Kristijan je, u žurbi, opet pogrešio.

Valjda je mislio da ću pokušati sa bekstvom. Bezglavo je jurnuo za mnom. Da sam imao ikakvo oružje pri sebi, lako bih ga sredio. Međutim, goloruk, s ozleđenim desnim laktom, nisam bio mnogo opasan.

Izenadio sam ga svojim napadom.

Levim ramenom sam ga odgurnuo prema suprotnom zidu.

Obojica smo se jedva zadržali na nogama. Uspeo sam da mu snažnim udarcem šakom — sličnom onome kojim je mene u lakat pogodio Alfred Vejt — izbijem revolver iz šake.

Oružje je zvecnulo o pod.

Opasni protivnik ipak nije izgubio prisebnost. Dozvolio je da ga odgurnem sasvim do zida. Čim se oslonio leđima o zid, naglo je podigao koleno. Nisam reagovao dovoljno

brzo da izbegnem udarac u preponu, no bio je suviše blizu da bi njegov udarac bio toliko jak da me sruši.

No, Kristijan se bolje služio onom jedinom sposobnom rukom nego ja. Trznuo je ramenom i u tren oka oslobodio se mog pritiska. Pre nego što sam se snašao, njegova mala, ali čvrsta šaka zarila mi se u stomak.

Nisam stigao da pripremim trbušne mišiće, pa mi je udarac pošteno prodrmao celo telo. Ispustio sam vazduh i teškom mukom se održao na nogama, oslonjen o svog protivnika licem uz lice.

Već sam mislio da će me sasvim izdati snaga, da ću naprosto pasti, kad sam očajničkim trzajem, svojim čelom snažno pogodio Kristijana u lice.

Njegov krik prekinuo je zvukove našeg dahtanja i stenjanja. Čuo osam kako mu je pukla nosna kost. Istog trena nestao je svaki njegov otpor.

Kao sabljom presečen, klonuo je na pod. Oba dlana stisnuo je uz lice, no krv je između njih briznula u pravom potoku. Odmakao sam se, jedva stojeći na nogama. Cela soba oko mene se ljuljala.

Zažmurio sam.

Nije bilo mesta na telu koje me nije bolelo. Glava mi se činila teškom nekoliko stotina kilograma. Bol u preponama i stomaku stvarala mi je mučninu. Kolena su mi podrhtavala, kao da su od testa.

No, čak i da sam bio mnogo snažniji, ništa mi ne bi pomoglo.

Osetio sam udarac u glavu, u slepočnicu. Zateturao sam se, ali nisam pao. Instinktivno sam rukama zaštitio glavu. Novi udarac me pogodio u desnu šaku.

Tek tada sam se setio Vande.

Ta prokletnica nije štedela udar-

ce da me obori i savlada. To joj i nije bilo mnogo teško. Kolena su mi pokleknula pod silnim teretom.

Sećam se da sam pao i pokušao da se oslonim na ruke. Tada me obavila gusta tama. Vreme se zaustavilo, a bolovi naglo minuli. Tada mi se prekinula nit sećanja. Usledila je duga, neugodna nesvestica.

10

Je li budan? — čuo sam nečiji glas iznad sebe.

Nisam razumeo šta je odgovorio tihi ženski glas. Neko vreme potrajala je tišina.

U glavi mi je dobovalo bezbroj bučnih doboša. Žmurio sam, ali sasvim jasno sam mogao videti krupne crvene cvetove kako mi plešu na očnim kapcima. Impulsi nesnosnog bola razdirali su mi glavu.

Nos mi je bio začepljen i morao sam disati širom otvorenih usta. Osećao sam hladnoću na licu. Tek nakon što više nisam mogao podneti bolove u desnoj ruci, odlučio sam se da malo pomerim telo i pronađem neki udobniji položaj. To nije bilo tako lako.

Već pri najmanjem pokretu, celo telo me je zbolelo a krik mi se oteo sa usana. Toliko me snažno zbolela glava da sam pomislio kako me neko zaista divlje udara u slepočnice. Dugo sam drhtao od nesnosnih bolova.

Opet sam čuo one glasove, no više nijednu reč nisam mogao razumeti.

Kada sam, nakon silnih muka, uspeo da istrpim napad bola, smirio sam disanje i bar koliko-toliko se pribrao. Hladnoća mi je pomogla da razbistrim misli.

Zaključio sam da ležim na nečemu tvrdom i ravnom, verovatno podu. Ruke su mi bile vezane, no čak i da nije bilo tako, sumnjam da bih se njima mogao poslužiti. Bio je dovoljan najmanji pokret prstiju na nogama, pa da me celog prožme neizdrživa bol.

No, još uvek sam bio živ.

Kada mi se primirilo disanje i nestalo oštrog bola, setio sam se događaja koji su prethodili nesvestici.

Setio sam se podmukle Vandine izdaje, za koju nisam znao razlog. Naprosto, nisam shvatao zašto bi ta prokletnica želela da me ubije. Nisam joj ništa skrivio, a nije me mogla opljačkati, jer ništa nisam imao.

Bilo kako bilo, nisam očekivao ništa lepo od nje i njenog partnera.

Setio sam se njenog iznenađenja kojim me dočekala kada sam se vratio na konju kojeg sam napadaču ukrao. Vanda uopšte nije očekivala da ću se vratiti. Onaj izraz straha bio je zbog tog Kristijana. Izdajnica se uplašila za svog partnera.

Nisam mogao biti siguran da nije izmislila i priču o dvojici Meksikanaca koji su me, tobože, tražili u Linasolu. Pomislio sam kako je to crnokosa lepotica izmislila da bi mi skrenula pažnju, kako bih pomislio da su Pedrovi plaćenici postavili zasedu na putu.

Kasnije sam se setio da sam u Linasolu ja ispao glup, neoprezan. Kada sam video Vandin jednopreg u dvorištu one kuće, nakon što je rekla da se vraća na svoj posed, morao sam pomisliti kako nešto zaista nije u redu.

No, umesto da posumnjam i proverim šta je u pitanju, ja sam poput balavca uleteo u njenu podmuklu zamku.

Vanda je, verovatno, bila kod tog Kristijana. S njim se dogovorila da

mi ujutro postavi zasedu na putu prema njenom posedu. Ni nakon dugog razmišljanja nisam se mogao dosetiti zašto su se to dvoje podmuklih ljudi okomili na mene. Naprosto, nisam video razloga da me napadnu, a to me najviše i čudilo. No, odgovora nije bilo.

Iznenadna svetlost obasjala mi je lice dok sam ležao na podu. Osetio sam tople zrake svetlosti na licu. Miris sagorelog petroleuma približio mi se toliko da sam se uplašio kako će me lampa opeći.

— Budan je — rekao je piskutav, tih muški glas. — Već je bilo vreme da se povрати iz nesvesti. Ne bih voleo da je umro tek tako, a da ni ne sazna da sam mu se osvetio. Ono što sam mu namenio bilo bi šteta propustiti, pogotovo što je on najvažniji u toj igri.

— Šta si smislio? — čuo sam nežan Vandin glas, koji je bio sav klik-tav od zadovoljstva i nestrpljenja da sazna kakvu mi je sudbinu namenio njen partner.

Nije odmah dobila odgovor.

Svetlost se odmakla od mog lica. Čuo sam škripu dasaka pod nogama. Ipak, kada su nastavili razgovor, primetio sam da se moji protivnici nalaze skoro sasvim blizu mene.

— Prvo sam mislio, da ga naprosto, ubijem metkom u glavu, no odlčio sam da ga pristojno kaznim — progovorio je tihim glasom muškarac, ponosan na zverstvo koje mi je namenio. — Taj gad mi je probušio levo rame. Biće kažnjen zbog toga. Sutra ujutro odvešću ga u Ljano. Ma koliko se morao mučiti na toj vrućini neužaliti truda. Iskopaću rupu i zatrpam ga peskom, tako da mu samo glava viri. Biće to lep poklon mravima, lešinarima i svim os-

talim strvinarima. Sutra će imati dobru zabavu.

Vandin smeh ispunio je prostori-ju.

Jedva sam sputao iskrenu mržnju prema njima. No, više od mržnje prema Vand i tom zločincu, osećao sam bes prema samome sebi.

Ja sam najveći krivac za sve to, znao sam. Da sam pobegao od Vande čim sam ozdravio, svega toga ne bi bilo. Mogao sam joj uzeti konja i novac. Mogao sam je silovati i tako se zabaviti.

Za tom pokvarenom lepoticom ne vrujem da bi mnogo žalio čak ni njen ostareli, tupoglavi muž. Ja bih već bio negde na severu, daleko i od Ljana Estakada, od mrava i lešina- ra, kao i od Pedrovih plaćenika.

Međutim, umesto da se zabavljam u nekom lepom salunu u Nevadi, ležao sam na prljavom podu Vandine zgrade i čekao da svane, kako bi me poludeli ubica zakopao u suvom pustinjskom pesku.

Perspektiva mi se nije svidela, no kada sam čuo njihov neveseli razgovor, misli kao da su mi počele brže kolati glavom. Zaboravio sam na bol i nastavio prisluškivati njihov razgovor, koji nisu ni skrivali od mene, iako je Kristijan već primetio da sam budan.

— Možda bi bilo bolje da ga na prosto povedemo sa sobom i negde usput ubijemo — predložila je Vanda, govoreći o mojoj smrti kao o nečemu sasvim običnom. — Htela bih da što pre napustim ovaj kraj.

— Neću se dugo zadržati u Ljanu — nije tek tako hteo Kristijan da odustane od svoje osvetničke zamisli. Čak se i nasmejao. — Biće lepo kada ga vidim ukopanog do grla u pesak. Zbog tih lepih trenutaka, vredi podneti malo muke.

— Ali može ti se rana dati na zlo

— upozorila ga je Vanda. — Taj prokleti metak još uvek ti je u ramenu. Možda bi bilo dobro da odemo do doktora Stjuarta da ti izvadi olovo. On bi te mogao lepo zakrpiti, pa da bez problema odemo.

— Taj glupi starac bi mi mogao praviti probleme — nervozno je promrmlija Kristijan nakon što je neko vreme razmišljao o ženinom predlogu. — Ne bih voleo kada bi se šerif Tomas počeo raspitivati ko me je pogodio. Kažem ti da nisam imao mnogo vremena da sakrijem leševe Alfreda Vejta i tvog muža. Verovatno će ih uskoro pronaći ljudi iz San Morena. Tada bi neko mogao njihovu smrt povezati sa mnom. To bi naturalo Tomasa ili nekog a drugog da me ipak napadne i uhapsi, pogotovo zbog dve hiljade dolara, na koliko sam ucenjen.

Ćutali su neko vreme.

Tek nakon Kristijanovih reči pred mojim očima počeli su se rasvetljavati neki događaji. Isprva me šokirala vest da je taj podmukli čovek ubio Vejta i Džona Merfija. No, tada sam se setio da je upravo radi toga Vanda sinoć otišla kod njega. Obavestila ga je kuda su se uputili Merfi i Vejt. Ubica ih je stigao i okončao svoj krvavi posao.

Ista sudbina čekala je i mene, no zaseda je propala.

— Setila sam se šta ćemo uraditi — rekla je Vanda veselim glasom. Otići ćemo u grad da te doktor zakrpi. Nakon toga, krenućemo nekuda na zapad. Pošto je za tobom raspisana poternica, koristićeš ime ovog glupana. Taj jadnik se zove Tim Kordi i upravo beži iz Meksika od neke devojke. Takav glupan dobro će nam poslužiti. Ljudi u Linasolu videli su me s njim, pa ako čuju da smo zajedno neće im biti čudno.

— To nije loša zamisao — pohva-

lio je Kristijan pokvarenu lepoticu.

Čuo sam kako je škripnula stolica.

Otvorio sam oči. Nisam odmah mogao razabrati predmete u sobi. Tek nekoliko snopova prigušene, mutne svetlosti razgrtalo je potpunu tamu i osvetljavalo samo jedan deo prednje prostorije Vandine kuće.

Lepša nego ikada pre, sa divnom igrom senki na licu, Vanda Merfi sedela je u krilu svog ljubavnika.

Kristijan je bio sam u pantalonama. Ispružio je noge skroz do zida. Ja sam ga gledao iz najtamnijeg ugla, ležeći skoro pod stolom. Mogao sam videti kako njegove prljave ruke zagrcu ženičinu bluzu.

Belina njene meke kože blesnula je u tami. Krupni, crni vrhovi njenih dojki priljubili su se na njegovu oznojenu kožu. Žena ga je opkoračila i tako mu se namestila u krilu, obgrlivši ga. Pod njenom dugom kosom video sam žutu Kristijanovu kožu. Desno rame bilo mu je uvijek u bele, nevešto isečene zavoje.

Valjda je Vandina strast bila previše žestoka za ranjenog bandita. Jedan ženin pokret izazvao je talas bola, koji je naljutio bandita.

Jauknuo je i celom salvom psovki okomio se na mene. Opet je ponovio svoju radost zbog mog skorog kraja, koji me neizbežno čeka već u zoru.

Morali su prekinuti sa strasnim poljupcima, a ja sam to shvatio kao divnu osvetu.

No, čak i tako ljut zbog Vandinog izdajstva, nisam mogao a da ne primetim njenu krasotu.

Kada je ustala iz banditovog krila, nije žurila da obuče bluzu. Krupne grudi zanjihale su se kad je zabcila glavu i prstima počela uređivati kosu. Zažmurio sam da ne gledam

tu bleštavu lepotu, koja je sakrila svu pokvarenost te prokletnice.

Mislim da je s jednakom mukom nemoćni Kristijan podnosio pogled na ženino telo. I on je uzdisao, svakih nekoliko trenutaka upućujući neku psovku na moj račun.

— Opet mi se rana otvorila. . .

— promrmljao je kroz stisnute zube.

— Ovo mi nije trebalo. Mogao me je ubiti, bednik. Nisam mu smeo dozvoliti da. . .

— Čuti, Kristijane — rekla mu je Vanda i nasmejala se. — Da nije mene, taj momak bi te ubio. Uostalom, on je sredio i Bena Vejta. Samo, glupan je mislio da mi nešto znači. On je idiot, kao što je i Džon bio idiot. Takvi jadnici su mislili da me mogu imati.

Kristijan se zadovoljno nasmejao i opet uhvatio ženu. Povukao ju je nazad u krilo, da bar sa stisnutim zubima pokuša nešto uraditi, no ona je bila pametnija od njega. Videla je da se ne sme šaliti sa ranom. Oslobodila se njegovog pritiska i odgurnula mu ruku.

Čučnula je da mu pogleda zavoj i pokuša zaustaviti krvarenje.

— Kada doktor izvadi metak, sve će biti u redu — rekla je kada je skinula zavoje i sprala svežu krv. — Mislila sam da ćemo se malo odmoriti pre nego što krenemo iz ovog prokletog kraja, no moraćemo požuriti.

— Ja sam ti govorio treba da se rešimo Merfija već pre nekoliko meseci — promrmljao je ranjenik.

— Tada je bilo suviše opasno — odgovorila je žena. — Svi bi znali da si to ti uradio. Ovako, čak i ako te okrive, neće te naći. Ti ćeš nositi ime ovog glupana.

— Možda bismo mogli i mi otići u Meksiko, odakle je on stigao, šta misliš? — upitao je Kristijan.

— Ni govora — nasmejala se Vanda. — Ne želim da te preotme neka prljava Dolores. Ko zna šta je taj momak napravio toj Meksikan-ki.

— U pravu si...

Još dugo sam slušao njihe krvave planove. Iako sam bio shrvan bolovima i umorom, prisilio sam sebe da pokušam naći izlaz iz neprilike.

No, zaspao sam pre nego što sam se setio načina na koji bih se pokušao osloboditi.

Sećam se da je Vanda ugasila svetlost. No, već nakon nekoliko minuta pojavio se pun mesec, pa je lepa, plava mesečina ispunila sobu.

Video sam kako Kristijan leže na krevet. Nije mogao podneti bol. Opet je jauknuo, a svaki jauk propratio bi nekom psovkom na moj račun. Da bi ga umirila, Vanda se rešila i suknje, pa je sasvim gola sela na krevet.

Nisam razumeo neki plašljiv Kristijanov šapat, no Vanda se samo glasno nasmejala njegovim rečima. Iako se on opirao, žena mu je veštim prstima stala petljati oko pantalone. Uskori su njegovi uzdasi postali mnogo glasniji, a nisu iskazivali samo bol.

Pri pogledu na ženinu dugu kosu, koja je bleskala u tami, usled harmoničnih pokreta, zaspao sam.

11

Ustaj, glupane, došlo je vreme da ti se osvetim — probudio me Kristijan.

Kada sam uspeo rasterati lepljivi san, koji me uljuljkao tupim, upornim bolom, ugledao sam njegovo usko, ispijeno lice kako mi se kesi.

Nogom me još jednom udario u koleno. Hiljadu iskrica sevnulo mi

je pred očima. Zažmurio sam i stisnuo zube, rešen da junački podnesem šikaniranje.

— Hajde, idemo u malu šetnju — rekao je ubica. — Ustani, biće nam zabavno. Ljano Estakado je već topao. Treba nahraniti lešinare.

Kao da je rekao izuzetno uspešno, bandit je prasnuo u divlji smeh. Njegovo rzanje me sasvim razbudilo. Ipak, nisam žurio da ga poslušam.

Nisam imao snage ni da se uspravim u sedeći položaj, a kamo li da ustanem na noge. Dugo sam treptao očima ne bih li razbistrio pogled.

Kroz veliki prozor video sam da je sunce već visoko. Nemilosrdna svakodnevna zapara već se spustila na preriju. Jutro se ni po čemu nije razlikovalo od predašnjih, osim po tome što je trebalo biti moje poslednje.

Kristijan je bio dobre volje, veseo zbog osвете koju je toliko želeo.

Umesto da me dalje udara, zadovoljio se da mi u najkraćim crtama opiše kakva me sudbina čeka. Ne prestano je govorio o mravima, o mojoj krvi i sličnim stvarima kojima se silno naslađivao.

Dok me je obaveštavao o svojim mračnim planovima, obuo je čizme, obrisao ih nekim komadom belog platna i proverio revolver.

Primetio sam da mu rana na ramenu zadaje mnogo problema. Levom rukom nije se mogao poslužiti ni dok je stavljao mamuze na čizme.

— Vanda nam upravo sedla konje — rekao mi je kada je stao ispred mene i zadenuo palčeve za pojas. — Nas dvojica ćemo prošetati do Ljana Estakada. Iz pustinje ću se vratiti ja, sâm. Šta možeš, takav je život. Da nisi bio tako uporan, poginuo bi kao čovek, od metka.

Opet se glasno nasmejao širom otvorenih usta, pokazujući kvarne, nikada oprane zube.

— Ni meni nije lako — nastavio je da likuje sa osmehom na licu. — Od sada ću morati da nosim tvoje glupo ime. Vanda mi je ispričala šta je saznala o tebi. Kaže da te traže neki Meksikanci. Zaista, nisi ti tako mutav momak. I meni se sviđaju Meksikanke. Sve su oble, debeljuškaste. I Dolores je takva, ha?

Nisam mu stigao odgovoriti.

U sobu je ušla Vanda.

— Kristijane, stižu neka dvojica — rekla mu je uzbuđenim glasom. — Ne mogu ih prepoznati. Dolaze iz pravca Linasola.

— Da nije glupi šerif Tomas? — uplašio se Kristijan.

— Ne, mislim da nije.

Bandit je nervozno prošao prstima kroz kosu. Nagnuo se i kroz prozor pogledao dvojicu jahača. Pokazao je Vandi da izađe na trem.

— Zatvori vrata, da ne vide tog idiota — pokazao je rukom na me-

na ga je poslušao.

Ostao sam ležeći na podu, slab da se pomerim. Čutke sam iščekivao svoju sudbinu.

Čuo sam bučan topot konjskih kopita kako se približava. Uskoro su jahači stigli do trema na kojem su stajali Vanda i Kristijan.

Čim je jedan od nezvanih pridošlica progovorio, u glasu sam prepoznao jak španski naglasak. Momak je teškom mukom uspeo da

upita da li je to posed Džona Merfi-ja.

— Da — kratko je odgovorio Kristijan, kojem se ta poseta, očito, nije svidela.

— A ti se Merfi? — upitao je jedan od Meksikanaca.

— Ne, ja sam Tim Kordi.

Mislim da je tišina potrajala tek jedan ili dva sekunda.

Tada su revolveri zapevali svoju pesmu.

Vanda Merfi njen podmukli ljubavnik glavom su platili svoju krvavu igru. Meksikanci ih nisu ni opomenuli. Desetak pucnjeva odjeknu-
lo je nad uzavrelom pustinjom.

Čuo sam Vandin vrisak. Njeno telo je udarilo u zid zgrade.

Jeka smrtonosnih pucnjeva još je dugo visila u vazduhu. Topot odlazećih konja divno je odjekivao u samrtničkoj tišini.

Nisam zano šta da radim od silne sreće.

Umesto da umrem negde u pesku Ljana Estakada, doživeo sam tog jutra dvostruko rođenje: izbegao sam Kristijanovoj zverskoj osveti, a prokleti Pedro Martines biće obavešten o mojoj smrti.

Ništa lepše nisam mogao poželeti.

Kristijanu sam poklonio svoju smrt, metke namenjene meni. Vandu je stigla zaslužena kazna, a moj najveći problem biće da se oslobodim poveza na rukama.

Sreća mi se, konačno, nasmešila. Zaboga, i bilo je vreme.

PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA!

KONKURS ZA VESTERN ROMAN

Redakcija VESTERN ROMANA X—100 raspisuje stalni konkurs za western romane koji će se objavljivati u istoimenoj ediciji. Rukopisi treba da su obima od oko 8 autorskih tabaka (115 do 130 stranica sa 30 redova i 60—65 slovnih mesta, novinarskog proreda, otkucani na pisaćoj mašini). Nagrađenih romana neće biti nego će Redakcija otkupiti svaki roman koji bude odgovarao njenim kriterijima, a o čemu će odlučiti posebni žiri. Rok slanja rukopisa nije ograničen. Informacije na telefon 021/623-170.

Rukopise slati na adresu:
»DNEVNIK«, Redakcija western romana
21000 Novi Sad
Vojvođanskih brigada br. 7/XII
Rukopisi se ne vraćaju

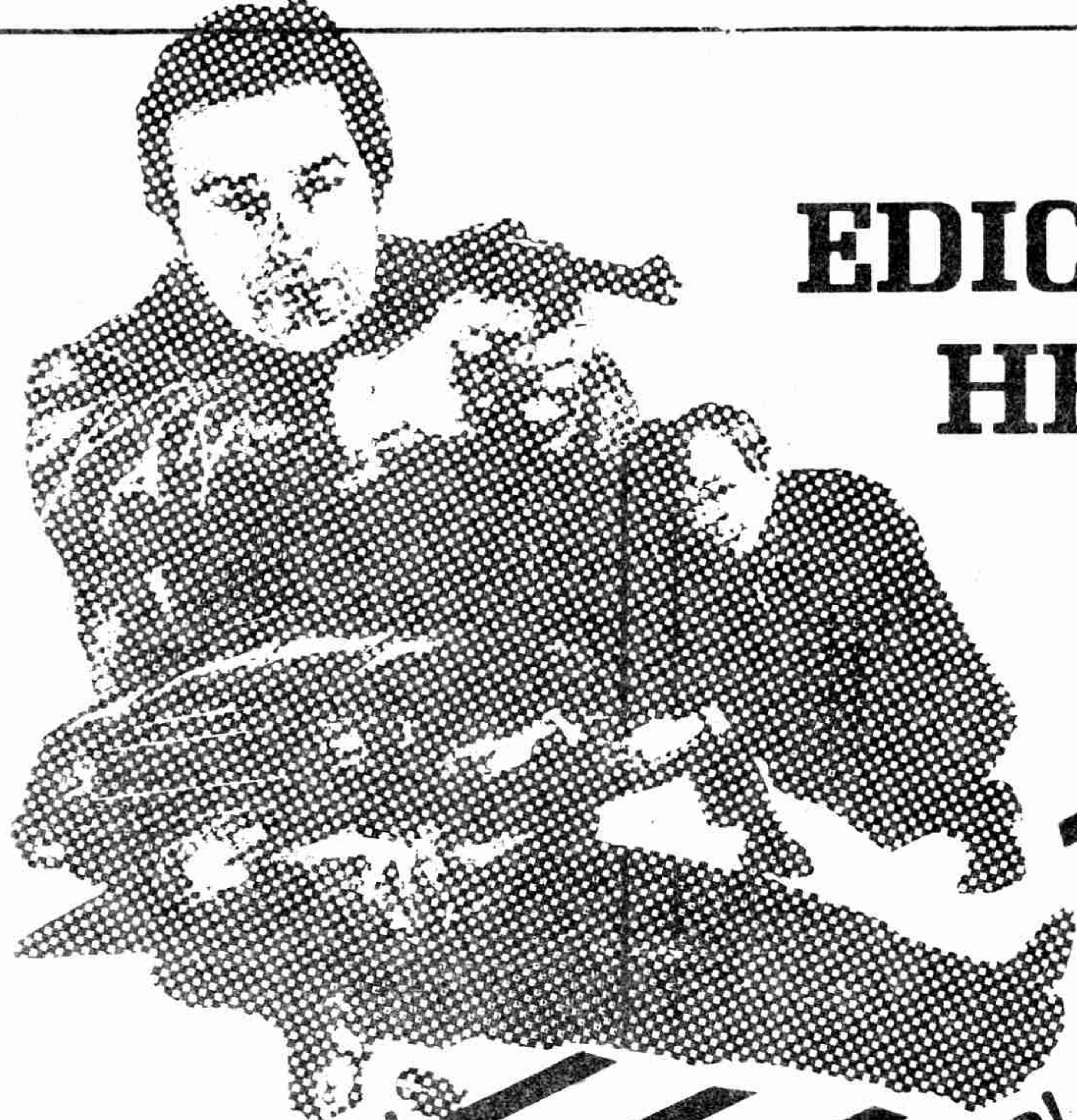
PAŽNJA! PAŽNJA! PAŽNJA! PAZNJA!

SEXpress

EROTSKI MAGAZIN
NA SVIM KIOSCIMA

Stimulativno!
Uzbudljivo!
Zanimljivo!
Kontakti!
Modeli!

EDICIJA HEJZI

Uzbudljivo!
Zagonetno!

senzacionalno!
šokantno!

Izuzetan tempo!
žestoka akcija!

Neskrivena surovost!
otvoreni seks!

Pisano grubim i sočnim
jezikom podzemlja!

**KRIMIĆI O HEJZIJU —
KRIMIĆI KOJI SE PAMTE!**

PAŽNJA SVIM LJUBITELJIMA HEJZIJA

Poštovani HEJZIJEVCI,

uskoro će biti odštampan poster sa likom slavnog njujorškog privatnog detektiva Majkla Hejzlvuda HEJZIJA. Poster će biti odštampan na finoj, višebojnoj hartiji. Svi oni čitaoci koji su od nas pismima i telefonskim pozivima tražili da objavimo poster HEJZIJA, a naravno i oni koji to nisu učinili ali bi želeli da pored romana o HEJZIJU imaju i njegov poster, mogu ga dobiti ako čitko popune narudžbenicu koju objavljujemo i pošalju je na adresu: »Dnevnik« Novi Sad, »Izdavačka delatnost«, 21000 NOVI SAD, ul. Vojvodanskih brigada br. 7, sa naznakom »ZA POSTER HEJZI«.

Upozoravamo sve zainteresovane čitaoce da što pre naruče poster HEJZI jer će biti odštampan u ograničenom broju primeraka.

NARUDŽBENICA

Ovim putem naručujem poster HEJZI.

Želim da mi se pošalje _____ primeraka.

Pristajem na cenu od 60 (šezdeset) dinara po primerku.

Naručeni primerak (ili primerke) platiću poštaru prilikom prijema pošiljke.

IME I PREZIME: _____

ADRESA: _____

U _____

Dana _____

Godine _____

(potpis naručioca)

U SLEDEĆEM BROJU

S. Sevidž

POVRATAK GRADSKIH HIJENA

Meci su fijukali oko njega. A onda ga nešto strahovito udari u leđa. Odmah zatim, bio je pogođen i u grudi. Brontin se srušio na zemlju. Poslednje što je čuo pre nego što je izdahnuo bile su reči Roja Hidžlenka: »Stavite ga na sedlo i pošaljite ga natrag, u grad. Možda će ovo da ih nauči pameti. Poslaću im poruku«...

JUGOBANKA

DOĐITE
DA SE DOGOVORIMO

YU ISSN 0353-1287

9 770353 128102